

НОВА ЕВРОПА

**НАУЧНА БИБЛИОТЕКА ЗА ДЪРЖАВНО - СТОПАНСКИТЕ
ПРОБЛЕМИ НА НОВИЯ РЕД ПОД РЕДАКЦИЯТА НА
ПРОФ. Д-Р Л. ВЛАДИКИН**

Д-Р ЛОТАР ЩЕНГЕЛ ФОН РУТКОВСКИ

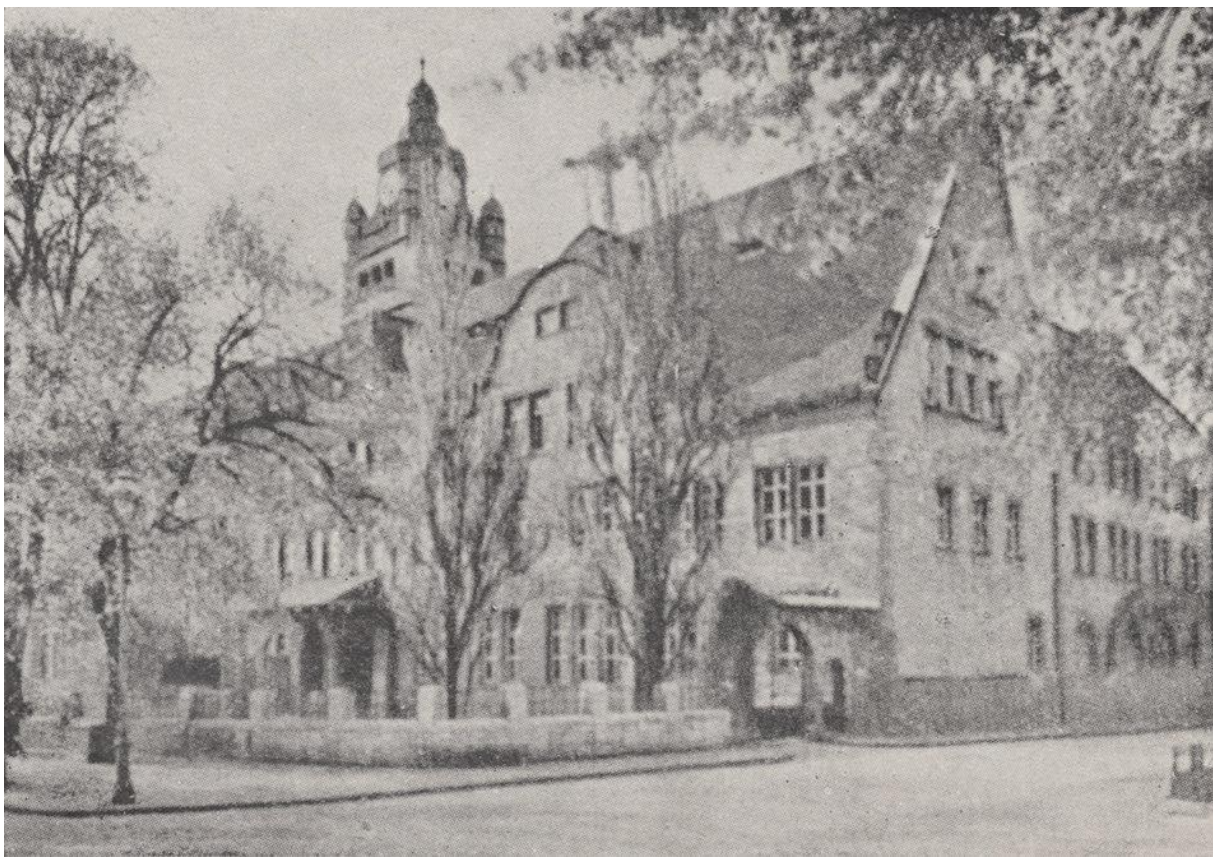
Директор на Института за изучаване човешката унаследена същина и расовата
политика

ЩО Е НАРОД

**КУЛТУРНО-БИОЛОГИЧНО ИЗСЛЕДВАНЕ НА
ПОНЯТИЕТО НАРОД И ЗНАЧЕНИЕТО МУ ЗА
НАУКАТА, СВЕТОГЛЕДА И ПОЛИТИКАТА.**

СОФИЯ

1943

**Университетската сграда във Фюрстенграбен, построена от Теодор
Фишер – Мюнхен**

1905 г. – 1908 г.

НОВА ЕВРОПА

НАУЧНА БИБЛИОТЕКА ЗА ДЪРЖАВНО-
СТОПАНСКИТЕ ПРОБЛЕМИ НА НОВИЯ РЕД

Под редакцията на проф. д-р Л. Владикин

ГОДИНА II. * РЕДИЦА III., * КНИГА 1.

DAS NEUE EUROPA

STAATSRECHTLICHE PROBLEME DER NEUEN ORDNUNG

Herausgegeben von Prof. Dr. L. Wladikin – Sofia

LOTHAR STENGEL-VON RUTKOWSKI

DR. MED. HABIL.

REGIERUNGSRAT BEIM THÜRING. LANDESAMT FÜR RASSEWESEN

WAS IST EIN VOLK?

DER BIOLOGISCHE VOLKSBEGRIFF

Eine kulturbiologische Untersuchung seiner Definition und seiner Bedeutung für
Wissenschaft, Weltanschauung und Politik

Д-Р ЛОТАР ЩЕНГЕЛ ФОН РУТКОВСКИ

**Директор на Института за изучаване човешката унаследена същина и
расовата политика**

ЩО Е НАРОД

**Културно-биологично изследване на понятието и значението
му за науката, светогледа и политиката**

С позволението на автора преведе от оригинала

Д-р М. БЕЛОВЕЖДОВА

*Книгата е цифровизирана от **Propagandaleiter***

Печатница Т. Т. Драгиев и С-ие – София

СЪДЪРЖАНИЕ

	Стр.
Предговор към българското издание	9
Увод. Нашата задача и нейното разграничение	12
II. Понятието раса и неговото културно-биологично значение	
1. Неизяснени проблеми между раса и народ	16
2. Биологичното понятие за расата	17
3. Расата като понятие за ценност	25
4. Тоталност на природните закони	26
5. Единство между тяло, дух и душа	28
6. Закономерна променливост на расата	30
7. Расовото познание и неговото основно анализиране	32
III. Досегашното понятие за народ	
1. Несигурността при създаването на едно понятие за народ	36
2. Германо-романтичното понятие за народ	37
3. Социологичното понятие за народ	44
4. Понятието народ в юридическите и държавно-правни науки	47
5. Общопотребявани изрази за понятието народ	50
6. Понятието народ на расовите биолози	55
IV. Народът като общност с еднаква съдба и съдбата като причинна връзка	
V. Биологичното понятие народ	
1. Двойна общност	77
2. Унаследеният свят на народа	82
3. Околната среда, сред която живее народът	83
4. Постоянното взаимодействие между унаследения и заобикалящия свят в живота на народа	86
5. Народът като продукт на миналото и причина за бъдещето си	90
6. Точната дефиниция на биологичното понятие народ	95
VI. Приложението на биологичното понятие народ	
1. Значението на езика в народната борба	96

2. Значението на биологичното понятие народ при историческото разглеждане	100
3. Двойната граница, която отделя народите и принадлежащите към един народ	104
4. Приложението на биологичното понятие за народ при образуването и пропадането на народите	112
VII. Значението на биологичното понятие народ за едно ново продуктивно становище в науката	
1. В международното право	118
2. В наказателното право	118
3. В историята на изкуството и литературата	120
4. В останалите духовни науки	121
VIII. Отношението на биологичното понятие народ към мерките за ценност на светогледа и политиката	
Литература	131

Предговор към българското издание

Расовият проблем като схващане, че носител на здравата култура е арийската раса и особено северната, е въпрос, занимаващ онези племена, които населяват пространството от Индия до Германия, образуват царства, утвърждават се като народи и поради езиковото си сродство и до днес носят названието индогерманци. В този си вид Расовият проблем днес е още чисто европейски въпрос. Защото северната раса е онзи благороден метал от биологичната материя, който определя образа на западноевропейската култура. Расовият проблем, обаче, не се занимава само със „северния принцип“, а като биологичен, т. е. жизнено закономерен начин на мислене, е основа на философията, преценката и познанието на една нова ера.

Европейската философия и наука започват с древните гърци. Демокрит, Платон и Аристотел се стремят обективно да установят причинната връзка в природата и природните явления, и да определят мястото на човека в природата. Християнството и контролираната от него наука прекъсват тези първи значителни научни изследвания. На мястото на научното познание застава догматичното откровение. Въпросът за закономерния ред в природата и връзката между вселената и човека, вселената и културата, постепенно заглъхва. Едва Ренесансът донесе бавно опомняне след дълъг омагьосан сън.

Векът на откритията и изобретенията насочи смелите умове по пътя на опитите и на едно мислене, което не се позоваваше вече на догматичната традиция, а на истината. Обаче, всички мислители от онази епоха, въпреки големите им заслуги в областта на науката, се занимават само с едната страна на живота. Като почнем от глобуса на нюрнбергчанина Бехайм и стигнем до бактериите на Кох и на Пастър; от астрономията и механиката на Галилей, Кеплер и Коперник до физиката на Нютон, Роберт Майер и Хелмхолц, та чак до модерната техника – всички тези учени изследват закономерността на околния свят, в сред който живеем. Другата също така голяма и важна жизнена категория, унаследената същина (генетиката), чийто най-съществен фактор е расата, остава неизследвана, неоткрита и неизвестна.

Така че, първата голяма европейска революция – френската – беше една революция на заобикалящия свят. Поставеният върху трона бог-разум, комуто несъзнателно се кланяха и през епохата на просвещението, беше разум на околната среда. Повикът на Жан Жак Русо: „Назад към природата!“ беше повик за връщане към заобикалящия ни свят. Дори и възкликанието на Гьотевия Фауст: „В начало беше дело“ подразбира пак оформянето на този заобикалящ ни свят, бил той природата или културата.

Въпросът за унаследената същина, за целостта на расата, за наследствената структура, за унаследеното качество и здраве като основи на културата, на общността, историята, правото и религията, въобще, не беше поставян за разискване. За пръв път пионерите на втората европейската революция – германската – го поставят за разглеждане. Нека спомена имената на Мендел и Дарвин, Галтон и Хекел, Ницше, Гобино, Чемберлейн, Чермак, де Вриз и Коренс, Шалмайер, Волтман, Шеман, Пльотц, Баур и плеядата на всички онези, които и до днес се занимават с изследването на унаследената същина. Те установиха наследственото различие при хората и закономерността и управляемостта на тази наследственост. С общото понятие унаследена същина те откриха и другия ключ за цялостното обхващане на света.

Ханс Ф. К. Гюнтер разпространи понятието „унаследена същина“ и допринесе за духовното преустройство на настоящето. Адолф Хитлер реализира на практика това схващане. Неговият националсоциализъм е политическо учение, което почива, както върху научното познание, така и върху унаследената същина. С това националсоциализмът е социализъм на кръвта, за разлика от социализма на околната среда от времето на френската революция и социализма на профита на еврейския болшевизъм.

Така расовият проблем стана принцип на новия световен ред и в изграждането на Нова Европа.

В настоящата книга аз прилагам този принцип при всестранното разглеждане на понятието народ и на всички проблеми, които са тясно свързани с него. При това разглеждане не изоставям и големите постижения на миналото: закономерното познание на околния свят във физиката, химията, техниката, геологията, географията, физиологията и хигиената. Погрешно би било едно третиране на унаследената същина, без да се има предвид заобикалящата среда, в която живее човечеството. Миналите столетия, заети изключително с вселената, забравиха света на унаследената същина. Околната среда е от голямо значение. Тя изпробва и възпитава човека, тя му дава храната, оформя неговата култура и цивилизация, дава му опитност. Обаче човекът не е бяла хартия, върху която светът може да пише. Той е дете на дадени родители, с потенциал и с ограничения, които му налага расата, към която принадлежи; с унаследено здраве и индивидуални предразположения, които са подчинени на природни закони, както и естествената и културна среда, сред която живее. Днес, при големите събития на настоящата война и във времето на новото преустройство, правилното тълкуване и разбиране на причинната връзка, която съществува между заобикалящият свят и унаследената същина, между расата и възпитанието, е основна и много важна предпоставка за политически-правилно действие. Така новите категории на нашето време са: унаследената същина и заобикалящият ни свят. От тяхната противоположност процъфтява

животът. Върху техните основи почива историята. От техния общ ред, при изследване въпроса за наследствения стремеж и налагащата се околна среда ще се изгради ново право. Тяхното взаимодействие води към политически, стопански и технически постижения. А също и цялата философия на новото време трябва да почива върху познанието и преценката на унаследената същина и заобикалящия свят.

Йенският университет от дълго време заема специално място в това ново развитие. Той е кръстник на настоящия труд. Още в 1930 год., по нареждане на първото националсоциалистическо правителство, под ръководството на днешния министър на вътрешните работи д-р Фрик, най-известният разпространител на расовия принцип, Ханс Ф. К. Гюнтер получи катедра в този университет. Карл Астел, председател на службата за расово изследване в Тюрингия, стана ректор на Йенския университет и заедно с тюрингския имперски управител, Фриц Заукел, си постави целта да издигне Йенския университет до ранга на пръв „расов университет“ в Германия. Освен специалния институт за изследване на човешката унаследена същина и расова политика, където ръководител на отдел съм и аз, в този университет са застъпени следните интересни специалности: раса и право, психиатрия (която се чете от специалист по наследствените аномалности), биология и антропогения, северни езици и култура, биологична статистика; музикология и театрално изкуство, във връзка с народния театър във Ваймар, при специално проучване на проблемите за изкуство и раса. Покрай новата програма, са застъпени също основно и науките, които обгръщат заобикалящия ни свят, особено във връзка със световноизвестните произведения на Цайс.

Така в Йена е реализиран новият *Uneversitas literarum*, където се проучват новите категории на човешкото съществуване: унаследената същина и заобикалящия свят. Затова посвеждам първият превод на този мой труд на Йенския университет, в знак на благодарност. Горд съм, че съм работил в него и за него. Дано още много студенти от различни факултети и нации, проникнати от новото генетично мислене и начин на действие, имат същото отношение към Йенския университет.

(Предговорът е написан на фронта против болшеvizма, през лятото на 1942 година).

Д-р Лотар Щенгел фон Рутковски

Увод

Нашата задача и нейното разграничение.

Думите „раса“ и „народ“, които доскоро бяха недостатъчно познати и спорни понятия, днес са основни понятия в националсоциалистическия светоглед и в практиката на националсоциалистическата държава. Те движат целия неин обществен живот. Раса и народ са основите на Третия Германски Райх.

Това, което Фюрерът изразява в своята политическа изповед „Mein Kampf“¹ с думите: „Народната държава... трябва да постави расата в центъра на целия живот“, днес е реализирано в Германия и прониква все по-дълбоко в политиката, науката и целия светоглед.

Същото е и със сродното на расата понятие „народ“. Националсоциалистът проф. Райнхард Хьон², - известен с трудовете си в областта на държавното право, прокламира, че „Националсоциалистическата революция изостави държавата, като изходна точка за държавно мислене и я замени с народа“. Същото изразява и следната мисъл на друг германски учен, А. Хелбог: „Така, народонауката стана предпоставка на учението за държавата“³.

С това расата и народът изпъкват като политически еднакво решаващи фактори в общественото съзнание. Затова е така необходимо да се обхванат (и обяснят ясно, определено и за всички достъпно) съдържанието, същината и динамичността на тези две понятия.

Политика, наука и светоглед днес вече не са изкуствено изолирани области на човешката мисъл. Те се стремят да се сплотят, за да служат на една и съща цел: поощряване на здравия живот. С фактите раса и народ днес се занимава не само германската политика, а и германската мисъл. Тези две понятия са централните проблеми на германското научно изследване. Биологията, расовата хигиена, социологията, народонауката, историята, литературата и правните науки търсят ясната и обективна дефиниция и формулировка на тези основни понятия. По отношение на понятието народ, още не се е стигнало до задоволителен резултат. Имаме редица нарицателни за това понятие, или пък дълги описания. Нито една от науките не е дала още едно общопризнато понятие. Всички търсят разрешението, което ще премахне пропастта между естествените и духовните

¹ Adolf Hitler, „Mein Kampf“, 213/217 Auflage, 1936, стр. 446.

² „Volk, Staat und Reich“, „Volk im Werden“. H. 7, 1936, Armanenverlag, Leipzig, стр. 370.

³ Adolf Helbock, „Zur Frage: Was ist ein Volk“ in der Zeitschrift für deutsche Bildung, 12. Jg, H. 9, September, 1936, Verlag Diesterweg, Frankfurt a. M. стр. 418.

науки. „Естествените и духовните науки за нас не са вече два отделни свята. Защото расовият проблем е общата им основа. Раса значи единство между дух и природа“⁴. Подобни изрази срещаме често при младото поколение учени. Противно на току-що изразеното схващане, доскоро расата се третираше като монопол на естествените науки, а народът беше предоставен на духовните науки. „Относно теорията на расознанието и народонауката в миналото съществуваше почти непримиливо противоречие. Расоучението третираше народа като биологична единица и се занимаваше с психичната страна на въпроса, а народонауката обхващаше народната общност в нейната историческа даденост“ (според Л. Бютнер).

Новото схващане на тези два фактора не позволява за в бъдеще едно такова схематично разпределение, още повече, че то почива на остаряла традиция и на фалшива спекулация. „Доминиращият светоглед на последните хилядолетия е бил разделяне битието на две, като метафизичен дуализъм. Този дуалистичен светоглед намираме и в групирането на науките в естествени и духовни... Наистина, човекът притежава различни същности, обаче това не оправдава едно такова разделяне. Не съществува нито една област от битието, била тя и най-малката и най-единната, в която да не намерим различни качества... Щом, обаче, всяка наука е единство от разнородни части, то и науката за човека може да бъде такава“ (Фридрих Кайтер в „Rasse und Kultur“). Така е прецизирано заключението в едно ново културно-биологично съчинение. Стремещт на културната биология е да обобщи естествените и духовните науки. Това обобщаване трябва да доведе до единство в анализа и синтеза на основните понятия народ и раса.

Човешкият живот стои над човешката наука. Над германската наука стои германският народ. „За нас науките са създадени за ориентировка на живите същества“ (Ф. Кайтер)⁵. С това схващане на науките се отнема чисто абстрактно духовната им роля. Те се поставят в центъра на жизнената борба. За в бъдеще, те трябва да ни учат как се създават и как пропадат народите.

Неразривно свързани с политиката и науката са светогледът и религията. Светогледът, след признаването на новите основни категории раса и народ, е подложен на преоценка. Мисълта на Лагарде: „народите са божии мисли“, днес не задоволява абсолютно никого, още по-малко следната мисъл на Мьолер ван ден Брук: „народът е средство за провеждане божии цели на земята“. Защото възпитаният в духа на хитлеровите думи германец – „Да бъдеш германец, значи

⁴ Helmut Rödel in „Moeller van den Bruck, Standort und Wertung“ Verlagsanstalt Stolberg, Berlin, 1939. стр. 53.

⁵ Friedrich Keiter, „Rasse und Kultur“, Bd. I. „Allgemeine Kulturbilogie“. Verlag F. Enke, Stuttgart 1938, стр. 67.

да бъдеш ясен и логичен“ – ще се запита веднага, защо едно такова средство на божията мисъл често, както ни учи историята за този или онзи народ, пропада и кое тогава, ако не самият народ, би било божията цел. Това вече е признато не само от освободения от църквата германец, но и от християнско-теологична страна.

„...Хубавите думи на Лагарде, че народите са „божии мисли“, са неточни и могат да бъдат криво разбрани, защото не разрешават важния въпрос: къде е мястото на народа в божествената постъпка; който говори така общо за Бога и отношението му към народа, говори въз основа на някаква силна религиозност, обаче не може да се каже, че говори като християнин. Именно това различие между едно общо религиозно определяне на понятието народ, което в повечето случаи взема формата на народна мистика, и християнското, което се основава върху Евангелието, е важно в случая“⁶. Германецът, който всекидневно борави в областта на политиката с факти, в науката с проблеми и в светогледно-религиозно отношение с величините раса и народ, иска едно научно-обективно формулиране на същността и понятието на тези думи: народ и раса. Той иска научно обоснован отговор, политически годен и продуктивен в светогледно отношение.

В настоящия труд ще се постареем, по отношение на понятието народ, да дадем отговор, който да задоволи гореочертаните нужди. Отговорът за понятието раса е даден вече от науката и от политиката и законодателството на националсоциализма. Неяснотата, която сега за сега още съществува по отношението на понятието раса, произлиза от още недобре изследваното отношение между раса и народ, и народ и раса.

Затова именно в началото се спираме обширно и подробно и върху значението на понятието раса.

По-нататък цялото становище на настоящата научна работа е расово-биологично. В основата му лежи убеждението, че националсоциалистическата революция е революция на расовото мерило за ценност, че с ясно и основно биологично и расово закономерно научно изследване и начин за мислене ще се постигне изгубеното единство не само между естествените и духовните науки, а и между политика, наука и светоглед. Въпреки многобройните опити, духовните науки до сега не успяха да премахнат тази пропаст, защото им липсваше познание по елементарните биологични основи. Природоизследователите отдавна разполагаха със средства и предпоставки, за да премахнат пропастта, обаче те се плашеха от лабиринта на спекулативно-философската диалектика.

⁶ Dr. theol. H. D. Wendland, „Volk und Volkstum“ in „Die Nation vor Gott“, v. Lic Dr. W. Künneth und Dr. H. Schreiner, Wichernverlag Berlin, 1933.

Така те изоставиха проблема сам на себе си и се ограничиха със своята работа. В това време, според мен, се създадоха условията, без да се разтърсва баластът на миналите епохи, да се оформи едно годно понятие за народ, което да послужи за база на разбирателство отсам и оттатък. За да очертая по възможност по-ясно и определено тази база, не намирам за необходимо да се спирам основно върху историята на германо-романтичното, социологично-демографско, правно-научно и пр. понятие за народа. Затова ще се спра върху историята на тези най-много взели участие върху спора около понятието народ групи само доколкото това е необходимо, за да посоча, че те досега не са създали едно общо, жизнено подходящо и годно понятие за народ.

II. Понятието раса и неговото културно-биологично значение.

1. Неизяснени проблеми между раса и народ.

Нуждата да се създаде „народонаука върху расови основи“⁷ е на дневен ред. Най-усилено се разисква върху значението на расата при създаването, съществуването и упадъка на народите. Обаче, фактическата връзка между раса и народ, както по-рано – така и сега, е един проблем. Най-кратко този проблем е формулиран с известния израз на Мьолер ван ден Брук: „Расите бяха, а народите са“⁸. Нека предварително кажем, че този израз е неверен. Обаче и до днес още около него се върти явната или прикрита научна, политическа и светогледна полемика. Произлезли ли са народите от расите, или пък расите от народите? Кое е нещо повече, кое е по-старото, по-трайното – народ или раса? Има ли единство между тях, или пък съществува вечна противоположност? Постоянни ли са расите, а народите променливи, или пък е обратното и пр. Всички тези въпроси произлизат в основата си от този постоянно изменящ се основен проблем. В зависимост от начина на обсъждането – и отговорът е различен. Най-крайните опити в това отношение са стремежът да се замени едното понятие с другото, респективно да се обяви пълната независимост на едното от другото. Формулировката тогава е: – „Самостоятелният народ“⁹, или „Пътят на германската раса“¹⁰. В същност по този явно преувеличен начин не се прави опит да се опрости фактът на едно отношение между раса и народ. Според становището и научния си опит, отделните учени поставят в центъра на изследванията си „биологичното начало“, т. е. расата, или пък „историческото“, т. е. народа.

„Народът е постоянно трайното, държавата е длъжна да го поощрява. Кръвната унаследеност определя образа му, неговата самобитност и неговото единство. Ние се противопоставяме на всяко расово изместване, понеже то накърнява народността ни“¹¹ – казва един автор. „Народите не са „сплав“ от различни раси. Макар че сравнението „сплавяване“ доста образно пояснява този процес, то не трябва да се взема в буквален смисъл. При приблизително еднакво „сплавяване“, т. е. от приблизително еднакъв расов материал, могат да произлязат коренно различни народи. Затова народите не са продукт на

⁷ Сравни Matthes Ziegler „Volkskunde auf rassistischer Grundlage“, Schriftenreihe NS-Wissenschaft. Zentralverlag der NSDAP. München H. 4.

⁸ Moeller van den Bruck, „Das Recht der jungen Völker“. Sammlung politischer Aufsätze, v. Hans Schwarz, Verlag „Der nahe Osten“, Berlin 1932 стр. 191.

⁹ Max Hildebert Boehm, „Das eigenständige Volk“, Vandenhoeck und Ruprecht, Göttingen 1932.

¹⁰ Karl Sailer, „Der Weg der deutschen Rasse“. Verlag Felix Meiner, Leipzig 1934.

¹¹ Horand Horsa Schacht. „Ein Beitrag zur politischen Volkslehre“ in „Der deutsche Volkserzieher“ i. Jg 1936 Verlag Ziekfeld, Osterwieck (Harz) und Berlin, стр. 531.

смесица от раси, т. е. не се образуват по чисто природонаучни принципи; често те се създават извън законите на причинността, а понякога дори и против тези последните¹²..., е мнението на друг. И ако философът Баух казва: „народът, като продукт на природата, има преди всичко расов състав“¹³, не трябва да се забравя и другото твърдение, известно и на самия Баух: „Народът никога не може да се отъждестви с расата“¹⁴. Върху тази така неясна основа почива и най-обширното, но и най-проблематично произведение върху темата „народ“ от Макс Хилдеберт Бьом, в което той смята, че може да твърди: „характерно за увеличаващата се бъркотия в понятията е, че още Волтман третира евреите като второстепенна раса и признава факта, че антисемитизмът е расов проблем т. е., че евреите, поради своите физически и духовни качества, са съвършено чужди на останалите, сродни помежду си европейски народи. В противовес на това, според терминологията на Гюнтер, евреите са „народ“, така че антисемитизмът не може да се разглежда като расово явление, а само като международно контрастно явление. С това Гюнтер потвърждава прочутата формула на Теодор Херцел, основател на ционизма: „Ние сме народ, един народ! За учудване е, че германският националсоциализъм, като че ли не забелязва противоречието между теорията и програмата на своята расова политика“¹⁵. Достатъчно говорихме за Бьом! Обстоятелството, че той отхвърля „расовата схема“ и като последовател на Мьолер ван ден Брук, противопоставя понятието „раса на духа“ на понятието „раса на кръвта“, не допринася нищо, за да се преодолеят противоречията. Напротив, създава само още едно неясно и неестествено понятие.

От изложеното до тук става очевидно, че за да се изясни проблемът „народ и раса“ и да се създаде едно годно, в научно отношение, понятие за народ, необходимо е предварително да се обсъди понятието раса. Защото: „расата не е народ и народът не е раса, обаче и двете не могат едно без друго“¹⁶.

2. Биологичното понятие за расата

На въпроса „що е раса“ може да се отговори с кратката и ясна дефиниция: расата е общност, създадена въз основа на общи, характерни унаследени

¹² Georg Weippert, „Der soziologische Aufbau der Volksgemeinschaft“ in „Der Volksspiegel“, H. 2. 1. Jg. 1934, Verlag W. Kohlhammer, Stuttgart, стр. 62/63.

¹³ Bruno Bauch, „Das Volk als Natur- und Sinngebilde“, „Völkische Kultur“, Märzheft 1934, Wilh. Limpert Verlag, Dresden, стр. 115.

¹⁴ H. D. Wendland, „Volk und Volkstum“ in „Die Nation vor Gott“, Wichern Verlag; Berlin 1933, стр. 110.

¹⁵ Max Hildebert Boehm, „Das eigenständige Volk“, стр. 322.

¹⁶ Walter Reichert, „Volk, Staat, Nation“ in „Deutsches Bildungswesen“ 3. Jg. 1935, стр. 316.

способности. Или още по кратко: расата е характерна общност, с еднакви унаследени предразположения.

Най-известната досега дефиниция за човешката раса е тази на Гюнтер в неговото произведение „Расознание на германския народ“. Тя гласи: „Расата характеризира една човешка група, като я кара да се отличава от други човешки групи с това, че притежава редица белези, присъщи само на нея и произвежда само свои подобни“. Макар че тази традиционна дефиниция е от голямо историческо значение, днес, когато в целия германски народ е проникнала готовността за расово мислене, тя, за успешната и по-нататъшна употреба, има нужда от допълнения и разяснения. В дефиницията на Гюнтер е пропуснато да се подчертае, че между расови способности и унаследени способности няма принципна разлика, дори нещо повече, расовите предразположения са винаги унаследени предразположения. За специалиста това твърдение се разбира от само себе си и той не намира за нужно да наблегне на него, обаче за постигането на едно общо, от биологична гледна точка правилно, понятие за расата, което да може еднакво да се приложи в науката, политиката и обществения живот, този момент е от голямо значение. От това именно твърдение става ясно, че по принцип всяко унаследено предразположение (способност), чрез комбинация и размножаване, може да се превърне в расово, а именно тогава, когато то, благодарение на специални грижи, стане отличителен белег на една човешка група от друга, която не притежава тази способност. От друга страна, не всяко унаследено предразположение е и расово предразположение; необходимо е да отделим расовото предразположение от другите унаследени предразположения и да го определим като белег, който особено характеризира една човешка общност.

Освен особените предразположения, които характеризират едно живо същество и го приобщават към една определена раса, човекът притежава още редица други качества, които, от една страна, го свързват с най-близките му кръвни роднини, напр. с членовете на неговото семейство и на неговия род, а, от друга страна, прехвърлят границите на расата и го свързват биологично и исторически с целия човешки вид¹⁷ т. е. с всички днес живи или вече измрели човешки същества, та дори с по-долните групи на своя произход, с човекоподобните маймуни, с млекопитаещите и гръбначните животни. За да разясни това отношение, Айхел иска следното определение на понятието раса: „Расата е група от хора, която се различава от другите човешки групи по еднаквите си физически и духовни унаследени качества и представлява брънка от веригата на филогенетичния развой“¹⁸. Понеже според нашето днешно

¹⁷ Сравни много интересните разсъждения на Eugen Fischer относно този проблем в „Baur - Tischer - Lenz.“ Bd. 1, J. T. Lehmanns Verlag, München 1936, стр. 109 и 247

¹⁸ Aichel в „Eugenik“ год. 1932, стр. 58 и сл.

схващане, всеки човек е член и ако още не се е размножил, – краен член в родово-историческото развитие, не е необходимо да се подчертава специално това общочовешко качество. Всяка една способност се е появила някога за пръв път в родовата история и е станала брънка от веригата на родово-историческите събития.

Колкото и решаващи да са особените предразположения, които ние подчертаваме като характерни расови способности, не трябва да не вземаме предвид и всички останали качества, които, от своя страна, характеризират отделния човек, посочват неговите способности и недостатъци и го отличават от останалите индивиди на неговата раса. Идиотът и мъдрецът, надареният с талант към чуждите езици и математикът, атлетът и ученият, и още редица други различно предразположени представители на една и съща раса, въпреки еднаквите унаследени расови качества, могат да се различават коренно един от друг. Дори може да се случи индивиди от една и съща раса да се различават повече един от друг, отколкото такива от различни раси¹⁹, така че изразът в расовата дефиниция на Гюнтер, че расата е група от хора, която винаги създава свои подобни – не трябва да се тълкува неправилно, в смисъл, че железният закон на наследственото различие спира на границата на расата. В северната, в динарската, в западната, или в която и да е друга раса, могат да се наблюдават явления на подбор и разплод, които или повишават жизнеспособността, или пък водят към дегенерация, благодарение на нездравия си характер. Възможно е, при пълно запазване на външни расови отличия, напр. бяла кожа, цвят на очите и на косите, ръст, дължина на черепа и на други расови белези, да се промени основно наследственото качество на една и съща раса по отношение на здраве, интелигентност и характер. А така също, с помощта на съответно размножаване сред една човешка група, да се постигне усъвършенстване на известни предразположения и да се превърнат те в „расови“. Зависи от подбора, който ще направи природата или човекът при съзнателно или несъзнателно преследваната цел за продължение на рода.

Политикът или ученият, които боравят с понятието раса трябва да знаят това²⁰. Няма никакво съмнение, че отделните индивиди на една и съща раса са най-разнообразно устроени. Това се дължи на обстоятелството, че за тях са общи отличаващите тяхната раса белези, обаче другите белези са различни. С това твърдение се изтъква: първо, необходимостта продължението на рода да става с оглед на здраве и дееспособност, и второ, отхвърля се така често подчертаваното в расовите спорове възражение, че не може да се говори за раса, понеже

¹⁹ Dobzhansky „Der genetische Rassenbegriff“ в книгата си: „Die genetischen Grundlagen der Artbildung“, Verlag Gustav Fischer, Jena 1939, стр. 43.

²⁰ Много поучително в това отношение е изложението на R. Walter Darré виж: „Neuadel aus Blut und Boden“, München 1934 год. стр. 174 и пр.

различните представители на една и съща раса така коренно се различават по характер, интелигентност, здраве и физическа структура.

Доколко характерните предразположения на отделните раси са сходни или се различават, е съвсем различно при растенията, животните и хората. То е въпрос на спогодба и на научна и възпитателна целесъобразност. Най-простото различие е различието в едно унаследено предразположение. Група от отделни същества, които се различават от подобните си по това, че притежават едно менделово предразположение, наричаме проста менделова раса²¹. Две цветя, които се различават по това, че едното цъфти бяло, а другото червено, въз основа на това предразположение ще бъдат от различни раси. Обаче, градинарят или скотовъдецът разделят животните или растенията на раси въз основа не само на един едничък белег, а на повече белези. Така напр., за различаване расата на зайците от значение са: цветът на козината, големината и дължината на косъма, разположението на ушите и пр.²² Също и хората се разделят на раси въз основа на редица белези. Но тъй като при подреждането на хората в раси, разните изследователи вземат за основа различни характерни белези или предразположения, то броя на тези характерни белези обикновено се колебае, както и броят на човешките раси. Затова, въпрос на разбиране е, дали при населението на по-големи пространства става дума за различни, но близко-сродни раси, или само за една раса, в която отделните местности са създали разни породи. Във връзка с това Валтер Шайдт пише: „Естествено е, че образуващите расите разплодни предшествия (събития) практически никога и никъде не водят до едно пълно уеднаквяване на отглежданото потомство, дори не и до едно от подобрите качества; те не действат навсякъде и винаги; тяхното въздействие е различно силно върху отделните качества и много трудно е практически да бъдат строго разграничени. Поради това, даже и в частите на едно пространство, в които околната среда действа интензивно, има хора, чиито унаследени качества не отговарят на възпитателната околна среда, а също така и хора, които само отчасти отговарят на тези качества, понеже, покрай отхранваните расови качества носят в себе си и други, чужди на тази раса способности“ Шайдт продължава: „Северноевропейските народи се различават от тези на Средна и Южна Европа с по-високия си ръст, бяла кожа и продълговата форма на главата. Това е северната раса, която населява пространството около Северно море, Северния Атлантически океан и Балтийско море, северно от долносаксонската и южно от холандската граница, със следните физически свойства: предразположение за значително висок ръст, продълговата глава, светли очи, бяла кожа, гладка коса и тесни устни. Отличителните белези на предноазиатската раса са: среден ръст, къса глава, тъмни очи, тъмни коси, по-тъмна кожа, къдрава коса и по-пълни устни. Западно-средиземноморската раса

²¹ По Alfred Kühn, „Grundriss der Vererbungslehre“, Verlag Quelle u. Meyer, Leipzig, 1939.

²² Сравни Nachtsheim „Vom Wildtier zum Haustier“, Verlag Metzner, Berlin, 1936.

пък се отличава с тъмна кожа, малък ръст, а в останалото има сходство със северната раса. Сред така охарактеризиранияте народи цари разнообразно и голямо различие по отношение на останалите унаследени предразположения“.

Добре е подобни изложения да се запомнят и обмислят. Защото няма нищо по съдбоносно за политиката на народонаселението от това да гради, пък макар и временно, върху фалшивата представа, че хората от една и съща раса са еднакви и че наследяват чисти всичките унаследени качества. Фалшивото заключение от едно подобно заблуждение би било, че е свършено безразлично, кои отделни представители на расата продължават рода, понеже те, по принцип, според официалната расова дефиниция, ще създадат само свои подобни. В действителност, най-важният, почти изключително решаващ проблем на расознанието и расовата политика е въпросът за числеността на децата на качествено различните отделни индивиди на расата, т. е. процесът на разнообразното продължение на рода. Различното качество е резултат и на другите унаследени предразположения, които съществуват покрай тези на расата.

Колкото по-сродни са две раси и колкото по-близко живеят те една до друга или една в друга, толкова по-еднакви предразположения ще имат и толкова по-малко ще са качествата, които ги отличават. И обратно – колкото две раси са се отдалечили една от друга, поради различните условия на подбора, толкова по-голямо е различието между тях. Когато две раси толкова много се отдалечат една от друга, че не могат да дават поколение помежду си, тогава те са от различен вид. Под термина „расова общност“ и „общност на предразположенията“ разбираме способността за продължаване на рода едни с други, ако тази способност не е нарушена от други неща. Възможно е, обаче, въпреки тази способност за продължение на расата, тя да бъде изключена поради географски, политически, верски и културни причини. Такъв, напр., е случаят с предимно северно-определените народи в расово отношение.

Пълна наследствена чистота (Homozygotie) във всичките предразположения е явление, което може да се наблюдава само в правените от човека експерименти. Тя е отличителен белег на така наречената „чиста линия“. Човекът е успял да получи тази чиста линия само при живи същества, които много бързо се размножават и притежават ограничено число общи предразположения, а също и при такива, които се размножават чрез деление. Но дори и в тези случаи могат да се явят непредвидени промени, с отклоняващи се от вида нови предразположения. Естествено, целта на всеки скотовъдец е, при създаването на нова раса, да получи, колкото може по-чисти желаните расови качества и то по възможност в тяхната цялост. Колкото повече той съсредоточава вниманието си само върху някои силно изпъкващи белези, толкова по-голяма е вероятността, че той ще изпусне от предвид други предразположения, които

имат голямо значение за здравето, дееспособността и жизнеността на разплодните му обекти. Природата, напротив, поставя най-многогранны претенции на развъждащите се по естествен подбор живи същества и постига, в дивите животни, по-голямо число чисти форми, които са също и расово характерни. Така че, според „нормата“, която човекът или природата поставят при развъждането, зависи различието и многобройността на белезите, както и чистотата на наследствеността.

От всичко изложено трябва да дойдем до заключение, че расовата дефиниция на О. Фишер до сега дава най-добрата представа за понятието „раса“. Тази дефиниция гласи: „Расите са групи с общи определени родови белези, които не се срещат в други групи. Както се спомена, всички индивиди на групата притежават тези белези. Те са, значи, чисто расови (*Homozygot*). Това е възможно, естествено, ако тези групи са разплодна общност. И типични бастардни групи могат да притежават предразположения, които липсват на други групи. Но при подобни случаи нито едно от въпросните предразположения не се среща, без изключение, във всички отделни индивиди. По отношение на въпросните свойства, бастардната група се отличава винаги с едно малцинство от хомоциготни индивиди и мнозинство от хетероциготни. Ето защо, такива бастардни групи не са раса. Точно изразено, значи, расата е група от хора, които продължават помежду си рода и притежават известно количество чисто наследствени родови белези, каквито липсват на други човешки групи.“

Като допълним тези изложения и със следните обяснения на Добцански²³, който казва, че расовите различия почиват най-вече на релативното зачестяване на белезите (предразположенията), отколкото на абсолютната липса на известни предразположения и на абсолютната им чиста наследственост, ще получим най-същественото за оформяването на понятието за расата, което взема под внимание модерните познания за образуването на расите, тяхното видоизменение и цялата расова политика²⁴.

Философи, анатоми, антрополози, биолози и изследователи на наследствените явления до сега са се занимавали и разглеждали расовия проблем отделно и независимо едни от други. Задачата на нашето време е да постави всичките тези получени познания върху здравата основа на биологичното изследване и да ги свърже всичките заедно. Нас ни вълнува не само въпросът каква е била в миналото общността, която ни е създала, а също и какво

²³ Dobzhansky, стр. 42

²⁴ Сравни Georg Gottschewski, „Neuere genetische Untersuchungen an *Drosophila* in ihrer Bedeutung für das Abstammungsproblem“ in „Die Naturwissenschaften“, Verl. Springer, Berlin 1937, 27. Jg., H. 35 u. 36. Също В. Rensch, „Typen der Artbildung“, Biological Reviews, Cambridge 1939, Vol 14. стр. 180 и Timofeeff-Ressovsky, „Genetik u. Evolution“ in: „Ztschr. f. jnd, Abstammungslehre“ 1938, Bd. 76, стр. 158.

значение има тя за продължаването и жизнеспособността на създадената от нас култура за в бъдеще. За да постигнем това, е необходимо едно кратко и ясно определение на расата, което да не създава фалшиви представи, нито пък да изключва основни елементарни познания. Струва ми се, че дадената в началото на тази глава дефиниция, че расата е характерна общност, с еднакви унаследени предразположения, е най-доброто допълнение и продължение на Гюнтеровата дефиниция и същевременно най-въздържаното съкращение на даденото горе биологично правилно понятие за расата на Фишер. От тази дефиниция става ясно, че расата, въпреки всичката реалност, е нещо релативно, динамично и променливо, и при всичката си релативност – нещо реално, дадено в природата, елементарно в човешкото познание и че спада в обсега на действителността. Тази дефиниция същевременно ни дава възможност да вникнем в явленията, които причиняват промените в расите и допринасят за тяхното унищожаване.

Промени в расата могат да настъпят при расово смесение, мутация, селекция (подбор) или модификация. Под мутация разбираме измененията в характерните предразположения, вследствие промяна в наследственост. Селекцията е съзнателният или несъзнателен подбор, който прави единичните по-съвършени предразположения на отделните индивиди постепенно да станат расови. Модификацията пък се състои в това, че всяко унаследено предразположение има свое поле на действие, в което, според влиянието на околния свят, то бива различно подчертавано като характерен белег. Във всяка раса модификацията е мислима и може да се наблюдава. Така чрез леност, или пък разумен тренинг може да се дойде до модификация на физическата структура на расата, на интелекта или на характера, в зависимост от това, в кое направление се работи. Биологично погледнато, всяко заболяване и резултатът от лекуването са също така модификация, които, наистина, не изменят расата, но за отделния индивид и за расата могат да бъдат от огромно значение, понеже пречат на процеса на подбора. Според Ленц „болестта е състояние, което лежи на границата на приспособителната годност на човека“. Ние можем да добавим на границата на неговата унаследена годност²⁵. Наследствените предразположения към заболявания са мутации, които пречат на жизнеспособността.

Една околна среда може да задуши и унищожи едно предразположение, а друга да го доведе до разцвет и съвършенство. Един представител на една раса може, благодарение на различни модификации, навик или претенции, да постигне сред едно нормално културно ниво - пълно развитие, да сполучи в избора на брачен другар, да има много деца, докато при съвършено същите унаследени предразположения, в друга среда той може да не се развие така, да даде малко, или пък никакво потомство. Обаче, едно не трябва да се забравя

²⁵ Сравни Lenz, „Wesen der Krankheit“, Baur-Fischer-Lenz Bd. 1, München 1935. стр. 323-325.

никога: пълното процъфтяване и успех на един индивид е възможно само в границите на дадените му унаследени възможности и тези граници никога не могат да се надхвърлят и че средата не е в състояние да упражни такова подчиняващо въздействие, че да унищожи напълно част от унаследените предразположения, а друга да доведе до съвършенство. В повечето случаи заобикалящият свят не е от такова голямо значение за унаследените предразположения. Тяхната жизнеспособност е, която дава фактически съответната реакция в една или друга среда. Все пак за много от предразположенията, особено за тези на човешкия дух и чувство, въпреки силата на наследствеността, околният свят оказва своето голямо въздействие. В такъв смисъл са и думите на моя учител: „Ученията са от голямо значение. Наученият се стреми да действа така, както мисли. Господстващите мнения дават облик на историята. А навикът лесно става втора природа на човека“²⁶.

Много често педагозите поставят въпроса: „защо тогава е възпитанието, когато има наследственост?“ Отговорът на този въпрос е, че смисълът на възпитанието е да накара подложения на възпитание, по пътя на правилния избор на брачен другар и на съзнанието за достатъчно деца, да съдейства за подобреното на унаследената качественост на идните генерации. Защото само този наследствен поток, който получава образ във всяка новосъздадена генерация, е трайното и вечното. Всичките други „модификации“ в духовния и физически образ на отделния „възпитан индивид“ изчезват с неговата смърт. Гюнтер изразява същото в следната си мисъл: „В края на краищата, само този дух е продуктивен, който засилва народната воля към усъвършенстване и онази култура заслужава да бъде наречена такава, която успява да воплоти духовните си ценности в съвършени поколения“²⁷. Същото казва и Астел: „Целта и задачата на възпитанието е чрез навикът, който е втората природа на човека, да задържи това, което му дава неговата първа природа, расата, като съвкупност от всички унаследени предразположения“²⁸.

Накрая, нека обобщим всичко казано до сега за расата. Расата е характерна общност, с еднакви унаследени предразположения. Чрез смешения, мутация, селекция или модификация тя претърпява, от една страна, промени от нейната наследствена субстанция, а от друга в рамките на дадените ѝ граници, от заобикалящия свят, сред който живее. Същите тези фактори са в състояние да преобразуват и преиначат и индивидуалните, не характеризиращи цялата раса, белези.

²⁶ Karl Astel, „Rassendämmerung und ihre Meisterung durch Geist und Tat als Schicksalsfrage der weißen Völker“ в NS-Wissenschaft, брой 1, Мюнхен 1935 г. стр. 17.

²⁷ H. F. K. Günther „Volk und Staat in ihrer Stellung zu Vererbung u. Auslese“ Lehmanns Verlag, Мюнхен 1933 г. стр. 36.

²⁸ Astel, стр. 22.

3. Расата като понятие за ценност.

Отделният индивид, въз основа на унаследената от расата маса е свързан с расовата общност. Расата обвързва отделния индивид с нещо свръхиндивидуално, което го кара да се чувства като част от миналото, настоящето и бъдещето на расата. Околният свят, във формата на възпитание, опит или някое друго въздействие, може да упражни своето влияние върху индивида. Духовният и физически фундамент, обаче, си остава сборът от унаследените предразположения. Специфичната унаследена конструкция на всеки един човек определя, както принадлежността му към една или друга раса, така и неговата физическа и духовна норма и с това делото съдържание на неговото жизнено чувство, на неговото вътрешно и външно същество. И това е, което чрез родителите и прародителите му го свързва с миналото и чрез децата и внуците му с бъдещето. Тази връзка се движи от закономерността на наследствеността и от взаимодействието между унаследения и заобикалящия ни свят. Наследствената закономерност, както и тази, която съществува между унаследения и заобикалящ ни свят е част от природната закономерност във вселената. Тя е специфичната за всяко живо същество закономерност. Сред общобиологичната закономерност расата е за отделния индивид характерната и определящата мястото му закономерност. Наблюдаваме ли расата като присъща на нас специфична жизнена сила, поверена ни през времето на нашето индивидуално съществуване, за да я пазим и предадем, като най-висша наша ценност на градящите поколения, тогава расата от понятие, в което манипулира само науката, се превръща в мярка на ценност на светогледа. Това расово понятие за ценност, като основа на една нова етика, осмисля отделния живот и го свързва съзнателно с природата и със закономерността на целия космос.

Така расата става мерило за ценност на расовия светоглед. Неговият принцип гласи: истинският смисъл на нашия живот е да служим на присъщата на нас, поверена ни от природата (Бог, предопределението) свръх-индивидуална, непрекътавяща се с нас жизнена сила (расата).

Още Алфред Пльотц, основателят на германската расова хигиена, беше казал: „Дали съзнателно, или несъзнателно, крайният обект на етиката и на политиката е органическото единство на живота, представяно от расата“²⁹. Също и Ленц, представителят на расовата хигиена и на наследствената биология още през времето на режима след световната война идва до подобна формулировка: „Ние намираме едно известно удовлетворение в застъпничеството за расата си и това не ни плаши, ако това дори би било окачествено като егоизъм. Онзи, който чувства нужда да работи за расата си и намира щастието в това: да живее, дори

²⁹ „Ableitung einer Rassenhygiene und ihre Beziehung zur Ethik“ в списанието за научна философия, 1895 г. Цитатът е от книгата на Lenz: „Die Rasse als Weltprinzip“.

да умре за нея, не служи на самолюбията си, а на едно по-висше аз. В този смисъл идеалът за расата не трябва да стои в противоречие с идеала за личността. Напротив, необходимо е да се даде съдържание на празния идеал за личността. Няма нито една истинска и ценна личност, която да не преследва една морална висша цел. Удоволствие и само удоволствие води до пресищане и тогава щастието е по-далече от когато и да било. Най-трайната основа за щастието, както на отделния индивид, така и на расата е здравата раса. Изроденият народ по начало е нещастен, пък ако ще да притежава най-големите богатства на света. Така расовата хигиена служи на общото благо. Обаче, ние не искаме расата заради щастието, а щастието за расата.

Същото е и отношението ни към културата. Култура, която унищожава и разсипва расата, не е култура. Поддържането на расата е най-възвишената културна работа. Само една нездрава и неустойчива култура може да отрича идеала за расата. Както културата, така и историята получават истинския си смисъл чрез расовия идеал. Историята за нас има връзка дотолкова, доколкото ние сме потомци на нашите прадеди³⁰.

Рьодер пък дава следната формулировка: „Крайният смисъл на историята и на живота е самият живот“³¹. А Кранхалс твърди: „победата на самия живот е смисълът на света“³². Подобна е мисълта на починалия професор по философия в Мюнхен, първият професор националсоциалист – Волфганг Шулц: „смисълът на живота е в това: да осмисли целия свят“³³.

За по-нататъшното изследване на расовия проблем, освен разгледаните до тук разсъждения за научното понятие на расата и неговото значение като мерило за ценност на светогледа, добре е да спрем и на резултиращите от тях следни изводи.

4. Тоталност на природните закони.

Поради това, че човекът унаследява тялото, духа и душата, той е част от космоса и резултат на природните закони. Така че човекът не е нито „Божествено създание“ нито „грешна креатура“, а в основата си се подчинява на същите

³⁰ F. Lenz, „Die Rasse als Wertprinzip“, отпечатана под заглавие „Zur Erneuerung der Ethik“ 1917 г. и в 1934 самостоятелно в Lehmanns Verlag, München, стр. 37/38

³¹ Helmut Röder „Moeller van den Bruck, Standort und Wertung“. Berlin 1939 стр. 79

³² Paul Krannhals „Das organische Weltbild. Grundlagen einer neuen deutschen Kultur“. Verlag Fr. Bruckmann. München 1928 г. том 1 стр. 3.

³³ Wolfgang Schulz, „Des Todes und des Lebens Reigen“ издателство на гер. Националсоциалистическа партия. Мюнхен.

закони, както всичките живи същества, доколкото те, като специфично човешки, биологични и расови закони, не са претърпели промяна по отношение на него.

Върху особеностите на човека, за разлика от растенията и животните, ще се спра по-подробно в главата, в която разглеждам същността на това, което ние наричаме „съдба“. Човекът произлиза от животното и има животински прадеди. Това се обяснява и с поразителното сходство в генетичните явления, наблюдавани при растенията и животните. Въз основа на тези факти и съждения, грешно или поне заблуждение е да се нарече философията за човека „метафизика“ (на гръцки думата *physis* значи, буквално преведена, природа). В края на краищата всичко почива върху природата. Същото трябва да важи за нашите духовни науки и за философията. Всичките, наистина расово и биологично мислещи учени, стигат до това познание. „Защо е необходимо да се наименува учението за светогледа, което при арийците се гради върху, наистина, отговарящи на действителността представи за света, защо трябва да се означава знанието и учението за мъдростта с чуждата, водеща към заблуждение дума „метафизика?“ Думата физика значи природа. Ние сме част от тази природа и подлежим на нейните закони. Защо мъдростта ни, вместо познание на природните закони, да бъде такова на някаква, „метафизика“, която до сега винаги се е израздала в нещо противоприродно?“ (Астел) Не е ясно, защо именно онова, което не може да бъде обхванато от сетивата ни, което при приемането безкрайността на природата, логически не съществува, да бъде по-добро от природата? На какво почива схващането, че метафизиката е по-ценна за човека от физиката и биологията? За нас, като живи същества само природната закономерност е от значение. Една философия само тогава може да има за нас някакъв смисъл, когато почива върху действителността, върху биологията и расовото учение като част от нея. Без съмнение, онзи, чиято физика нещо не е в ред, не е здрава, е склонен да смята, че метафизичното ще е по-добро от неговото земно съществуване, което не го задоволява напълно. Така, поради собственото несъвършенство, се поддържа мисълта за безумно жадуваното метафизично. Грешка ще е на един здрав и жизнен народ, който е в хармония с мисълта за създаването и изчезването на живота да се поднася като духовна основа подобна прозрачна философия.

Колбенхайер, макар и с други думи, дава в своите изложения израз на същата мисъл. Той отговаря на въпроса: защо нашият мозък, във функцията си като орган, който се приспособява, не е бил до сега признат като фактор в борбата, която водим като индивиди, с цел да продължим живота. Той казва : „Причината е, че се е свикнало да се преписва на съзнанието, на душата – нека оставим настрана разните религиозни убеждения – никаква метафизична същина, някакъв принцип на съществуване. Който мисли така, за него е абсолютно невъзможно да схване духовното, като функция на организма. И затова значението на централния орган на познанието - мозъкът остава

недостъпно за тези мислители”³⁴. Така и този германски поет-философ посочва понятието за метафизичността като погрешно. Накрая да цитираме и Розенберг: „Новата философия няма да почива върху метафизични спекулации, а ще изхожда от едно чисто германско учение за ценностите”³⁵.

Това затвърждаване на расовото мислене е от голямо значение за интересуващото ни тук понятие народ, както и за неговото правилно формулиране. Защото от страна на теолози, пък и на други учени, след признаване на биологичните фактори в създаването и изчезването на народите, постоянно се прави опит да се обясни същината на народа като нещо „метафизично”. Това становище напр. е застъпено в иначе много ценния труд на Келтер³⁶, който между другото пише в книгата си „Народът като основно понятие в държавното учение”: „Политическите прояви на един народ са подчинени на законите, на които е подчинена и расата. Ако обаче приемем този факт като единствено решаващ, то ще останем само в обсега на биологично-природното, тогава историята – политическата история – на един народ ще трябва да се вземе като резултат на природна закономерност. Тук трябва вече да напуснем почвата на метафизично-биологичното мислене и да изтъкнем метафизичното съдържание на народа, неговото специално предопределение между другите народи в света и в историята”. Това трябва да се запомни. Наистина, народът не е само в зависимост от расата, защото тогава той ще е идентичен с нея, обаче, бягството на Келтер в областта на „метафизичното” само го заблуждава и не му дава възможност да прозре, кое е това друго от природо-закономерността, което, заедно с расовата закономерност, съдейства за образуването на феномена народ.

5. Единство между тяло, дух и душа.

Тялото, духът и душата са едно цяло. Сам по себе духът не съществува. Тялото не е зла плът, понеже чрез размножаването и продължаването на рода, се предава на идните генерации това, което сме свикнали да наричаме дух и душа. „За нас духът е свързан с кръвта, която се предава от поколение на поколение, за да може да се прояви духът в произведенията на културата на новооформящите се народни общности. Ние не признаваме константността на духа. Не го третираме като предоставена сама на себе си величина, а като продукт на кръвта. Не в духа, а в кръвта лежат предпоставките

³⁴ E. G. Kolbenheyer в „Der Einzelne und die Gemeinschaft“. Verlag: Albert Langen Georg Müller, München, 1939 стр. 16/17.

³⁵ Alfred Rosenberg. „Weltanschauung und Wissenschaft“ в библиотеката „NS-Wissenschaft“ книжка 6, стр. 7. Мюнхен 1936 год.

³⁶ Friedrich Kelter Verlag Teodor Fricke, Lünen i. W. 1936 г. дисертация, стр. 59.

и то меродавните предпоставки на културата³⁷. Така пише един пробудил се за биологично мислене изследовател на културата. И ние сме съгласни с него. Духът не е нещо извънприродно, а плод на тази природа. В човека той изпъква на първи план, затова ни занимава толкова много. В същия дух на опомняне и Баух, един от малкото философи, които мислят така, казва: „С природата на един народ неразривно е свързана и неговата култура“³⁸.

От казаното до тук е явно, че в бъдеще става неоснователно рязкото разграничаване на науките в естествени и духовни науки. Въз основа на връзката, която изтъкнахме, естествената наука дава на юриста, на историка, на изследователя на историята на изкуствата и пр. основата, която му е абсолютно необходима за разрешаването на проблемите, с които се занимава. Изразът на Розенберг „Душа – това е расата, наблюдавана отвътре на вън и обратно – расата е външността на душата“, съдържа същата мисъл³⁹. Изхождайки от тази база, трябва да се отхвърли становището на теолога Херман Засе и на педагога Ернст Крик, според което човекът по природа е „лош“, безразлично към коя раса се числи. В църковния годишник на германските протестантски църкви Засе казва: новороденото от най-чиста германска раса, с най-добрите расови духовни и физически предразположения, е също така прокълнато, както и мелезът от две най-изродени раси. Евангелското учение за грехопадението,... не оставя открита възможността, че германската, или северната, или коя да е друга раса по природа е в състояние да се бои от Бога, да го обича и да изпълнява повелята му“⁴⁰. А педагогът Ернст Крик казва: „Човекът е лош, безразлично към коя раса принадлежи. Той е лош по природа, изоставен от Бога, такъв, какъвто Лютер, Макиавели и Кант го виждат и въз основа на тази негова лошота те виждат необходимостта от принудителната държава. Човекът е животно, което има нужда от господар...“⁴¹. Противно на това становище, расовото учение доказва, че благодарение на духовната и психическа наследственост, криминалността и асоциалността на хората, техните способности, здраве, изроденост и лошотия са в зависимост от подбора при размножаването на хората. Наследените възможности и околният свят определят дали един човек ще стане „добър“ или „лош“ в смисъл на преценката, която той сам си поставя, според расата и

³⁷ Adolf Helbok „Volk als biologische Ganzheit“ в „Volk im Werden“ годишнина 3, книж. 4, стр. 198, април 1937.

³⁸ Bruno Bauch, „Das Volk als Natur- u. Sinngebilde“ в мартенската книжка на сп. „Völkische Kultur“, 1934, Дрезден. стр. 123.

³⁹ A. Rosenberg „Der Mythos des 20. Jahrhunderts“ 39 и 40 издание, Hoheneichenverlag, Мюнхен 1934 г. стр. 2.

⁴⁰ Hermann Sasse „Kirchliches, Jahrbuch für evang. Landeskirchen Deutschlands“ година 59, 1932. Verlag E. Bertelsmann, Gütersloh, стр. 66.

⁴¹ Ernst Krieck, „Leben als Prinzip der Weltanschauung und Problem der Wissenschaft“, Armanen Verlag, Leipzig 1939, стр. 48.

религията си. По принцип човекът е нито „добър“, нито „лош“, но според предразположенията си има възможността за едното или другото. Според комбинацията на унаследените предразположения, въпреки влиянието на околния свят, той има склонност към злото или към доброто. В човека, както във всяко живо същество, живее инстинктът за самосъхранение. Този инстинкт е нещо ценно и добро, когато не е в противоречие със свръхиндивидуалните единици „раса“ и „народ“ и когато съдейства за тяхното издигане. Само тогава този инстинкт е вреден, когато се изроди в „егоизъм“ и спъва следващото поколение и живота на семейството, рода, расата и народа. „Принудителната държава“ на теософите и някои философи коренно се различава от националсоциалистическата държава. Тази последната гради върху закономерността на едно разнообразно продължение на рода и поддържането на расата. Принудителната държава, такава, каквато я искат някои, няма да даде никакви добри резултати, защото, в края на краищата, и държавници и теолози са също така хора, както другите!

6. Закономерна променливост на расата.

Расата не е нещо константно. Здраве, болести, увеличение и намаление на раждаемостта, числеността, дееспособността и пр. променят нейния образ, както го променя смещението с друга раса, или пък най-чистото и поддържане. Ако не съществуваша тези промени в расата, расовата хигиена, учението за наследствеността, народонауката и расовата политика щяха да бъдат излишни. Ако расите бяха константни, то северната раса щеше да представлява и до 20 век това, което е представлявал първият *Homo Sapiens*. Нямаше да съществува родова история и история за развитието на човека. Щеше да се възприеме за верен мит за създаването на Адам и Ева от къс земя и те – Адам и Ева – щяха да са законните прародители на северния човек⁴². Всеки, който не е в състояние да изведе това заключение, наистина, страда от липса на логична мисъл в областта на екзактната генетика и въобще на логична мисъл. Расата не е, както твърди това феноменологът и психологът Лудвиг Фердинанд Клаус⁴³, един за вечни времена определен образ, а както вече установихме в началото на нашето изложение, общност, със създадени постепенно характерни унаследени предразположения. Според изискванията на историческата епоха и на заобикалящия свят, борбата за съществуване създава нови предразположения. При всяко създаване на нов индивид имаме нова, единствена и неповтаряща се в този си вид комбинация. Едно чувствително дефектно предразположение може в даден случай да разстрои целостта на унаследените предразположения. Поради това, изразът

⁴² Сравни Gerhard Heberer, „Neuere Funde zur Urgeschichte des Menschen und ihre Bedeutung für Rassenkunde und Weltanschauung“, сп. „Volk und Rasse“, 1937 г., кн. 11 и 12.

⁴³ Ludwig Ferdinand Clauss, „Rasse ist Gestalt“, издание на Движението, книжка 3. 1937 г. Мюнхен.

„цялостност“ не е уместен по отношение на расата. Важното е да се знае, че посредством закономерности в мутациите и комбинациите (т. е. промени в наследствеността и комбинация на предразположенията), посредством подбора и постигането на нови, до сега чужди на расата белези, благодарение възпитание, влияние и пр., расата е в състояние да претърпи изменения и действително се променя.

Така днес северната раса значително се различава количествено и качествено от расата, която за пръв път се явява в историята като северна. Защото условията и задачите, пред които тя е поставена днес, са други. Но също така факт е, че известни характерни предразположения са стигнали и до наши дни, като един вид непрекъснат наследствен поток. Те са, които ни въодушевяват за всичко ценно в германската история и култура и ни карат да се стремим да бъдем достойни за германската раса и да поддържаме „северния принцип“.

От до тук изложеното се вижда, че разпределянето и наименованието на расите зависи от времето и е резултат на споразумение и целесъобразност. Много правилно Ойген Фишер обръща вниманието на това, че понякога хотентотите и бушмените се вземат за две различни раси, друг път ги обобщават в една раса – „коазан“, някои разделят расите на бяла, жълта и черна. Същото различие наблюдаваме и по отношение систематиката на европейските раси. Това не е от голямо значение. Само не достатъчно сигурният в областта на биологичното мислене може да се остави да бъде заблуден от тази еластичност на расовото понятие, когато неочаквано някой противник на расовите различия му поднесе това като довод. Онзи, който основно познава законите и фактите на расознанието, знае много добре, че не разпределението и наименованието е от значение за расознанието, а фактът наследственост, същественото неравенство и обосноващите от унаследените предразположения способности на една или друга раса. Също както не в наименованието на планетите се състои огромната заслуга на точните естествени науки, а в установяването на тяхното закономерно движение и в ориентировката ни по тях при изчисляването на нашето време и мерки. Това може да се каже и по отношение откритията в расовата област⁴⁴. Расовата систематика на Гюнтер, която днес е станала достояние на целия наш народ, е безспорно най-добрата и най-годната за употреба. Едно, обаче, трябва да ни е съвсем ясно. Същественото в случая е, не преди всичко, нейното запазване, а съблюдаването на произлизащите от расовото познание жизнени закони и тяхното прилагане в науката и политиката, в морала и в светогледа на народа ни. Когато се е постигнало споразумение относно целесъобразността и необходимостта на начина на разпределението на расите, тогава могат да се правят ограничения, или пък разширения в това разпределение. Обаче когато,

⁴⁴ Сравни Stengel v. Rutkowski, „Grundzüge der Erbkunde u. Rassenpflege“. Verlag Langewort, Berlin Lichterfelde. 3. Aufl. 1939 стр. 37 и пр.

поради неправилно биологично мислене, са допуснати грешки и стане вече късно, един народ тогава мъчно може да управлява и ръководи расовата си същина – и това е по-важното.

Понятието раса, което както казах вече, е от огромно значение при определянето на понятието народ, не се изчерпва с това – да познаваш и владееш приетата в дадено време расова систематика⁴⁵. Расовото понятие има много поширока и актуална база, обгръщаща родовата история, фамилознанието, цитологията, учението за наследствеността, политиката за народонаселението и биологичното народоучение, което личи и от даденото по-долу изображение.

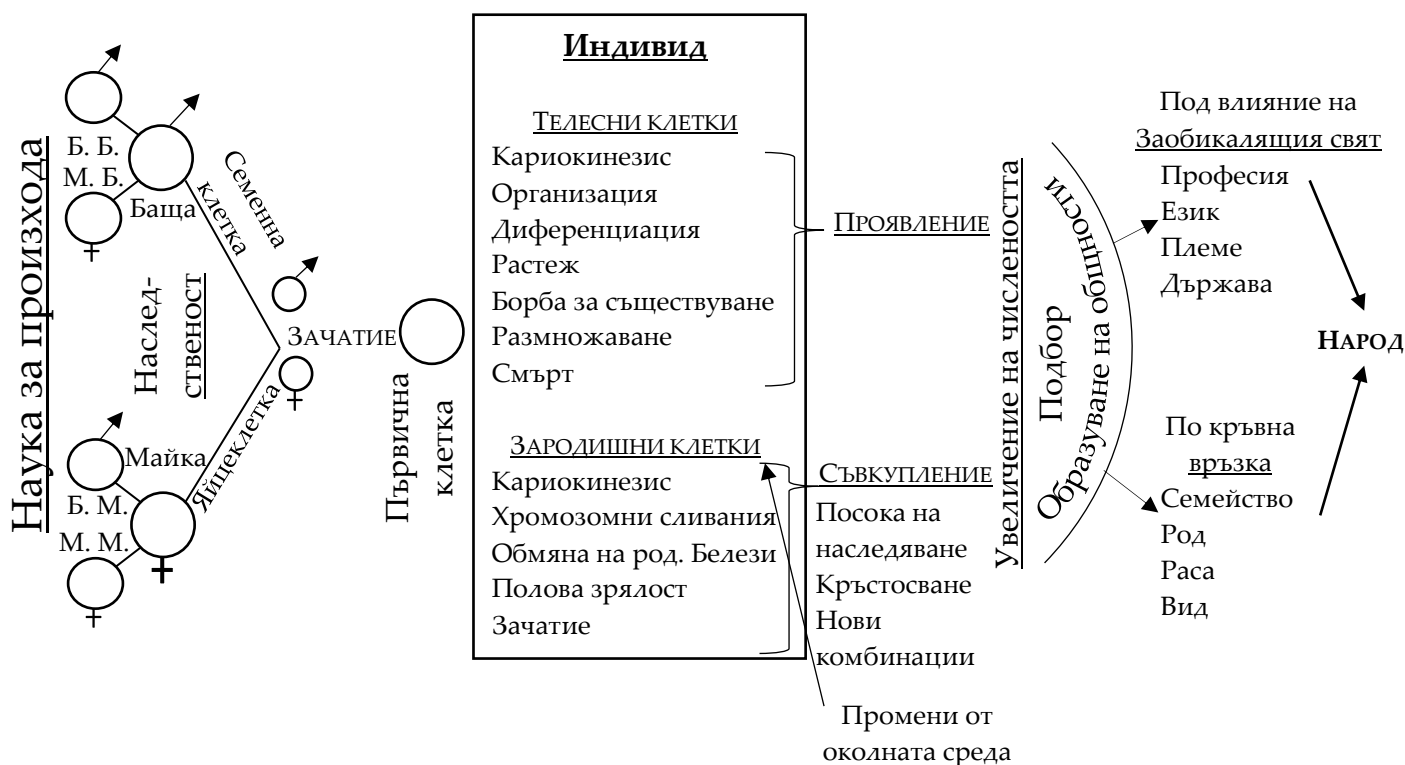
7. Расовото познание и неговото основно анализиране.

Макар че с грубото разпределяне на расите се е поставило исторически началото на расовото познаване, то не е от голямо значение за расовата наука, както напр. и във физиката не е от съществено значение онова, което се смята за първоначално. В живота и в науката не винаги най-очевидното е най-същественото.

В центъра на расово-биологичния интерес трябва да бъде поставен отделният индивид, неговото създаване, неговият смисъл, значението му в настоящето, като представител на дадена раса и влиянието му върху расовите явления за в бъдеще. Защото, както казва Карл Астел⁴⁶: „Уязвимото място на естествения подбор е отделният индивид“. Всеки народ е изграден от плътта и кръвта на своите сънародници, които го съставляват. Те, кръвта и плътта, както и произхождащите от тях човешки прояви, които наричаме дух, чувство и душа, следват законите на наследствеността, на подбора, на расата. Всеки човешки индивид произлиза от зародишната клетка, която, от своя страна се състои от сливането на семенната бащина клетка с майчината яйцеклетка.

⁴⁵ Сравни Walter Scheidt. „Die nordische Rasse“, в изданието на Блунк „Die nordische Welt“. Propyläen Verlag. Berlin 1937.

⁴⁶ Karl Astel, „Erbbestandsaufnahme–Erbarchiv“ в „Archiv für Bevölkerungs Wissenschaft und Bevölkerungspolitik“ H. 4, 1935, Verlag S. Hirzel, Leipzig, стр. 267.

Черт. 1. Преглед на едно последователно анализиране на расовото познание

От тази първоначална клетка зависи това, което индивидът представлява като отделно същество и тя съдържа зародишните клетки, които предават унаследените качества и жизнената потенциалност на бъдещите поколения. Отделните клетки, от които се състои човешкото същество и зародишните клетки съдържат специфичните за всеки индивид и неговата раса хромозоми. Те са носителите на унаследените предразположения. Те са, които хвърлят мост от поколение на поколение и свързват живите с миналите генерации. Така всяка клетка на индивида, напр. сърдечни или мозъчни клетки и всяка зародишна клетка, зависят от количеството и качеството на хромозомите, предадени им от прадедите.

Задачата на отделния индивид е да поддържа борбата за съществуване на расата до момента на размножаването и да предаде и осигури в следващата генерация зародишното благо. Осигурена ли е расата с нужното число деца и осигурен ли е животът на тази млада генерация до нейната самостоятелност, тогава може, без вреда за расата, да настъпи смъртта на индивида от предшестващата генерация, понеже с изпълнението на родителския дълг се е изпълнил смисълът на неговия живот.

Както отделният индивид, така също и зародишните клетки, чийто носител е той, могат, през времетраенето на живота, да претърпят закономерни промени. Околната среда дава своя отпечатък върху оформяването на живите същества. От голямо значение са храната, възпитанието, лекарските грижи по него, изборът на съпруг или съпруга, броят на децата. Всичко това взема участие в борбата за съществуване, която води индивидът. Всяка модификация, обаче, станала с отделния индивид, след смъртта му губи от въздействието си, щом като не е причинила никакви поражения в зародишните клетки (напр. от алкохолизъм, сифилис). От своя страна, зародишните клетки могат, без това да е констатирано в дадения индивид, да претърпят известни промени (вследствие химически или физически дразнения, като отрови, рентгенови облъчвания, различни температури⁴⁷ и да се проявят като нови мутации в следващите поколения. Със съчетанието на индивидите става комбинация на донесените от родителите и на променените чрез мутация унаследени предразположения. При това, пак имаме възможността да установим наследствеността. Само в момента на размножаването всеки отделен индивид действа расово, като осигурява бъдещето.

На въпроса „от къде идва човекът“ Ницше дава един много жизнено верен отговор. Този отговор за теолозите е противорелигиозен, обаче за биолозите той е ясен и правдив. Ницше казва: „На опасния въпрос „от къде произлизаш, човече?“ – аз отговарям „от баща си и майка си“ и на това становище ще останем“.

Ето защо от такова огромно значение е изучаването и изследването на прадедите. Родознанието и фамилознанието предшестват расознанието и учението за наследствеността. В кръга на проблемите, които занимават расознанието спада и науката за нашите, живели още в праисторическо време, предшественици, които са изглеждали по-иначе от нас, живеещите днес хора. В областта на расовото познание спада и изследването на праисторическото време и учението за произхода на човека. Последното ни показва, че човекът нито е паднал от небето, нито пък е бил създаден за един ден, а както растението и животното, е произлязъл из недрата на природата, като се е развивал постепенно от по-нисши форми. С това всекиму ще стане ясно, че човекът подлежи на същите закономерности, на които подлежат растенията и животните. На най-гениалният германски биолог Ернст Хекел⁴⁸ дължим заслугата за проправяне пътя на това разбиране.

⁴⁷ Сравни Timofeeff-Ressovsky: „Experimentelle Mutationsforschung in der Vererbungslehre“. Verlag Th. Steinkopf, Dresden u. Leipzig 1931.

⁴⁸ В предговора на Karl Astel, към книгата на D-r H. Brücher, „Ernst Haeckels Bluts- und Geisteserbe“. J. F. Lehmanns, Verlag München 1936.

Много по-важни за нас, обаче, са процесите, които предават на бъдещите поколения поверените на отделните индивиди жизнени потенци и енергии, отколкото тези, които предхождат създаването на живеещите в настоящето човешки индивиди. От значение са изборът на съпруг или съпруга, създаването на деца и качеството и количеството на създаденото потомство. Числеността на потомството дава възможност за подбор между сестрите и братята, които имат различни индивидуални предразположения. Числеността е също от значение при всяко групово образуване и при образуването на общността. Груповите образувания могат да станат по два начина: за основа може да послужи или заобикалящият свят, който свързва хората или кръвната връзка (семейство, род и раса до вида, с който завършва специфично човешкото). Нашата расова дефиниция, че расата е общност с характерни предразположения в границите на даден вид, се потвърждава и във връзка с това обстоятелство.

Паралелно с обоснованото от наследствеността групово разпределение, върви и това въз основа на заобикалящия свят. Околната среда, която хората овладяват по най-различен начин, е в състояние да причини и биологични различия в отделните групи. Тогава се касае до така нареченият „процес на приспособителният подбор“ или „пресоване“, който е основата на социалния подбор. При разпределението на класовите и социални групи заобикалящата среда е решаващият фактор. Заобикалящият свят е, който кара хората да се групират в професии, езикова, племенна и държавна общност. Заобикалящият свят, който оформява тези групи, е повечето пъти създаден и поддържан от хората, а не е свободната, неподправена от човека природа. Поради тази причина, заобикалящият свят е расово повлиян от хората, които са го създали. А тогава, когато това не е така, той е в пълна зависимост от природните закони. Както вече подчертахме това, природата никъде не свършва за човека. В този смисъл и културата е част от природата, понеже тя не е нещо извънприродно или свръхестествено, а оформена, според способностите и интуицията на хората природа. В дадения по-горе черт. 1. зад разпределението въз основа на заобикалящия свят и на унаследената същина, стои думата народ. Виждаме, че при старателно анализиране на расовото познание стигаме и до понятието народ. От тази схема става ясно още, че народът нито е образуване само на расата, нито пък такова на заобикалящия свят (езикова или държавна общност), а че и двата тези фактора вземат активно участие в неговата същина, което ще видим и от моите по-нататъшни изложения. Преди да пристъпим, обаче, към това разглеждане, ще се спрем на всички, дисциплини, които са се занимали със същината и с понятието народ.

III. Досегашното понятие за народ.

1. Несигурността при създаването на едно понятие за народ.

Що е народ? Днес, когато политическата реалност на народа е нещо съвсем естествено, този въпрос може да ни се види банален и излишен. Но тъкмо това е чудното, че докато всеки един гражданин, в своите всекидневни размишления, има определена представа за своя народ и за различието му от другите народи, науката, в нито един от своите отрасли, било в езиково-историческия, народонаучния, държавноправния и дори в биологично-расовия, не е дала до днес отговор на този въпрос.

От страна на теолозите Венланд⁴⁹ изплашен заявява: „предаността към народа е нещо трайно. Действителността народ напълно владее и изпълва човека. В сравнение с нея, религията, да не говорим за християнството, не играе вече никаква роля. Религия и християнство не са вече действителност, макар че към тях не се проявява открита вражда. Това поведение на безкрайно много хора, днес трябва да се приеме от страна на църквата като много сериозна критика“. Ще е много съдбоносно, обаче, за значението на народа ни, ако диспутът върху същността на народа се открие от страна на теолозите, и другите науки се отнесат пасивно към въпроса що е народ. Аз мисля, че е дълг на германската наука да изследва дали „творческото“ у народите, наистина, „като всичко живо е изложено по начало на смърт“ и дали разглеждането на този въпрос може да бъде приключено с обяснението: „Действителността е дадена и към тази действителност спада и народа“. Според християнството, обаче, тази действителност е „светът на греха, заслужаващ гнева на Бога и само благодарение на божествената милост, свети надеждата на опрощението“⁵⁰. Наистина, някои ще кажат, че една християнска интерпретация на този въпрос не е наука. Но докогато теологията е застъпена като факултет при германските университети, тя ще има претенцията да е наука и тя може, както ще видим това при проблема дали народът е „организъм“, да дава някои научно правилни отговори. Но, като се абстрахираме от споровете с клерикалната наука, другите науки, като държавноправната, социологията, историята и историята на литературата са длъжни да дадат правилни и точни обяснения по отношение произхода, създаването и изчезването на народите. Това, което препоръчва Колбенхайер: „понеже отделният индивид не е в състояние да обхване с разума си народната общност, да предоставим това предимно на чувственото съзнание“⁵¹, за дълго не

⁴⁹ H. D. Wendland, „Volk und Volkstum“ в „Die Nation vor Gott“ издадено от Künnethe und Schreiner, Wichern-Verlag, Berlin 1933, стр. 108/109.

⁵⁰ Също пак там, стр. 111 и 116.

⁵¹ G. E. Kolbenheyer, „Der Einzelne und die Gemeinschaft“, Verlag Albert Langen – Georg Müller, München 1939, стр. 10.

може да се възприеме. Времето на романтиците ни сочи, че чувството е недостатъчно. Колко належаща е нуждата от създаване на едно научно, достъпно за всички и позитивно понятие за народ ще ни посочат и цитатите от произведенията на Вернер Зомбарт, член на пруската академия на науките, при когото срещаме подобни изрази: „може би понятието народ е само имагинерно. Няма народ, има само германски народ, а може би и това да не съществува“⁵². Или пък на друго място, където при разграничението на понятията „държавен народ“, „езиково единен народ“ и „расово единен народ“ казва по отношение на „езиково единния народ“: „Това понятие служи да се конструира нещо подобно на германско изкуство, германска музика и германска наука“⁵³. За да подчертая още по-релефно належащата нужда от позитивно понятие за народ, ще цитирам и Валтер Райхерт: „Понятието народ е сбор от редица отделни понятия, които имат някаква връзка с понятието народ, обаче никога не съвпадат напълно с истинското понятие за народ“⁵⁴.

2. Германо-романтичното понятие за народ.

В една сказка върху биология на народа, сказчикът даде следната дефиниция за понятието народ: „Народът е едно историческо понятие и обгръща група от хора, които са свързани с обща история и култура“⁵⁵. Тук сказчикът не изхожда от биологичното понятие за народ, а възприема създаденото от романтиците понятие. За последен път, по време на освободителните борби, които наричаме „романтично време“ се е водила оживена полемика по отношение на понятието народ, с горещото желание да се създаде едно официално прието понятие за народа. От тогава до днес това понятие не се е променило много. То и до днес служи на мнозина при разрешаването на настоящи проблеми. Колкото и полезно и заслужило да е понятието народ, такова каквото го срещаме у Мьозер, Хердер, Гьоте, Фихте, Ян, Андт, Риел или още някои и други мислители от миналото, то все още не може да ни обясни що е народ, въз основа на нашите ясни и конкретни биологични познания.

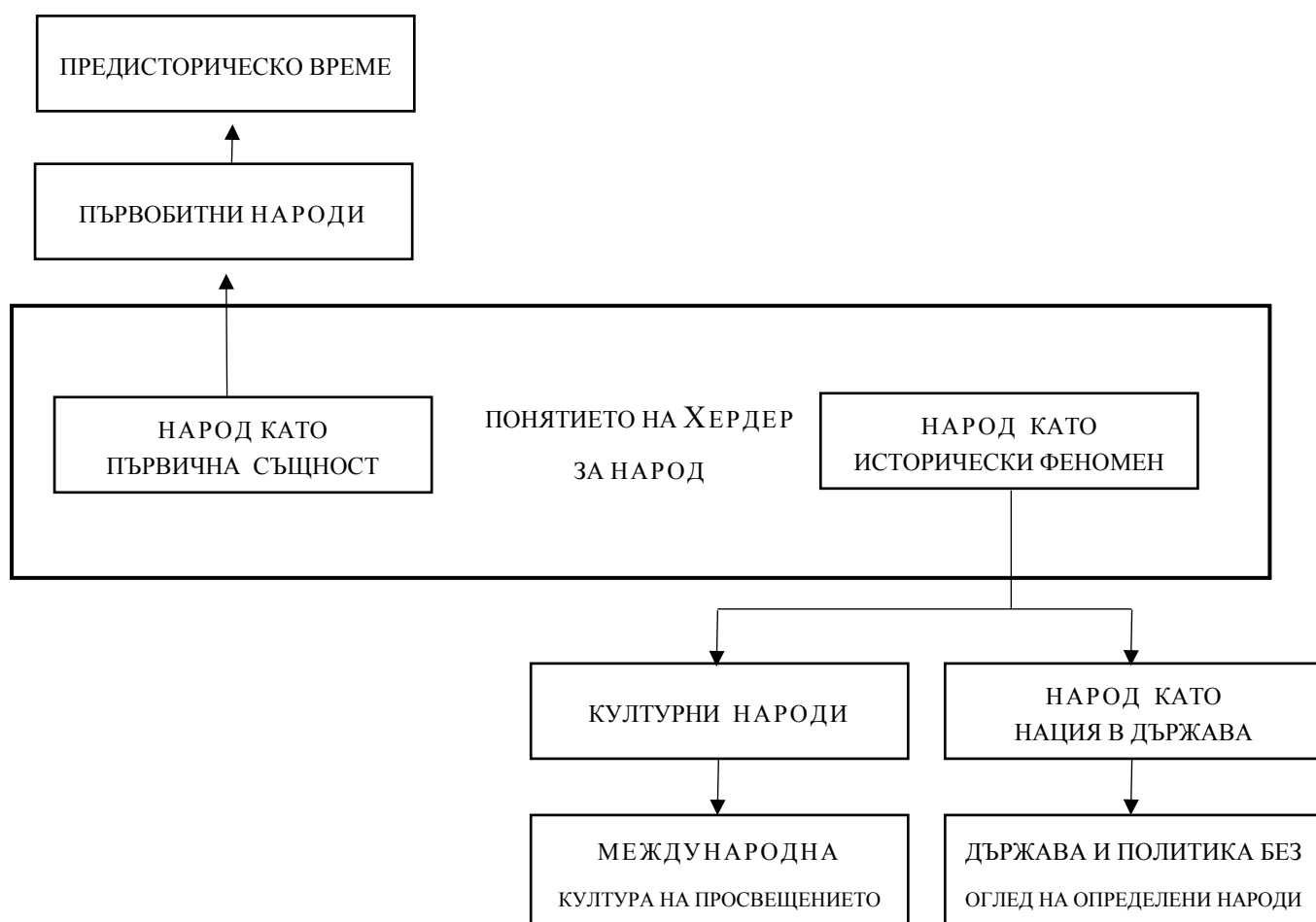
⁵² Werner Sombart, „Vom Menschen. Versuch einer geisteswissenschaftlichen Anthropologie“. Verlag Buchhols und Weisswange. Berlin-Charlottenburg 1938, стр. 183. Сравни също Stengel-v. Rutkowski: „Kritische Bemerkungen zu dem Buch Werner Sombarts in „Der Biologie“ VIII Jg. 1939. H. 5, стр. 187 и сл.

⁵³ Werner Sombart, също пак там, стр. 193.

⁵⁴ Walter Reichert, „Volk, Staat, Nation“ в „Deutsches Bildungswesen“ Jg. 1935, стр. 315.

⁵⁵ Hans Duncker, „Biologie des Volkskörpers“ в „Bremer Beiträge zur Naturwissenschaft“ 1. Bd. H. 2, 1933, стр. 98.

Хердер⁵⁶ първи откри, че понятието народ не може да се определи само въз основа на чисто външни, присъщи на околната среда признаци. През 1769 г. той наложи израза „душа на народа“⁵⁷, както това констатира Кеферщайн⁵⁸ в много интересните си изследвания (сравни черт. 2). Още младият Хердер, макар и не така ясно и определено, различава два компонента в образуването на народа: природата и историята. Това е от значение да се знае, понеже всички модерни изследвания върху темата народ се спират върху тези два компонента.

Черт. № 2. Понятието на Хендер за народ като природен и исторически феномен, (подчертано в средата), над и под него други представи за понятието народ, при които или „природата“ или „историята на народа“ не са взети предвид

⁵⁶ Сравни Keferstein in „Volksspiegel“ 5 Jg., 1938, H. 1, стр. 23.

⁵⁷ Според М. Н. Boehm, „Das eigenständige Volk“, Verlag Vandenhoeck und Ruprecht, Göttingen 1932. стр. 300

⁵⁸ Keferstein, виж забел. 1

От схемата на Кеферщайн личи също, че по късно много от учените забравят инстинктивното чувство на Хердер, не вземат предвид двата фактора и преувеличават в едното или другото направление.

Хердер дава следната дефиниция за народ:

„Народът е както растение на природата, така и едно семейство, само че с много клони“⁵⁹. Тази дефиниция съдържа нещо правилно и неправилно и е резултат на тогавашната епоха. След Хердер следват цяла поредица от определения на понятието народ. Ще се спрем само на тези от тях, които са от някакво значение за този проблем днес. Адам Мюлер казва в една от лекциите си върху: „Елементи на държавното изкуство“ (1808): „Народът е една благородна общност от минали, настоящи и бъдещи поколения, които са свързани на живот и на смърт. Всеки един отделен индивид е гаранция на тази общност, както и общността, в нейното цялостно съществуване, е гаранция за индивида. Тази хубава и безсмъртна (!) общност има общ език, общи обичаи, общи закони, хиляди благодатни учреждения, здрави и цъфтящи родове и една царуваща династия, която стои в центъра на държавата“⁶⁰. Както виждате, за този учен от времето на романтиката, народът, владетелят и държавата са единно цяло. Много от неговите съвременници разбират под думата народ само простия, селския народ. Това обстоятелство кара Зомбарт и някои други учени да правят разлика между „държавен народ“, „езиково единен народ“ и „расово единен народ“ (етнически единен). За народа, в смисъл расово единният народ, става дума тогава, когато, ръководните кръгове са под силно външно влияние, както това е било по времето на Фридрицианската или Наполеонова епоха, когато изкуство, философия и език са били напълно под френско влияние и са били отчуждени от собствената народна среда. Както в последствие ще видим, това отчуждаване води към погубване на народния характер и особено пък, ако то е свързано с масово сключване на смесени бракове. Значи от биологично гледище, напълно правилно е да се смята, че заразените от разни „чуждици“ кръгове не трябва да се смятат за напълно народни. Още в онова време, макар и интуитивно, такова е било отношението към тези слоеве. Поради тази причина и дефиницията на Хердер за народа, която почива върху двата фактора: унаследени предразположения, (първична същност) и заобикалящия свят (историческия феномен), в онова време не е могла да се докаже в самата Германия. Хердер е взел за пример латвийците, въпреки че те не са били обединени в самостоятелна държава. Относно това Кеферщайн пише: „Разбира се, поради някои и други причини, това понятие за народ на Хердер не е било

⁵⁹ Herder, „Ideen zur Philosophie der Geschichte der Menschheit, II Teil, 1785, Buch IX, Suphan XIII, s. 384. Цитатът е по Paul Kluckhohn „Die Idee des Volkes im Schrifttum der deutschen Bewegung von Möser und Herder bis Grimm“, Verlag Junker und Dünhaupt, Berlin 1934, s. 36.

⁶⁰ Цитатът е според Kluckhohn, също пак там, стр. 77/78.

така нагледно в Германия, понеже отчуждените от народа интелектуални кръгове, чуждите на народа кабинетни учени, „мечтателите“ и „критиците“ са имали голямо влияние и са пречили на това“⁶¹.

Баух⁶² приписва голямо значение на определението на Фихте за понятието народ. В осмата прокламация към германската нация, Фихте се изразява така: „Народът – това е цялото от хора, които живеят заедно в обществото и непрекъснато продължават рода, физически и духовно. Те са подхвърлени на специален закон за развитие от страна на божественото начало. Общността на този закон е, която свързва тези хора във вечния и затова и временния живот в едно естествено и проникнато от себе си цяло“⁶³.

Естествено, тези думи на Фихте имат много общо с нашите възгледи, особено, ако думите „духовно продължаване на рода“ се вземат в смисъл традиционното предаване от поколение на поколение езика, културата, политиката и пр. Но във всеки случай, при всичките тези умни мислители, които са историческите пионери на новото време, се чувства романтиката. В дефинициите и убежденията им има все по нещо тайнствено, акаузално⁶⁴, нещо, което стои извън народа и да се изразим модерно – нещо свръхестествено, „небиологично“. Това е само една констатация, а не критика, защото би било несправедливо да се иска биологично познание в едно време, когато биологичните познания са били неизвестни, понеже Мендел, Галтон и Хекел са се родили много по-късно. Но има нещо вярно в констатацията на Рьодел, който казва: „Така, за Хердер народът е едно растително живо същество, за Фихте – духовен принцип, за Адам Мюлер – държавно-богословски ред. Хердер го вижда в природно зависимата му същина, Фихте го познава с мисловния процес, а Адам Мюлер узнава за него по пътя на логично-диалектичната догма на католическата църква. Те всички търсят смисъла на народа в нещо идващо отвън, не в неговия собствен живот и история. Това е, което принципно ги отличава от националсоциализма. Според тях, стойността на народа се мери с реализирането на поставените от някакъв космично-божествен принцип задачи“⁶⁵. При Фихте това се изразява с това, че той противопоставя преходния живот на „вечния живот“ и макар че ние в нашето днешно време на пълно народно осъзнаване, спокойно можем да се позоваваме на Фихте, що се отнася до така наречения преходен свят, по отношение на понятието народ е достатъчно едно незначително разместване, за да се затъмни то със спекулацията

⁶¹ Сравни Keferstein. „Zum Volksbegriff des jungen Herder“, стр. 19.

⁶² Bauch, „Das Volk als Natur- und Sinngebilde“ стр. 115.

⁶³ Цитирано по Paul Kluckhohn, a. a. O., стр. 121.

⁶⁴ Акаузален - отвъд каузалността, причинността - бел. ред.

⁶⁵ Rödel, Moeller van den Bruck, стр. 72.

„непременно да се търси вечното зад нещата“. В изследванията си Рьодел установява връзка между така наречения „дух на народа“, който се среща у романтиците Шлегел, Новалис и Гьорес и познатото в днешно време учение на Мьолер ван ден Брук „за дух на пространството“, изложено в книгите му „*Italienische Schönheit*“, „*Das Recht der jungen Völker*“, чието грешно заключение „за раси на духа“ споменахме в началото на нашето изложение. Рьодел поставя и „културната морфология“ на Освалд Шпенглер в тази плеяда, характеризираща се с липса на биологични познания и прозорливост. Ще дам пак кратката, обаче много правилна формулировка на Рьодел: „Шпенглер, Мьолер и националсоциализмът си приличат по отхвърляне мисълта „за напредък на човечеството“... но щом като смисълът на световната история не е в напредъка, то тогава в какво се състои той?... Мьолер и Шпенглер отговарят: не знаем! По някакъв таинствен начин космични принципи вземат участие в нашето съществуване, но за нас тяхната същност и смисъл ще си останат завинаги тайна. Може би техният смисъл е смисълът на историята?... Обаче, националсоциализмът дава отговор на този въпрос: този смисъл е самият живот на народите и расовият проблем е ключът, който ни прави понятна и последната причинна връзка в тяхната история“⁶⁶. Но какво е народът за националсоциализма, за разлика от романтиците, от Хердер, до техните последователи до наши дни, Шпенглер и Мьолер ван ден Брук, това, за съжаление, не ни казва Рьодел, въпреки ясните си наследствено биологични и расови представи. Даже и Арнд и Ян, двамата пионери на германската народност, също не дават задоволително понятие за закономерната същност на един народ⁶⁷. Ернст Мориц Арнд много ни разочарова с думите си: „Народ – това е, което говорещите един език хора имат или са имали общо по отношение на обичаи, живот, дела, наука и изкуство“⁶⁸. Това далеч не може да ни задоволи. Още по-малко следната негова мисъл: „Няколко думи и по въпроса, кои са естествените граници на един народ. Моят отговор е: едничката естествена граница е езикът“. Също и Фридрих Лудвиг Ян не задоволява нашето търсене на подходящо понятие за народ. Неговата формулировка по отношение народ е следната: „Що е народ?... Не принадлежността към едно отечество, нито поданството, произходът, езикът и религията по отделно ни дават право да се числим към един народ, а всичките заедно ни дават това право, когато се присъедини към тях и душата“...⁶⁹ Днес, мисля, ще е правилното да кажем „воля“, а не душа и трябва да допълним, че и волята зависи от двата основни

⁶⁶ Rödel, стр. 77

⁶⁷ Сравни работата на Dr. Alfred Metter, „Friedrich Ludwig Jahns Volkstumskunde und Volkstumspolitik, ein früher Vorläufer rassistischen Denkens“, която наскоро ще излезе.

⁶⁸ E. M. Arndt, „Zwei Worte über Entstehung und Bestimmung der deutschen Legion“ (1813) Ausgew. Werke XIII, стр. 107, 109. Цитатът е по Kluckhohn стр. 142.

⁶⁹ Friedrich Ludwig Jahn in: „Werke zum deutschen Volkstum (1833), издадено Euler II стр. 485. цитатът е от Kluckhohn стр. 165.

фактора: унаследените предразположения и заобикалящият свят (т. е. в смисъл опит, възпитание и пр.).

Изрично подчертавам, че с тази моя критика не целя да упрекна тези велики мислители и патриоти на германския народ. Това, което те са изказали за понятието народ, е било най-правилното за времето, в което те са живели. Обаче техните представи днес за нас са недостатъчно изчерпателни. И не само в стилово отношение, а защото между тях и нас лежи едно цяло столетие на опити и изследвания в областта на биологията и на научна задълбоченост. Моята критика се отнася главно към онези, които и днес искат да поставят разрешението на този въпрос върху мисловните резултати на онова време. От друга страна, може би, след още сто години и моите представи относно същността на понятието народ ще трябва да бъдат поправени и попълнени в интереса на науката.

Даже и у Хайнрих Луден, чиито мисли върху държава и народ са твърде модерни, не намираме нещо казано от значение за същността на понятието народ. Според него, „Народът е мнозинство от хора, които живеят едновременно или последователно и имат особеността, че са единни“⁷⁰. Във всеки случай тази дефиниция е по-близо до определението на Фихте, отколкото горе дадените мисли на Арнд и Ян.

По-съществен за нашите изследвания е Вилхелм Хайнрих Рийл, който е много известен с произведението си: „Naturgeschichte des Volkes als Grundlage einer deutschen Sozialpolitik“ (1848). В една своя сказка върху народознанието като наука, той говори за етнографическото понятие народ и го определя като естествена част от организма на човечеството, която се характеризира с принадлежност към едно и също племе, същи обичаи и поселище⁷¹. Някои от новите критици твърдят, че Рийл е забравил да спомене принадлежността към една държава. Нас тази дефиниция не ни задоволява, понеже представлява само едно изброяване, без да цели задълбочаване и изследване закономерността между тези изброени съставни части от народната структура. Освен това, тя приема, че човечеството е организъм. Но все пак тази дефиниция е крачка напред в сравнение с определението, което дава Якоб Грим две години по-рано. Грим казва: „Оставете ме да почна с простия въпрос, що е народ? И също така просто да ви отговоря: Народът е съвкупност от хора, които говорят един и същ език“. Като имаме предвид голямото желание на Грим да види всички говорещи немски език, събрани в Германия, тази негова дефиниция ще ни стане понятна. Но тя не е правилна. В това отношение Кант, още през 1798 год. дава по-ясна

⁷⁰ Цитирано по Kluckhohn, стр. 174.

⁷¹ Цитат по Klara Trenz „Wilhelm Heinrich Riehls Wissenschaft vom Volke“, Junker und Dünhaupt, Sammlung: Neue deutsche Forschungen, Abtlg. neuere Geschichte, Berlin 1937.

прецизировка: „Под думата народ, разбираме съвкупност от хора, които живеят върху една и съща земя и съставляват едно цяло. Онази част от народа, която благодарение еднакия произход, се признава за сдружена в едно гражданско цяло – наричаме нация, а онази част, която се изключва от тези закони наричаме *vulgus*“⁷². Макар че и при Кант срещаме загатване за подразделянето на народа в държавен народ; езиково единен народ и расово единен народ, присъщо на новата социология, той не отдава голямо значение на езика. При понятието му за нация, той се придържа главно към произхода, което днес най-много ни занимава при определяне понятието народ. Нещо подобно срещаме и в речника на Аделунг от 1780 год.: „Народът е съвкупност от хора, които признават един общ прародител и са свързани с общ говорим език“. Митичният прародител, като богоподобен пръв създател на всеки народ, е изоставен в тази си форма и от расовото познание. Обаче, предположението, че първичните племена са произлезли от една фамилна двойка и днес не се отрича и съдържа повече биологично вникване от поставяне критерия за понятието народ изключително върху езиковото различие. Както при предшествениците на днешните духовни науки, така и в най-новите и модерни публикации върху проблема, който тук ни занимава, срещаме до компонентите език, пространство, история и компонентът раса, обаче никъде не намираме даден извод за конкретното отношение между унаследените предразположения и заобикалящия ни свят. Дори и ясната констатация, че „расата“ не може да се постави на същото стъпало като езикът, пространството и културата, а че тя е противоположна на заобикалящия свят сила, не довежда до някакъв резултат. И Бютнер пише: „Младата наука не прави грешката да смесва понятията „раса“ и „народ“ и да третира всяка народна култура като резултат само на *една* раса. В народа тя вижда винаги и всички исторически събития и въздействието на *повече* раси (курсивът е поставен от автора). При оформяването на германската народност вземат участие три сили: расата, историята и земята. Необходимо е да се подчертае в духовната история ролята и значението на биологичните сили при образуването на нашата народност, защото до сега това винаги се е пропускало“⁷³.

Вместо, обаче, въз основа на неправилно виждане, да се подчертава едното или другото, т. е. унаследената същина или заобикалящия свят, най-добре ще е да си изясним основно фактическото и правилното отношение между двете сили, които съдействат при създаването и просъществуването на един народ. Якоб Грим с пълно право казва: „Само тогава се решаваме да твърдим нещо свое, когато напълно се убедим, че съществуващото е недостатъчно“⁷⁴. Мисля, че от

⁷² Immanuel Kant, „Anthropologie in pragmatischer Hinsicht“, 1798, II Teil - Anthropologische Charakteristik. C: vom Charakter des Volkes. Цитирана по Kluckhohn, стр. 220.

⁷³ Ludwig Büttner, „Gedanken zu einer biologischen Literaturbetrachtung“ стр., 14.

⁷⁴ Jakob Grimm. „Briefwechsel mit Achim v. Arnim“, 5, April, 1811 цитирано по Kluckhohn, стр. 188.

всичко изложено до тук всекиму е станало ясно, че понятието за народ, такова, каквото ни го дава филологията, не може да е достатъчно и да ни задоволи.

3. Социологичното понятие за народ.

Според думите на един от водещите социолози, понятието народ е предмет на социологията. Основно прегледах публикациите на този научен отдел, за да потърся там годно и биологично правилно понятие за народ. Като част от социологията се смята и народознанието. Социологията се занимава с класовата структура на отделните народи, а народознанието изследва културата и произхода на собствения си народ. И двата тези клона на социалните науки се занимават с понятието народ и поради тяхното различие то има различен оттенък в тези два клона. Ще се спрем на понятията за народ у някои от значителните социолози.

Авторът на „Handbuch der deutschen Volkskunde“ (Наръчник на германското народознание) дава следната дефиниция за народа: „Народът е едно органическо цяло, свързано по кръв и еднакви душевни качества, които са основата за народната общност”⁷⁵. Тъй като по-късно ще се спра подробно върху въпроса, дали за същността на народа е достатъчен изразът „цялостност”, тук ще кажа само, че в тази си дефиниция Песлер не отдава достатъчно значение на историческия, отнасящ се до околната среда, компонент. Подобно определение дава и Хелбок, който замества израза духовно с езика: „За нас, германците, народът е една органическа общност на хора, свързани помежду си по кръв и език, а също и със земята, върху която живеят. Между тези хора и тяхната земя съществува постоянно взаимодействие, което се изразява в идеята за произход и общности”⁷⁶. Тук вече със споменаването на земята и на израза „общност по произход” е застъпен историческият момент.

Хайнрих Хармянц, като народоизследовател, дава една много дълга дефиниция за народ, без да даде конкретна представа за същността на това понятие⁷⁷. Също и едно от най-новите изследвания в тази област, работата на

⁷⁵ Handbuch der deutschen Volkskunde, Wilhelm Pessler, Bd. 1, 1934, Akad. Verlagsgesellschaft Athenaion, Potsdam.

⁷⁶ Adolf Helbock, „Volk als biologische Ganzheit“. „Volk im Werden“, Hanseatische Verlagsanstalt, Hamburg, 5. Jg. 1937. H. 4. стр. 196.

⁷⁷ Heinrich Harmjan. „Volk, Mensch und“ Ding. Erkenntniskritische Untersuchungen zur volkskundlichen Begriffsbildung“ Ost-Europa-Verlag, Königsberg und Berlin 1936.

Хайнрих Име⁷⁸ върху „понятието народ на германското народознание и неговото историческо развитие“, не допринася почти нищо за правилното определяне на това понятие. И при него не намираме ясна и определена дефиниция. А неговата мисъл: „Понятието народ се подразбира и се е подразбирало различно“ може да се отнесе и до всички най-нови изследвания върху тази материя.

Гюнтер Ипсен, социолог в тесния смисъл на думата, след като говори за Карл Маркс (!), Лоренц фон Щайн, В. Х. Рийл и Хегел, като основатели на модерната социология, и след като обсъжда изчерпателно „структурата на историческите събития“ и техните органични (биологични), плурални (индивидите) и политически (колектива) слоеве, заключава: „Под народ разбираме онова устройство, което е едновременно носителът и безкрайно богатият резултат на нашата действителна история. Народът е носител на социалната структура на органическия слой на историческите събития. Той е резултат, доколкото ходът и образът на духовната ни и политическа история се транспонират в него⁷⁹. Двойното становище на народа, от една страна като резултат на наследствената субстанция и от друга – такъв на заобикалящия свят, е от голямо значение при определяне понятието на народа, както ще докажа това по-късно. Макар и не така ясно и определено при Ипсен намираме тази констатация. Напълно замазано и неясно е понятието за народ на съредактора на германското списание по социология и народонаука „Volksspiegel“, Ханц Фрайер. Той, след като отправя апел към народонауката да се грижи за запазването на отделните народни обичаи, нрави и жизнени форми, пише: „Образуването на народа не е органически растеж, а дело на историята, което трябва да бъде изтръгнато от кризата, в която го е въвела либералната демокрация и индустриалното общество. Никакво идилично понятие за общност не ще ни помогне, за да ни посочи как става народът. Социалистичният процес, в който става това, е историческо действие“⁸⁰. Такива подобни неясни дефиниции са присъщи на широките кръгове на социологията. Към тях спада и Бьом⁸¹, който, в произведението си „Das Eigenständige Volk“ посвещава обстоятелни разсъждения на понятието народ, неговата същина и образуването му. Още в началото споменах за острата критика на Бьом относно расовото и биологично мислене. Той оставя да бъде подведен от тази критика и твърди, че не само допускането на расовото изследване е проблематично и то не само, че затруднява

⁷⁸ Heinrich Jhme, „Der Volksbegriff der deutschen Volkskunde in seiner geschichtlichen Entwicklung, Inaugural-Diss. d. ph. Fakultät Jena, излязла в Junge Forschung, Untersuchungen zur Geistesgeschichte, H. V. Verlag und Druck Eduard Klein, Halle стр. 7.

⁷⁹ Günther Ipsen. „Programm der Soziologie des deutschen Volkstums“, в „Das politische Volk“, Verlag Junker und Dünhaupt, Berlin 1933 H. 1 S. 10/11.

⁸⁰ Hans Freyer, „Volkwerdung. Gedanken über Standort und über die Aufgabe der Soziologie“. Във „Volksspiegel“, 1934, H. 1, Jg. 1. S. 7.

⁸¹ M. H. Boehm, „Das Eigenständige Volk“ Verlag Vandenhoeck und Ruprecht, Göttingen 1932.

схващането за самостоятелния народ, но че и хвърля в психична анархия. Бьом пише цели страници против расовобиологичното мислене и затова не може да очакваме резултати, отговарящи на действителността от тази негова работа. От него може да учим само много отрицателно. Така напр., че народът е „нито общност, нито пък същност от по-висш разред“. Той с право отхвърля „дедукцията“ на Лирман; „народ е... в противовес на население – общност, а общността е дух“, както и мисълта на Биндер: „Ако народът е общност по произход, държавата юридическа общност, то тогава нацията е културна общност“ (стр. 320/321). Той неправилно мисли, че може да прокламира една вечна вражда, която съществува между народ и държава, понеже „не може да се премахне последната съществена разлика между народ и държава“ (стр. 292). И въпреки всичките дълги разсъждения върху народност, народен дух, народен характер, народна индивидуалност и народна личност и при него не намираме никакъв отговор на въпроса, който ни интересува. На стр. 310 той пише: „народът, като живо ние и аз, е едновременно общност и вид и в този свой двоен колективитет той се превръща в историческа субстанция и става народ – личност“. Разсъждаващият читател веднага ще се запита: Какво е това, „ние и аз“ сигурно не отречената от Бьом същност от по-висш разред? И щом като не е това, какво е тогава? Също и другата му дефиниция: „Народът е една вечно оформяща се същност“ не води до нищо, понеже една такава оформяща се същност ще е в зависимост от времето и от компонентите, които причиняват оформяването. Щом като е така, то и понятието „самостоеен“ народ, което стои като заглавие на книгата му, не може да бъде правилно, понеже под самостоятелност разбираме нещо, което се образува и съществува по свои собствени, независими закони. „Времето и вечността“, които той употребява, вземат участие не само при оформяването на народите, а и във всичко, което се случва.

Остава ни още възможността да разгледаме дефинициите, дадени в разните наръчници. В наръчника по социология, статията народ започва така: „Има три важни значения на понятието народ: 1. народът като общност, 2. народът като политическа част от държавата, 3. народът като културна съставна част. Невъзможно е да подредим всичките значения на народа в това разпределение. До сега не е дадено едно необоримо, отговарящо на логичните изисквания понятие за народ“⁸². В държавния лексикон⁸³, издаден по поръчка на дружеството Гьорес, който е чисто католически, срещаме следното: „Социалните науки се доближават до становището, че поради заплашващото вътрешно разложение на народа, абстрактното, рационално познание на народа трябва да се попълни с едно идейно нагледно рационално познание, което да подчертае духовното

⁸² Handwörterbuch der Soziologie, Alfred Vierkand, Verlag Ferdinand Imke, Stuttgart Artikel „Volk“ v. Woldemar Mitscherlich, Göttingen. стр. 646

⁸³ Staatslexikon im Auftrage der Görresgesellschaft, издаден от Hermann Sacher, 5 Aufl. 1932. Verlag Herder u. Co. Freiburg; статията: „Volk, Volkstum, 1 Aug. Pieper, II. G. Schreiber.

обобщаване на отделния човек в жизнената общност на народа (това е универсално или духовноорганическо схващане). По-нататък срещаме: „Народът, като народна общност се разделя на стопански народ, като стопанска общност, народ като държавна общност и народ като културна общност също, както и животът на отделния човек протича във вегетативен, чувствено-моторен и духовен живот.“ Аз нарочно давам цитат от този държавен лексикон, който, без съмнение, се намира във всички университетски библиотеки, за да посоча, колко много е застъпено в него присъщото на естествените науки духовно становище, и как държавното при нашия народ е профанирано до схващането на нещо „чувствено-моторно“. И затова и заключението в този лексикон не може да ни учуди: „Всичките народни общности са достъпни само за идеята, но не и за научните понятия... затова в края на краищата, оформяването на германците като народ е дело на народната съвест, а не и на познанието на теоретичното народоучение, нито на способността на целесъобразната национална политика“!! (удивителните са на автора). Това е състоянието на интересувания ни тук проблем в областта на социологията и народоучението!

4. Понятието народ в юридическите и държавно-правни науки

Според проучванията на Фалк Рутке⁸⁴, думата народ за пръв път се явява в законодателството на германския Райх в съобщението за осигуряването на прехраната от 22 май 1916 год., след това я срещаме по времето на революцията в 1918/19 год. в изрази „народен пълномощник“ и в съчинената от еврейския юрист Пройс конституция от 11 август 1919 год. В увода на тази конституция се казва: „Германският народ, единен и обладан от волята да възобнови Райха си за свобода и справедливост, за да служи на вътрешния и външен мир и да съдейства за прогреса, създава тази конституция“. Едва ли има нещо биологично в това понятие за народ на Ваймарската конституция. Едва по-късно, както казва Ломан⁸⁵, националсоциализмът постави пак в центъра на политическите събития естественото понятие за народ и направи от него най-значителното политическо понятие. Това е великото и нечуваното на националсоциализма. А какво е това естествено-политическо, националсоциалистическо понятие за народа? Каква е неговата държавно-юридическа формулировка и интерпретация? Има редица юридически дефиниции, някои от тях в дисертации, обаче и те от биологическа и политическа гледна точка, за съжаление, са недостатъчни, за да бъдат признати за крайна германска формулировка на понятието народ. Освен това, те доста се различават едни от други. Ние видяхме, че понятието народ е още младо понятие и не е за учудване,

⁸⁴ Falk Ruttke, „Rasse, Recht und Volk“, Beiträge zur rassengesetzlichen Rechtslehre, I. F. Lehmanns Verlag, München 1937, стр. 14.

⁸⁵ Karl Lohmann „Kleine Reichsbürgerkunde“, Verlag Langewort, Berlin 1938.

че по отношение на него още цари различие. Лошото е, че все още има някои, които се позовават на „ирационалното“, за да се извинят, че не са могли да дадат добре обмислено и задоволително всички понятия на народ. Като, напр. Кийзер, който казва: „Националсоциализмът, който преодолява господството на радикалния разум, е изпълнен със съзнанието, че изследването на феномена народ не може да стане изключително теоретически, а най-важните проблеми могат да се доловят, когато се вземат предвид и ирационалните сили⁸⁶. Ако с това Кийзер иска да каже, че при образуването на народа, покрай съзнателните прояви на волята, вземат участие и многобройни несъзнателни чувствени прояви, то това е вярно. Но все пак за юридическата формулировка на тази материя, науката е длъжна да даде и на тези неща рационален езиков израз. Ако обаче, с тази мисъл Кийзер иска да каже, че трябва въобще да се откажем от едно разумно и ясно понятие за народ, само за това, защото ние – националсоциалистите сме свързани с народа си и по чувство, тогава и понятия като брак и нему подобни не би трябвало да бъдат формулирани, понеже и те съдържат елементи на чувство.

Понятието народ и неговата прецизиция все още представляват трудност за настоящото държавно право. Особено очебийна е неяснотата на понятието народ при юриста Кьолройтер⁸⁷, както пише Келтер⁸⁸. Келтер казва: „Кьолройтер дава едновременно понятието народ на Бюм и това на романтиците, като националсоциалистическо понятие народ. И после изведнъж народ – като общност, свързана по съдба, или пък народ като чувствена основа, или пък като съставна част на държавата в смисъла на вече преодоляното учение за елементите. Изглежда, той самият не забелязва различието на тези многобройни понятия за народа“. В един специален реферат върху: „Народ и държава в светогледа на националсоциализма“ Кьолройтер дава една друга дефиниция за народ, която вече е по-близо до истинското положение на нещата. Той казва: „В народностен смисъл народът се схваща преди всичко като биологична жизнена общност, като една естествена обединеност, чиито конститутивни елементи са кръвта на земята.“

Един друг юрист, Карл Шмит, се изразява много по-бледо в съчинението си: „Държава, движение, народ“. Той казва: „Всяка една от думите държава, движение и народ може да бъде приложена за делото политическо единство. Така, на държавата може да се гледа като на политически статичната част, на движението, като на политически динамичната страна, а на народа като на неполитическия елемент, който расте под закрилата на

⁸⁶ Walter Kieser, „Die Gestalt des Volkes im nationalsozialistischen Weltbild“ Jur. Diss. Jena 1935, Verlag Konrad Triltsch, Würzburg 1936.

⁸⁷ Otto Koelreutter, „Grundriss der allgemeinen Staatslehre“ 1933.

⁸⁸ Friedrich Kelter „Das Volk als Grundbegriff der Staatslehre“, Jur Diss. Verlag Th. Fricke, Lünen i. W.

политическите решения”⁸⁹. За онзи, който разбира, това звучи малко като цитата от държавния лексикон. И много правилна е присъдата на Бергер⁹⁰ за Шмит, като казва: „На Шмит липсва собствено становище. Мислите му са без основа. Вярваме, че на други държавни философи ще се удаде по-добре да схванат връзката между народност и държава... и да я формулират в духа на националсоциализма.”

Тук трябва да се спрем и на Райнхард Хьон, когото споменах в началото. Хьон казва, че до днес в литературата на публичното право народът, от гледището на държавата, се е схващал като сбор от поданици. Национал-социализмът пръв въведе схващането, че народът е „общност по кръв и със свой постоянно определен ред”⁹¹. Но той още не ни казва, какви са двете основни сили, които определят този ред, не казва нищо за унаследената същина и за заобикалящия свят. От юристите, според мен, Келтер е постигнал най-много. Той не си опростява въпроса, както напр. Кийзер, който поставя едно до друго понятието „народ като природно образуване” и „народ като духовно образуване” (народ и история) и спира до тук, като твърди, че едно съществено разграничение на тези две страни на явлението народ е невъзможно, понеже, при обхващането на народа като същност природната и духовна общност се сливат⁹². Това сливане, той смята, както изглежда, за „ирационално” и се задоволява с това. В края на краищата двойствеността на понятието народ, по отношение на природното и историческо, както видяхме вече, е била позната и на младия Хердер. Келтер решително полага усилия да разгледа основно проблема. Той казва: „Като цяло, народът се определя от расата, от пространството, което населява и от народността. Нито един от тези елементи от народната същност не е независим от другите... с това не се изчерпва същината на народа. Народът не е само едно природно-духовно понятие, а също така и политическо”⁹³. След това той опитва синтезата, като окачествява народа като „кръвно-пространствена духовна цялост” и пак разчленява: „Кръвта, земята и народността, като съдържание на народната общност, са едно здраво сплотено цяло, те са едно цяло, както тялото, духът и душата на човека”. За Келтер общността има три критерия: Същността на общността, духът на общността и чувството за общност. Принадлежащият към един народ се ражда в народната общност, израства и се възпитава в нейния дух и народната общност очаква от този индивид поне

⁸⁹ Karl Schmitt, „Staat, Bewegung, Volk” в „Der deutsche Staat der Gegenwart”, E. Schmitt, Hanseatische Verlagsanstalt, Hamburg 1938 H. 1. стр. 12.

⁹⁰ Gustav Berger, „Ein Staatsrechtslehrer als Theologe der bestehenden Ordnung”, в „Die Bürgerkunde”, Organ des Amtes für Schrifttumspflege bei Reichsleiter Rosenberg, A. Juli 1939. стр. 338.

⁹¹ R. Höhn, „Volk, Staat und Reich” във „Volk im Werden” Hanseatische Verlagsanstalt, Hamburg 1936.

⁹² Walter Kieser. стр. 14.

⁹³ Friedrich Kelter, стр. 16.

минимум от чувство за принадлежност към тази общност⁹⁴. Всички тези понятия на Келтер са основно обмислени. За съжаление, Келтер, както казахме вече, след тези хубави определения, при разглеждането на политическото понятие народ, изведнъж навлиза в метафизичното и таксува биологичното мислене като „материалистично“. Поради това той не може да дойде до едно биологично и правилно понятие за народ.

Фалк Рутке известният, ориентиран расово-биологично, юрист също разглежда въпроса за дефиницията на понятието народ. Той, след като е взел под внимание всичко написано за народа, предлага следното определение на понятието народ. „Народът е самоосъзналото се обобщаване на кръвно-сродните семейства, членовете на които могат да представляват расова смесица от сродни помежду си раси, докато тяхната общност, народът, чрез общата раса, която свързва всички сънародници, си е създал собствени нрави и собствен език“⁹⁵. Тази дефиниция, без съмнение, съдържа всичките фактори, които вземат участие в изграждането на един народ. За нея може да се каже, че е относително дълга и че ѝ липсва подчертаването на онова взаимодействие между факторите, на което още Гюнтер Ипсен обръща внимание. За това аз съм уверен, че с моята дефиниция давам нещо по-добро, също и по отношение на конструкцията, като различавам унаследени предразположения и заобикалящ свят, като решаващи стълбове с устройството на народа. След като Рутке, в един разговор, който имахме, прие моето понятие за съдбата, надявам се да постигнем споразумение и по отношение понятието народ. Мисля, че настоящият ми труд ще допринесе много за това.

5. Общопотребявани изрази за понятието народ.

Покрай многобройните опити в миналото и в настоящето, да се даде правилна дефиниция на понятието народ във всички области на науката, съществуват и редица кратки изрази за понятието народ, които са общопотребявани, макар че не са по-сполучливи от другите определения.

Любим е изразът: „Народът е въплъщение на една идея“⁹⁶, който, по всяка вероятност, почива на мисълта на Лагарде, че народите са божии мисли. Съвсем подобна е и мисълта на Вилхелм Щапел: „Германският народ не е идея от хора, а божествена мисъл... За всеки случай, не е само идея, създадена от нас, а и такава,

⁹⁴ Friedrich Kelter, стр. 38 – 54.

⁹⁵ Falk Ruttke, „Rasse, Recht und Volk“, J. F. Lehmanns Verlag, München 1937, стр. 14 и 51.

⁹⁶ Felix Buttersack, „Was heißt Volk“ в „Ethik“, v. Emil Abderhalden, 9 Jg. 1932/33, H. 3. стр. 147.

от която ние произлизаме”⁹⁷. Консеквенцията е пак преминаване в „ирационалното“ т. е. в сферата, която не борави с природните факти. Щапел мисли също: „Обичта разплодява духовно народа“. Съвсем грубо казано, значи милосърдие, вместо размножаване.

Един известен католик прави и това заключение като иска да „отнеме“ народа на хората, с каритативната⁹⁸ католическа любов. „Ние ще разрушим всичко, което няма стойност и ще изградим онова, което има смисъл и спада към Anima Christi. С нашата любов ще им отнемем народа, с разума си – науката и с нашата организация държавата”⁹⁹.

Всъщност, един народ въобще не може да се размножава „духовно“, ако чрез физическото размножаване не се създадат предпоставките за предаването на духовната „традиция“. Също така неправилни са думите на Отмар Шпан: „Народността е духовна общност“. Тук спадат и думите на евреина М. Лазарус¹⁰⁰, някогашният берлински учен по психология на народите: „народът – това е духовният продукт на индивидите, които принадлежат към народа. Те не са народа, а го създават непрекъснато.“ И прокламацията на юристите, че народът е юридическа общност, също е неправилна. Но и модерните формули: народът е общност по кръв и земя, са също недостатъчни, макар че са вече на по-прав път. Пак така негоден е и изразът „тотална общност“ (Щавенхаген)¹⁰¹. Често се среща изразът, „народът е пчелник или коралов риф“, или пък сравнението с човешкото тяло. Напр. Хелбок пише: „и защото с народа е също, както с човешкото тяло в неговото развитие от ембриона до гроба, затова при изследването на народа ние се интересуваме не само от настоящия му живот, а и от миналия му, дори чак до праисторическо време“. Естествено, много правилен е стремежът на Хелбок да простре народоучението си върху живелия в миналото народ. Но сравнението, което той прави с човешкото тяло, е не само излишно, но дори може да бъде използвано от други и да доведе до заблуждения. Както Освалд Шпенглер, изхождайки от неизбежната смърт на всеки човек, по аналогия заключава, за неизбежното остаряване и измиране на народите и с това и на Европа. Изглежда, че самият Хелбок чувства неудобството на това сравнение, защото в една своя по-късна работа пише: „Ние знаем, че расите са константни величини (заблуждение! сравни моето изложение за расите Щ. Ф. Рутковски), но че тяхното взаимно числено отношение в тялото на народа е подхвърлено на

⁹⁷ Wilhelm Stapel „Volksbürgerliche Erziehung. Versuch einer volksskonservativen Erziehungslehre“. Hanseatische Verlagsanstalt, Hamburg 1928 стр. 95.

⁹⁸ От немската дума *karitativ* – милосърден – бел. ред.

⁹⁹ Цитат от написаната за католическата акция книга от Erik, R. Von Kühnelt-Leddihn: „Jesuiten, Spieß, Bolschewiken“. 2 Aufl. 1934. Verlag Anton Pustet, Salzburg, стр. 424.

¹⁰⁰ Lazarus „Was heißt national?“ (1880) стр. 13, цитат от H. Boehm. стр. 338.

¹⁰¹ K. Stavenhagen in „Volk und Muttersprache“ 1930, цитирано по M. H. Boehm, стр. 308.

изменения и че, от друга страна, в историческия живот на народното тяло известни дарби могат да се изкоренят или пък да се засият, така че относително да настъпят изменения в предразположенията. Отличителна характерна черта за човешкото тяло, е че предразположенията са абсолютно константни, тази константност на предразположенията не съществува в народното тяло, (поради тази причина, вместо аналогия с човешкото тяло, ще е по-добре да направим сравнение с градинска леха!! Щ. Ф. Рутковски)¹⁰². За съжаление и тази аналогия не е по-малко погрешна. И науката дотогава ще продължава да прави фалшиви изводи, докато се опитва с такива рисковани сравнения да постигне окончателни резултати в практиката. Аз срещам и при иначе много сериозни, расово добре ориентирани учени, подобни грешки. Един учен неотдавна размишляваше пред мен, че Германия можела да се сравни с детелинена нива. Намалението на раждаемостта сочело, че по нататък не бивало да се засява с детелина, без да се разчита на загуба. Дали не ще е логично да се опита с някой друг вид върху същата почва? Но трябва да се разбере, че народът не е леха за зарзават и също не е никаква нива! И дори ако би било така, правилното в биологично отношение би било, не да се посади нов вид растение – в случая нова човешка раса, върху уморената вече народна почва, а да се опита да се натори почвата, т. е. да се направи заобикалящият свят пак продуктивен. И ако, наистина, причината е „дегенерацията“ на расата, а не неподходящата структура на заобикалящия свят, тогава има само един път, който ще доведе до биологичен успех. Той е чрез старателен подбор да се изкорени всичко малоценно и вредно и да се съдейства за размножаването на ценните представители на расата. Защото дегенерацията е увеличението и преодоляването на жизненонегодни наследствени предразположения (отрицателни мутации), а ако се касае до грешки, които лежат в заобикалящия свят, то изкореняването на дегенерацията може да стане само с подобряването на заобикалящата среда.

Във връзка с тези изложения трябва да се спрем и на много често срещаният израз: „народът е организъм“. Ако, народът, както твърди Щапел, „би бил една дадена от природата общност, която не може да се премахне“, то все още може да се направи сравнение между народ и организъм. Обаче, известно ни е, че народите изчезват, че могат да бъдат съвсем изкоренени. – Това е централният проблем, който занимава историята. Например хугенотите във Франция¹⁰³. Мнението, че народът е организъм, в повечето случаи е свързано с отхвърлянето на причинната връзка в самия народ.

„Органичното схващане признава не само станали вече каузални натрупвания в културата, а вижда в тях едно цяло, в смисъл на биологичен организъм“. „Носител на културата е организъмът народ“. „Схващането, че

¹⁰² Helbock, „Volk als biologische Ganzheit“ in „Volk im Werden“ 5. Jg. H. 7, 1937 стр. 197.

¹⁰³ Wilhelm Stapel, „Volksbürgliche Erziehung“, стр. 100.

народът е организъм не е само едно заключение по аналогия, а едно непосредствено преживяване с чувство за дълг към делото и неговите части. То се състои в ощастливяващото чувство за солидарност, в силата и увеличението на дееспособността в живота на общността. Изключването от тази общност е равносилно на самоунищожение, а да твориш в органическата общност е равносилно с един, наистина, щастлив живот“. „Организмът има членове, агрегатът има само части“. Затова кристалът не може да се смята за организъм. Базалтът си остава базалт и когато го разчупят на дребни части, обаче едно пребито животинско или растително тяло е нещо свършено друго от това, което е било първоначално“¹⁰⁴. Смисълът от тези изложения на Лакроа е, че отделният индивид не може да бъде откъснат от цялото, което е народът, но точно това не е вярно. Един от ръководните мотиви на политиката и историята е обстоятелството, че отделните членове на народа могат да се откъснат от него, без да причинят изчезването му и да се присъединят към друга народна общност и бъдат смятани като нейна част. Тук не помага никакво „циклово мислене“, каквото Крик и неговите ученици препоръчват на мястото на логичното мислене. Недопустимо е, от научна гледна точка или от политическа, да се изоставят фактите изселване, асимилацията на народите, живеещите в чужбина, принадлежащи към един народ народни маси, или пък пограничното население. Те всички опровергават понятието народ като организъм, колкото и да е примамливо то при по-младите привърженици на това учение. Пътят, обикновено, води непосредствено в областта на мистичното като например следната формулировка: „Народът е самостоятелен организъм, в който и от който отделните хора някак си стават и растат. Народът е мистична величина, в която метафизичното и биологичното дават образа на духовно физическата цялост, която пулсира хората“¹⁰⁵. За отбелязване е, че още старият Вилхелм Хайнрих Рийл употребява израза организъм за народ като прави ограничения. Той признава несвършенството му. Ешман¹⁰⁶ също критикува представата за народа, като организъм... трябва да се пазим да употребяваме понятията „ритъм“ и „организъм“ в живота на народа. В случая тук имаме работа с представи, които трябва да отделят реалността народ от „закономите“ на обществото. Не трябва да се забравя, че народът е едно политическо понятие и всички политически понятия спадат в областта на волята. И са тъкмо противоположното на едно схващане за организмите. А Венланд¹⁰⁷ се изразява още по-остро: „Организмът не е общност и общността не е организъм. Ние трябва да имаме ясна представа, за тези понятия, когато ги употребяваме“. И

¹⁰⁴ Wilhelm Lacroix, „Der organische Grundgedanke“ в „Ernst Krieck, Volk als Schicksal und Aufgabe“ von Philipp Hördt, Armanenverlag, Leipzig, 1936 (2. Aufl.), стр. 7 и пр.

¹⁰⁵ Ernst Anrich, „Der einzelne und das Volk Hindenburg in: „Volksspiegel“, H. 3. Jg. 1., 1934, стр. 105

¹⁰⁶ Ernst Wilhelm Eschmann, „Die Revolution der Völker“ in „Die Tat“ Diederichs Verlag, Jena, 1933, H. 6. стр. 445.

¹⁰⁷ „Volk und Volkstum“ in „Die Nation vor Gott“.

Гогарден¹⁰⁸ се присъединява към него като казва: „С картината за организма се е свикнало да се сравнява сцеплението на хората, които живеят в един народ. Но това сцепление е по същество нещо свършено различно от начина, по който са свързани отделните части на организма с целия организъм. Така че или трябва предварително да се знае що е народ, преди да се приложи представата за организъм върху него, или пък трябва да се знае, че явленията, които са станали нагледни с помощта на представата за организма, трябва предварително да се разберат като явления в живота на един народ“. Това изложение е достатъчно. Жалко е, че тези сравнения се използват в по-друг смисъл от този, който е желателен за една биологична ясна наука.

Друг, сроден на израза „организъм“ е и изразът „цялост“, също така много често употребяван. Това понятие е застъпено от Крик, неговите ученици и от католическото метабиологично направление. В народоучението, този израз, както и изразът организъм, е добил почти епидемично разпространение. Припомням формулировката на Песлер в наръчника за германско народознание, че народът е една „органическа цялост“. Тук трябва особено да се подчертае, че понятието цялост няма никаква стойност. Човек трудно се въздържа в случая да не напише сатира върху това каучуково понятие и върху безразборността, с която неговите привърженици го употребяват. В същност какво е цялост? Незабавно последва отговорът: „Цялото е повече от сумата на неговите части“. Добре! Но кое, пък според тази дефиниция не е цялост? Един стол, една река, една играчка, една въшка. Те всички са нещо повече от сумата на своите части. Понеже сумата от частите на един стол би представлявала купчинка от четири крака, седалище и облегалo, значи всичко споменато е цялост. Същността, причините, причинната връзка, това са неща, които цялостта не може да обясни. Затова ли е така любим този израз? Но кой може да твърди, че точно сборът от частите е нещо. Столът е по-скоро продуктът или строежът от отделните си части, човекът е продукт на своите предразположения, симфонията – продукт от тоновете и ритъма. Щом като е така, то изразът цялост, като понятие, е излишен. Защото нищо не може да бъде повече от продукт на своите елементи. Да се изнамерят елементите, за да се овладее резултата ето кое е задачата на всяка наука. Целостта не е нещо повече от продукта на собствените си елементи. Има ли смисъл тогава да продължаваме да поддържаме такава неясност?

Нито народът, нито расата са цялост. Расата е общност с характерни унаследени предразположения, а народът – резултат и същевременно причина на политически културната човешка размножителна общност, която е обоснована и от заобикалящия свят. За съжаление и Бюгнер оставя да бъде отклонен от това толкова близко лежащо познание, макар че стига

¹⁰⁸ Friedrich Gogarden, „Schöpfung und Volkstum“ в „Zwischen den Zeiten“, 1932 Н. 6, стр. 105.

непосредствено до него. Изведнъж той започва да говори за индивидуация¹⁰⁹, цялост и пр. Така заблуден от често употребяваните изрази той, въпреки правилните си разсъждения, не стига до положителен резултат¹¹⁰.

6. Понятието народ на расовите биолози.

Понеже до сега работещите в областта на расознанието учени бяха напълно погълнати от изследванията върху наследственото различие, неговото доказване и описание, то те се задоволяваха с това: да установят едно ясно понятие за расата и да констатира, че това понятие не трябва в никакъв случай да се смесва с понятието народ. Още Волтман пише: „Хипотезата за бързата промяна на физическите качества почива на традиционното смесване на раса с народ“¹¹¹. Гюнтер, в своето „Расознание на Европа“, казва изрично, че понятията народ и раса не трябва да се смесват. За народността той казва, че е едно „историческо-нравствено понятие“. Най-много, което той казва за народ е: „Народността обхваща, в повечето случаи, хора, които говорят един език и имат еднакви нрави.“¹¹² Той, както това може да се очаква, поставя цялата тежест върху расовото понятие. Също от страх пред сбъркване на двете понятия раса и народ и Ервин Баур констатира: „Не може достатъчно изрично да се подчертае, че това, което е общо за един народ, напр. за германците, за англичаните, за французите е онова, което ги сплотява в народ. Не е расата, а предимно общият език и общата култура“¹¹³. И наистина, Шеман с право твърди, че дълго време природознанието обсебваше расата изключително за себе си. Нямаше произведение върху расата, което да не уверяваше, че расата няма нищо общо с народа и истинският познавач на расовите проблеми трябваше да се придържа към това разграничаване. При Мюлман, Шайдт и някои други расо-изследователи намираме много сполучливи забележки по отношение на връзката между раса и култура и по отношение промените в тези явления. Но и те не дават определени дефиниции. При Шайдт, напр. срещнахме, в неговата културна биология, дефиниция за култура, население, но не и за народ¹¹⁴. Под народ, Мюлман

¹⁰⁹ Индивидуацията (на лат. *principium individuationis*) е концепция, която се появява в редица полета. В основен смисъл, това име е дадено на процеси, посредством които недиференцираните склонности стават индивидуални или на тези процеси, чрез които диференцираните компонентни склонности се превръщат в по-неделимо цяло. - бел. ред.

¹¹⁰ Ludwig Büttner, „Gedanken zu einer biologischen Literaturbetrachtung“.

¹¹¹ Ludwig Woltmann, „Die Germanen in Frankreich“, в „Woltmanns Werk“, Bd. II. стр. 23, Verlag Julius Dörner, Leipzig 1936.

¹¹² Hans F. K. Günther, „Rassenkunde Europas“, 3. Aufl. 1929, J. F. Lehmanns Verlag, München.

¹¹³ Baur-Fischer-Lenz, B. 1. 4. Aufl. Lehmanns Verlag, München, 1936, стр. 81–82.

¹¹⁴ Сравни, Walter Scheidt, „Allgemeine Rassenkunde“ J. F. Lehmanns Verlag, München 1925 и „Kulturbiologie“, Verlag Gustav Fischer, Jena 1930.

подразбира „група от хора, които в историческия си развой, показват винаги подобна, макар и нееднаква реакция“¹¹⁵. Айкщед опростява задачата си като просто на просто прави следното разграничение: „Расата е биологично единство, народът културно, а нацията политическо“¹¹⁶. Той забравя, че точно съотношенията между тези единства е важното и задачата на науката е да ги изясни. Айхел разбира под народ „група от хора, която се различава от други групи по това, че притежава неунаследяеми културни блага“. Тук кръвно-биологичната връзка съвсем не е взета под внимание¹¹⁷. Ойген Фишер най-добре очертава това, което ни интересува: „Народът е група от хора, които живеят в размножаваща се общност и притежават обща култура. Най-важното от културните блага е езикът. Обаче тук спада и всичко, което тази група е създавала като своя народност: нрави, обичаи и право, вяра и суеверие, изкуство и материални произведения на културата, историята и всичко наследено от предшествашите поколения“¹¹⁸.

При установяването на моето биологично понятие за народ, аз идвам до съвсем подобни изводи. Разликата в нашите дефиниции се състои в това, че аз искам да направя моето понятие за народ изходното начало на едно биологично-закономерно и научно изследване на всичко, което става с народа, докато Фишер завършва със своята дефиниция отдела си върху здравите физически унаследени предразположения на човека и с това учението си за човешката раса. По такъв начин само формулировката, но не и съдържанието на понятието народ, приема различен вид.

IV. Народът като общност с еднаква съдба и съдбата като причинна връзка.

До сега не разгледах израза „общност с еднаква съдба“ във връзка с народа. Той се среща тук-там в науката, в народоучението и в политиката. Обаче, той не е станал още много употребяем. Този израз съдържа, както една интуитивна, така и една непоколебима реалност, което ще видим от нашите изследвания по-долу.

¹¹⁵ Wilhelm Mühlmann, „Rassen und Völkerkunde“, Verlag Vieweg u. Sohn, Braunschweig 1936, стр. 5.

¹¹⁶ Egon Frhr. v. Eickstedt, „Rassenkunde und Rassengeschichte der Menschheit“. Verlag F. Enke, Stuttgart 1934, стр. 11

¹¹⁷ Otto Aichel, „Rasse“, в „Eugenik“, Jg. 1932, стр. 58.

¹¹⁸ Eugen Fischer in Baur-Fischer-Lenz. „Menschliche Erblchkeitslehre“, B. I. 4. Aufl. Lehmanns Verlag, München, 1936, стр. 312.

Гунар Гунарсон, исландският поет и мислител, опитва в един свой отпечатан реферат да изтъкне „северната представа за съдбата“, като общо северна и индогерманска религиозност, съществуваща преди християнството¹¹⁹. При това, „съдбата“ за него е „жизнен закон“, понеже всеки живот е едно разбирателство между унаследени предразположения и заобикалящия свят. Затова, според германското схващане, народът би трябвало да бъде общност, която произлиза от природозакономерната връзка между унаследената същина и заобикалящия свят.

В края на своето изложение върху различията в понятията на расовата теория и теорията за народа, Бютнер¹²⁰ казва следното: „и двете тези теории подразбират народа като особен вид общност с еднаква съдба. Това, което ги отличава една от друга, е различния начин на разглеждане: при едната биологичен, а при другата исторически“. Също и Бьом мечтае за едно „германско народоучение“ като учение за „съдбовното съществуване на германския народ“. Така, може би, моето становище да поставя представата за народ, като една биологична-историческа общност с еднаква съдба като изходна точка за създаването на едно биологично правилно и вярно понятие за народ, ще хвърли мост на разбирателство между духовните и естествени науки и ще даде възможност за работа на историческите и биологичните наблюдатели.

На мен ми е напълно ясно, че изразът „общност с еднаква съдба“ би могъл да се превърне в окултен, ако се забрави или ако човек не си даде напълно ясна сметка за това, какво в същност е съдбата в природозакономерно отношение, за да бъде тя задължителна за културните и естествени науки.

Днес за повечето хора съдбата е нещо „ирационално“, нещо „метафизично“, с което логиката и природната закономерност не могат да се справят. В повечето случаи тя служи за редица патетични изрази, като този на Хьордт¹²¹: „Характерът е съдба и съдбата е характер“. С такова едно понятие трудно може да се работи научно, или пък всичко да се докаже. Същото ще кажем и за израза на Щапел: „Творческата сила не зависи от волята ни. Тя е съдба на народа, която лежи единствено в ръцете на Бога. Съдбата не може да се обуздае с воля, а с молитва“. („*Volksbürgerliche Erziehung*“, стр. 84). Подобна е мисълта и на Мьолер ван ден Брук „Съдбата е благоволение и на благоволението не може да се разчита“. Всичките тези формулировки са фаталистични и

¹¹⁹ Gunnar Gunnarson, „Nordischer Schicksalsgedanke“, Verlag Albert Langen – Georg Müller, München 1937.

¹²⁰ Ludwig Büttner, стр. 23.

¹²¹ Philipp Hördt, „Ernst Krieck, Volk als Schicksal und Aufgabe“, Armanen-Verlag, Leipzig 1936, 2. Aufl., стр. 17.

окултни. Рьодел прави рязък завой като пише: „Шпенглер казва: „Съдбата е предопределение, ние трябва да се примирим с него“.

Мьолер ван ден Брук казва: „Съдбата е благоволение, ние трябва с доверие да го очакваме“.

А националсоциализмът казва: „съдбата е свобода, ние трябва само да я осъзнаем и оформим“. С това твърдение той надхвърля всякакъв козметически фатализъм и проправя пътя към вратата в творящия живот¹²². В тази формулировка на Рьодел трябва да се направи една корекция по отношение изрази свобода. Аз, вместо свобода, ще кажа: „Съдбата за нас е една закономерност, ние трябва да я опознаем и с това познание да се помъчим, доколкото е възможно, да ръководим съдбата си“.

В Германия фатализмът се е създал под чуждо влияние, под влиянието на ориента и е в противоречие с расовото германско мислене и чувстване. Подобно противоречие представлява и християнската поговорка: Бог дава, Бог взема; да бъде благословено името Му!, сравнена със старогерманската поговорка: „Помогни си сам, за да ти помогне и Бог!“

Помислете само ако един държавник, след едно поражение, напр. след Версайския насилствен мир, каже: „Бог даде на германците световна мощ и той ни отне тази мощ, да бъде благословено името Му!“ Този пример може да е груб и да звучи като взет от някое масово събрание, но той ще ни докаже, че ние, германците, не сме в състояние да мислим така. Всеки разумен човек разсъждава и се стреми да си помогне срещу съдбата с логични и разумни мерки. И когато налудка правия път, който води към успех, тогава знае, че „Провидението“, което не е нищо друго, освен природна закономерност, е било с него. Изглежда, че още Гьоте е долавял това, защото кара своя Прометей в „Пандора“ да възкликне: „Да изтръгнеш от царството на случайността с помощта на здравата човешка воля все повече и повече мощ, за да дадеш по-разумен образ на света“¹²³.

Така, за размишляващия човек днес се открива познанието, че всяка съдба има конкретни причини и предпоставки, както повечето от това, което вършим, по някакъв начин е причина за нашата собствена съдба или за някоя друга бъдеща съдба. Ако се попитаме обективно, какво е според нас съдбата, то аз ще кажа, съдбата винаги и във всички случаи за живите същества, е резултат от взаимодействието между унаследените предразположения и условията на заобикалящата среда, или иначе казано, съдбата на всеки, това е последователният постигнат резултат в борбата между унаследения

¹²² Helmut Rödel, a. a. O., стр. 78.

¹²³ Цитат от Keferstein, „Goethe zur Volks- und Rassenfrage“, „Volksspiegel“ 1938, h. 1, стр. 56.

свят, който носи в себе си, и светът, който го заобикаля. Това ясно можем да си поясним с помощта на примери. Що е нашата собствена съдба? Положително нищо друго от това, което унаследената възможност, във формата на биологичната потенция тяло, дух и душа ни предлага в положителен и отрицателен смисъл и онова, което, чрез промените във външния живот, т. е. средата, сред която живеем, реализираме като успехи или неуспехи. Даже когато разглеждаме съдбата на някой голям човек, дори и на гения – то какво друго е съдбата му, ако не резултат от възможностите, които са били вложени в него, и това, което той е осъществил било против или в хармония със заобикалящата го природа и култура, обществено мнение и съвременници. Съдбата на растението зависи от семето и условията, в които се поставя то, съдбата на животното от развъждането и средата. Съдбата на човека от способностите и претенциите му, от расата и средата: „Съдбата е едновременно нещо вътрешно и външно“, казва Гунар Гунарсон¹²⁴. В нашите гърди и в съвкупността на природната закономерност, която ни заобикаля, се намират звездите на съдбата ни. Някой и друг от теолозите ще твърди, че ние свършено изпускаме от предвид силата на Провидението или мощта на божественото като „господар на съдбата ни“. Но не е така, за онзи, който е по-светен в биологичното мислене. Божественото не е нещо извън природните явления или извън света, а сред него. Гьоте е изразил съвсем същото с думите: „Какъв би бил този Бог, ако идваше само отвън“. В същност Бог и Провидението могат да се почувстват от хората само в силите, които живеят в тях и в събитията, които стават около тях, в унаследеното същество, което носят в себе си, и в наблюденията и опита, които получават. Също и човешката съвест не е нищо друго, освен най-съкровен критерий за мислене, чувстване и действие, който се е образувал от наследения инстинкт и жизнения опит, и у здравия човек е разумен, а ненормалния – неразумен. Изразите на Кант: „Моралният закон в мен и звездното небе над мен“ са в основата си вроденото у човека чувство за ред и справедливост, от една страна, и от друга, предположението за господстващите закономерности в природата, като почнем от микробите и завършим с космическите величини на планетите, както те са ни известни от физиката, химията, механиката, биологията и пр. Затова познанието, че всичко, което не е в нас, идва отвън и обратното, е, колкото просто, толкова и от значение, както и познанието, че всичко, което не е унаследено предразположение, е част от заобикалящата ни среда и всичко, което не идва от тази среда, трябва да е израз на унаследените качества. Това познание в същност е било ръководната нишка на всички велики откриватели в медицината, като Роберт Кох и други пионери на хигиената, както и на всички генетици и учени, които са проправяли пътя на човешката расова хигиена и наследствената патология.

¹²⁴ Gunnar Gunnarson, „Nordischer Schicksalgedanke“, стр. 5.

Общо погледнато растението, животното и човекът, т. е. всичко живо е принципно подчинено на взаимодействието, което съществува между силите, получени по наследство, и силите, които владеят околната среда. В едно отношение, обаче, човекът се различава. Той е в състояние, много повече от всички други живи същества, да опознае с разума си закономерностите на съдбата, да ѝ се учудва с чувството си и да я преобрази с делото си. Както всичко живо в света, той не може, обаче, да избегне тези закономерности, но е в състояние да се включи в техния развой и с тяхна помощ да постави в движение други, които са му повече или по-малко познати, да ги изследва, или пък най-малкото да ги изчаква. За мен тази способност на човека е същественото му отличително качество, което го различава от останалите живи същества. Растението или животното са повече или по-малко безпомощно предоставени на въздействието на унаследените качества и средата, в която живеят. Растението се оплодява несъзнателно, според това от къде духа вятърът или накъде хвърчи пчелата. То трябва да се задоволи с почвата, в която е паднало семето, пуснало корени, дало цвят, въобще било годно за живот, или пък изсъхнало. Животното има възможността до известна степен да променя средата, в която живее и в борбата за продължение на рода да използва унаследените си качества и индивидуалните си способности. Обаче, то не е в състояние, както и растението, активно, както напр. човекът, да ги промени. При домашните животни, в повечето случаи, човекът е поел ролята на съдбата с това, че прави подбор при развъждането им, поставя ги в съответна среда и така получава нови посъвършени видове от тях.

Също така постепенно човекът е поел в ръцете си и собствената си съдба. С помощта на биологията, физиката, химията, техниката и индустрията той е осигурил и разширил жизненото си и хранителното пространство. Благодарение на културата и цивилизацията, той се е освободил от непостоянството и пречките на климата. А със законите, обичаите и политиката той е успял да урегулира количествено и качествено размножаването си и движението на населението. Така той поема фактически върху себе си отговорността, най-напред по отношение оформянето на заобикалящия го свят и после също и за бъдещата съдба на наследствената си маса, т. е. на поколенията, които идват след него. Ойген Фишер казва: „Това, което е волята или капризът на скотовъдещата при запазването на настъпилите мутации у животното, за човека с културните приспособления, нравите, произволът и дори капризът, които оказват влияние върху подбора или изкореняването на някои предразположения в примитивно културно състояние, а в едно по-висше стъпало на развитие го превръщат отчасти в противното. Имам предвид човека от момента, когато той притежава вече огън и по употребата на истински сечива показва, че има социални форми,

нрави и обичаи и напълно се различава от домашното животно, което води чисто биологично съществуване“¹²⁵.

Това привилегировано състояние на човека не е свързано само с преимущества, а и с големи недостатъци. Всички онези живи същества, които живеят в диво състояние, благодарение естествения подбор, остават да живеят, когато са здрави и жизнеспособни, или пък природата се грижи да ги премахне от лицето на живота, когато са негодни за живот. Щом като едно растение не може да се противопостави на студа, на гъбите или на други някои паразити на средата, в която живее, просто на просто изсъхва и умира. С тази смърт се прекратяват и дефектните предразположения, които е носило това растение в себе си. Расата, към която спада то по такъв начин, естествено, бива освобождавана от болести и болезнени предразположения. Заек, с никакви сърдечни повреди, които му пречат да бяга, или с дефект в ханшовете и краката, както и някоя граблива птица, която недовижда, скоро умират, понеже не могат успешно да водят борбата за съществуване, или пък биват унищожени от по-силния противник в тази борба за съществуване. С тях се премахват и дефектите, които са носили със себе си и расата се освобождава от болезненото и негодното. Без съмнение, в отдавнашните първобитни времена така е било и с човека, когато напълно са липсвали социални грижи, държавна благотворителност, бромови препарати за епилептиците, инсулин за болните от захарна болест и сложните и мъчни операции.

Обаче, след това на човека се удава да сътвори всред природно дадената среда, в която живее, една изкуствена, негова среда, под чиято закрила се налагат, размножават и предават на идните поколения не само, да кажем, положителните и творческите предразположения на първите откриватели, организатори и водачи, но и в която успява да се задържи, живее и се размножава и всичко слабо, болнаво и несвършено, което по-рано природата не можеше да търпи¹²⁶. От този момент на пресътворяване околната среда, това е и момента на употребата на огъня. Изследователи като Ойген Фишер, Ханц Вайнерт и др. смятат човека, като човек. Тук ще цитирам буквално думите на Ханц Вайнерт за особеността на човешкия дух, които са научно обосновани в сравнение с всички други, изказани представи по тази материя: „Едно единствено нещо остава, което може да се припише на човека. Това е съзнателната употреба на огъня... Ние не можем точно да установим как е станало това, дали от огън, причинен от гръмотевица, или от някой степен пожар – но можем да предположим, че се е случвало често и че това, така важно историческо откритие, е бивало

¹²⁵ Eugen Fischer в „Menschliche Erblehre“ от Baur-Fischer-Lenz, Bd 1., 4. Aufl., München 1936, стр. 257/258,

¹²⁶ Сравни: Stengel-v. Rutkowski „Der Mensch als Glied des Naturganzen“ във „Volk und Rasse“ Н. 9, 1935, стр. 267 и пр.

възприемано от човека и пак забравяно, докато най-после е станало така необходимо, че не е могло да бъде вече отнето от ръцете на възходящото човечество. В това отношение и тук, безспорно, сме имали развитие. Въпреки всичко, употребата на огъня, тази Прометеева мисъл, е най-характерният граничен камък, от който води пътят към човечеството. Огънят не беше просто на просто хванат и покорен от неговия случаен владетел. Не, той трябваше постоянно да бъде покоряван и овладяван и именно по този начин тласкаше онези, които бяха способни да познаят неговата стойност, към нови и нови открития и изнамирения. Така с първата стъпка към това – да е човек, въз основа овладяването на огъня – беше неизбежно свързан и постоянният прогрес на човечеството... Все по-бързо и по-бързо се сменят историческите периоди: бронзът отстъпва на желязото. Започва желязният период. Той и до днес характеризира човечеството, което с все по-голяма бързина създава нови средства, за да може да запази съществуването си. „Огънят и мечът“, все още съюзени, за да унищожават човечеството – са, въпреки всичко, както в първия ден, стъпалата, които водят към по-нататъшния възход. Това е вечната съдба на човечеството“¹²⁷.

Въпреки тази, от всички живи същества единствено на човека, дадена способност да преобразува заобикалящия го свят, от момента, когато, наистина, става човек, а от националсоциалистическата биологична епоха и да влияе върху унаследения свят и да се чувства отговорен за него, човекът не е напълно независим от съдбата. Естествено има събития било в света, който ни заобикаля, било в унаследения свят, които още не са станали достъпни на познанието ни или въобще никога няма да станат. Без съмнение и развитието на човека за в бъдеще е ограничено от биологичните закономерности на мутации и подбор и от общите закономерности, на които е подложена субстанцията, която е поставена на наше разположение. Не може също и да се предполага, че човешкият род, биологично ще си създаде способността да преживее края на своята планета. В това отношение може да се говори за непрогледна и заплашваща съдба. Но против всякакъв разум и опит е, да не искаме да признаем и за тази съдба причините и каузалната връзка, след като сме познали съдбата в нейната закономерност от причина и следствие. Ние говорим за „случайност“ и за „чудо“ само тогава, когато, по липса на наблюдение, опит и пресмятане, не сме в състояние да установим каузалната връзка между причината и следствието, респективно да предвидим въздействието. Рентгеновите лъчи, безжичната телеграфия и електричеството бяха, в този смисъл, някакво чудо за нашите предшественици. А днес ние сме напълно уверени в тяхната каузалност. И ако днес в микрофизиката ние имаме работа с по-фини явления, за които нямаме още методи за изследване, за да ги анализираме и обясним, това не говори за

¹²⁷ Hans Weinert, „Zickzackwege in der Entwicklung des Menschen“, Verlag Quelle und Meyer, Leipzig 1936. стр. 127–142.

липса на каузалност, а само за относителни и абсолютни граници на човешките способности.

„Случайността“, като явление, чиито закономерни причини и основи ние или още не сме или, въобще, не можем да предвидим, играе голяма роля, както по отношение на унаследените качества, така и по отношение на заобикалящия свят. При една човешка двойка, от която всеки един от съпрузите притежава рязко различаващи се предразположения, по закона на вероятността, „случайно“ при едно от децата ще се съчетаят едни, а при друго от децата, други предразположения. Само когато тези родители имат по-голям брой деца съществува възможността, че ще се стигне до особено благоприятна комбинация на качества. Но също се увеличава и възможността да се проявят и най-неблагоприятните съчетания. Промените в наследствеността, или както се наричат мутациите, произлизат всъщност, или поне, докато открием някаква закономерност, „чисто случайно“ т. е. без да знаем предварително, какви ще бъдат в отделния случай. Преценяваме ги по това, дали са годни или не за живота.

По същия начин, често случайността управлява и заобикалящия ни свят. Някоя непредвидена природна стихия много често, случайно унищожава способни и неспособни, здрави и болни, умни и глупави, или както ще се изрази духовникът, праведни и неправедни – с една дума всички живи същества стават жертва, без оглед на техните унаследени качества. Расовата хигиена нарича това „безразборно изключение“¹²⁸. Такива случайности се струват на човека напълно „безсмислени“. Често „недоразуменията“, които провалят някой добре обмислен план, или някое добро дело сме свикнали да приемаме като „нещастна случайност“ и ги извиняваме „с непредвидени обстоятелства“. Християнинът е свикнал в щастливата случайност да вижда Божието благоволение. В действителност, обаче, тези случайности безразлично дали са благоприятни или неблагоприятни, имат своите причини. Природните катастрофи са причинени от природни явления, които ние до тогава не сме наблюдавали, или които не са в наша власт. Често липсата на предпазливост, грижа, сила, интелигентност, знание, или пък някоя друга предпоставка са причина за нещастията, което ни е сполетяло, затова, в повечето случаи, само надареният с унаследени способности наистина има щастие. В този смисъл може да се говори за наследствено щастие. Молтке напр. казва: Победата е от значение за славата на пълководеца. Доколко тя е негова заслуга, трудно може да се определи, и най-добрият може да не успее, когато условията се стекат така, че да пречат. Обаче, само наистина способният може да се радва на продължително щастие!“ Същото съдържа и старата поговорка: „Всеки сам кове щастията си!“ Във всеки случай, „непредвидената случайност“ не може да се премахне, както мислят мнозина, със заклинания,

¹²⁸ Сравни: Lenz в Baur-Fischer-Lenz, Bd. II, 4. Aufl. 1932, стр. 4.

магии, молитви, а преди всичко чрез подобрения на унаследените предразположения и старателно проучване и изследване на заобикалящия ни свят, за да се разкрият нови, до сега останали неизвестни за нас природни закономерности. При това, трябва да разчитаме на това, че никога не ще ни се удаде да изключим напълно случайността. Държавникът, който знае, че прави всичко възможно, за да изключи всяко обстоятелство, което би могло да е във вреда на народа му, се старее да избегне „сляпата случайност“. Също и ние трябва да полагаме усилия с разум, прилежание и енергия да избегнем случайността, като живеем по план, с определена цел и по установен ред. И да се стремим да посрещаме със смелост и самообладание малката несигурност, която остава.

Все пак и това е оправданието на науката, от гледна точка на познанието и на народа – и затова тук подчертаваме тази констатация – всичко, което ни дават явленията в унаследения и заобикалящ ни свят, дори и най-дребните, като познание, е в служба на народа. Защото народът е една двойна, произлизаща от унаследените предразположения и заобикалящия свят общност на съдбата. Всяко, наистина, правилно познание, трябва да спомогне за направляването на индивидуалната и народната съдба. Освен това, народът има и задачата да бди да не се разпространява фалшива и пропита с вредна спекулация наука. А да има също и грижата да не се пропуснат да бъдат поставени на научно разглеждане и изследване проблеми, които са от жизнено значение за съдбата на народа. Волфганг Шулц казва: „Унаследените предразположения са съдба. Тяхното приложение и развитие надхвърля съдбата и минава в сферата на свободата – в случая под свобода сигурно се подразбира „самоотговорност“ – (забележка от автора)... Ние можем да поучаваме, сами да учим, да предаваме по-нататък това, което имаме, да трупаме опитност, да задържаме познанието, да извеждаме приложението му и можем, макар и ограничено, да предвиждаме и оформяваме света и съдбата. Ние притежаваме творчески сили и памет, която може да обгърне много неща и способността да осъзнаваме това. И ние наистина ще успеем, когато: разширим нашите собствени качества, подчертаем същественото и оставим да бъдем правилно направлявани от заобикалящата ни среда.¹²⁹“

Човекът може да преобрази средата, в която живее и благодарение на културата и цивилизацията да създаде от дадената от природата среда, своя собствена, изкуствена среда и да придаде своя наследствен расов отпечатък на историята, изкуството, културата, политиката, стопанството и светогледа. Също понятно и ясно е, че външният свят, според въздействието си върху расата и другите човешки групи, може

¹²⁹ Wolfgang Schultz, „Grundgedanken Nationalsozialistischer Kulturpolitik“ Zentralverlag Der NSDAP. Frz. Eher Nachf.. München 1939, стр. 68 и 84.

да действа благотворно или не на живота и да бъде окачествен като социален или асоциален, здрав или нездрав. Когато един изкуствено създаден заобикалящ свят бъде оформен от заблудени или неспособни човешки групи той може да затрие от лицето на земята собствените си създатели. Нека тук да припомним правилния и известен израз на Мьолер ван ден Брук: „Либерализмът ще провали народите.“¹³⁰ Либерализмът е един политически разлагащ заобикалящ свят. В болната историко-политическа среда на един народ закоравялата историческа, светогледна и религиозна традиция е като товар, който се стреми да потисне и задуши всяка воля за революционно начинание към подобрене и оздравяване. Революциите, обикновено, предизвикват насилствено преустройство на историческо-политическата среда, в която народът е живял до тогава. Една истинска революция има за цел, чрез превъзпитание на живеещите в настоящето индивиди, да подготви по-нататъшното пресъздаване на унаследения и на заобикалящия свят. За промените, станали през времето от 1918 –1933 г. Ойген Фишер¹³¹ пише: „Не само, че нашата цяла култура беше в опасност да бъде основно променена под влиянието на еврейството в нейната германска същина – сравнете литературата, изкуствата и другите духовни области през това време – но дори можеше да се констатира вече и първите промени в това отношение.“ И още една друга промяна в расово-народностното съществуване може да бъде причинена, предимно от нездравословността на заобикалящия свят. То става тогава, когато средата чрез културата сама унищожава годните за продължение на рода индивиди (война, заточения, унижения, вътрешни борби) и най-вече, когато, въпреки социален разцвет, предизвиква намаление на раждаемостта. Това е в същност, „убийството, което културата извършва спрямо расата.“ (Фишер). Природата положителна не желае това състояние. Най-добре ще е, може би, на националсоциалистическата революция да се погледне като на гигантски опит да се пресътвори средата, в която живее нашият народ, със средствата на природозакономерното познание и владение на съдбата и след това – доколкото това е в кръга на възможността – да се пресъздаде и заздравя и унаследената същина, т. е. да се даде жизнено-справедливият, необходим „климат“ за нашата раса. „За да останем на темата си, необходимо е да се създаде един „духовен климат“, в който ще могат да преживяват хора с разсъдък, инициатива и отговорност“¹³². Част от тази огромна задача е и стремежът да се даде насока и на науката, особено на културната наука като част от заобикалящия ни свят и да ѝ се посочат биологичните функции и отговорността ѝ.

¹³⁰ Moeller van den Bruck, „Das Dritte Reich“ 2. Aufl. Ring Verlag, Berlin 1926, стр. 99.

¹³¹ Eugen Fischer in Baur-Fischer-Lenz, Bd. I, стр. 319/320.

¹³² Fritz Lenz, „Rasse und Klima“ в Sonderdruck aus den Verhandlungen der Ges. deutscher Naturforscher und Ärzte, 95 Verf., Stuttgart, 20. September 1938.

Трябва да признаем, че, за съжаление, много често по пътя на духовното влияние, духовно-културното жизнено пространство на един народ незабелязано се изпълва и се преобразява в полза на друга, чужда раса. Така е напр. С християнството, което дойде от изток и повлия столетия наред на нашата раса. Изхождайки от този факт, в същност не е от значение, коя е причината, поради която един индивид пречи на средата и правовия ред на народа си и допринася за разстройството на тази среда. Дали се касае за някой чужд на народната раса и не разбиращ нейния ред, или пък за някой умопобъркан, който не може да се справи с външния свят, в края на краищата важното е, че съществува биологична пропаст между унаследените предразположения на асоциалния индивид и непризнатия и дори разстройван от него свят. Ето защо при едно биологично преустройство на правовия живот на един народ, принадлежащият към друга раса, дегенерираният, евреинът и душевно болният попадат под един и същ знаменател.

Правилно ще е под култура да се разбира само онова, което дава възможност на човека да твори, което го прави здрав и годен за живот, а всичко, което е чуждо на расата му, наложено отвън, което го разстройва и предизвиква намаляване на раждаемостта, да се нарече цивилизация. В този смисъл трябва да се разбере и Волфганг Шулц, който пише по отношение на индусите и иранците: „Източните култури много отдавна са се втвърдили в цивилизации и са пропаднали в страните, в които са произлезли, докато в продължение две хилядолетия произлязлото от тях движение за погражданяване постепенно е минало на запад и бавно се е разпространило и на север“¹³³. Също и Шайдт идва до подобно заключение, което изразява с думите: „народността се състои в самобитността на едно население, а цивилизацията – в поддържането на чуждо влияние“¹³⁴. Днес под цивилизация сме свикнали да разбираме и постиженията на техниката и индустрията, които поощряват и издигат човека, като напр. употребата на сапун, електрическо осветление, заводите на Круп или пък нашият автомобилен път. Обаче, с време трябва да отвикнем да смесваме враждебната на расата, празна „цивилизация“ с модерното владение на суровите материали и техните продукти и да правим разлика в това отношение, както правим разлика между гражданин и еснаф, между култура и лъжекултура в този смисъл. Например думата „техника“ съдържа представата за една поне минимална сръчност, докато „цивилизация“, както и изразът „цивилист“ с право съдържат често и нещо малоценно.

Най-същественото на биологичното понятие съдба, което разгледахме, е според мен обстоятелството, че то има предвид всичките биологични процеси, както и историческите събития на заобикалящия свят и че не дава възможност

¹³³ W. Schulz, „Grundgedanken Nationalsozialistischer Kulturpolitik“, стр. 114i.

¹³⁴ Walter Scheidt, „Kulturbilogie“ Verlag Gustav Fischer, Jena 1930, стр. 88.

да се търси в акаузалности¹³⁵ и метафизичност нито расовото, нито пък исторически-културното, а винаги търси природо-закономерните причини. Розенберг формулира този факт така: „Често през последните години чуваме да се казва, че механическата епоха на науката е вече мъртва, че понятието за каузалност¹³⁶ е преодоляно и заместено с други. Когато слушаме това, трябва към екзактната наука¹³⁷ да прибавяме и строгата критика на познанието. Защото законът за причинността във всичките области на живота е един първичен закон на съществуването и на мисленето ни. Ние не сме в състояние опитно технически да докажем причинността до последните ѝ въздействия, защото няма да ни стигне време. Но ние не можем без нея, понеже без тази предпоставка ние не бихме могли да мислим и да изследваме. Знаем, че има различни форми на тази причинност и че немският език има много изрази за тях. Знаем също, че може да се говори за причина и следствие, дразнене и въздействие, мотив и действие, но както и да изразяваме това, целта на германското изследване винаги ще бъде да докаже вътрешната и външната закономерност на живота, на вселената. Който иска нещо друго, може да говори за вълшебство, но не и за наука“¹³⁸.

До сега и други са правили опит да представят схематично закономерният процес, който наричаме съдба, която фактически не е нищо друго, освен протичането на отделните етапи в живота на едно живо същество. Краят на един живот, а с това и на неговата съдба, е смъртта.

След като изработих, за нагледност на моето биологично понятие за съдбата, една графическа схема, потърсих подобни и у други изследователи. Фон Фершуер, Лотце (черт. 5) и Прел (черт. 3 и 4.) са дали такива схеми. Прел, първи, в редица сказки¹³⁹ опитва да представи съдбата на отделния индивид (Phänonten) въз основа на един паралелограм на силите на унаследените предразположения (Genotypus) и на факторите на средата (Plastotypus). Според него генотипът е от

¹³⁵ Акаузалност (индетерминизъм) - идеалистическо учение, което отхвърля всеобщата закономерност и причинна зависимост в природата и обществото, като признава абсолютната свобода на човешката воля. – бел. ред.

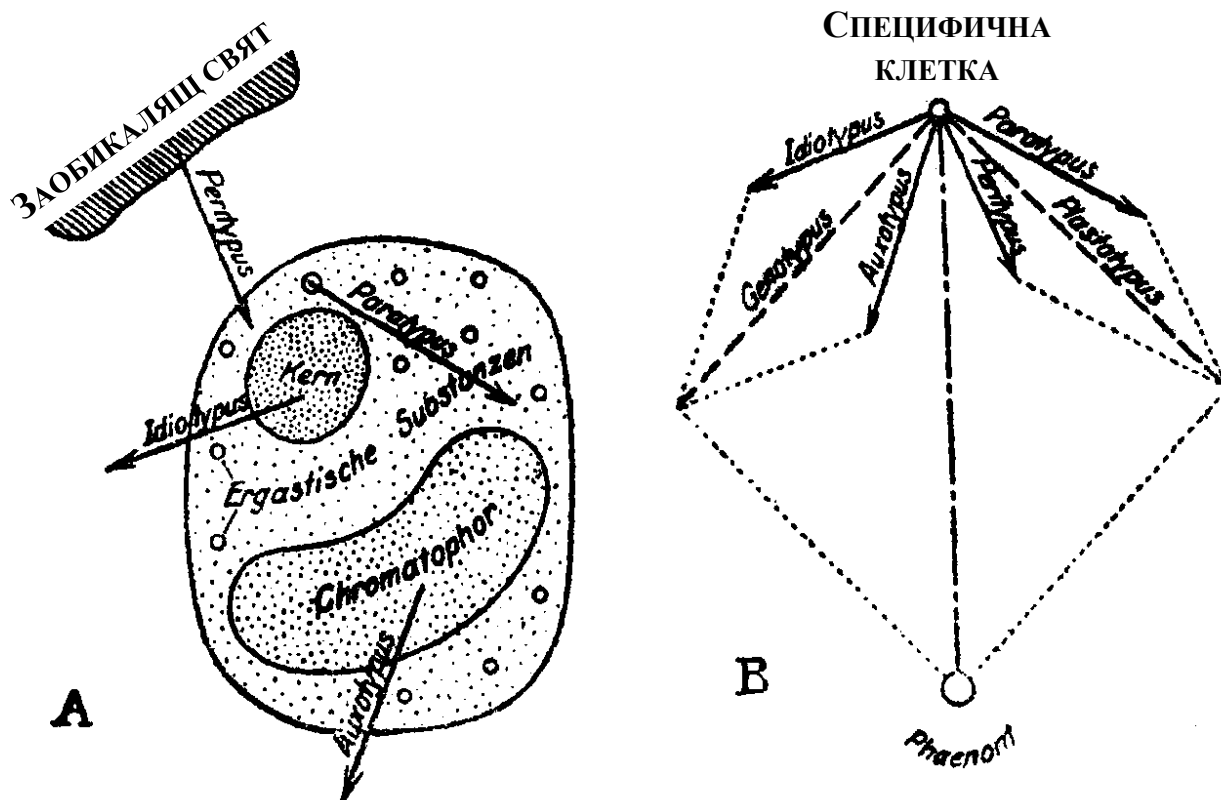
¹³⁶ Каузалност - връзката между едно събитие (причина) и друго събитие, наричано резултат или ефект, където второто събитие е разбирано като следствие на първото. – бел. ред.

¹³⁷ Екзактна наука - точна наука - бел. ред.

¹³⁸ Alfred Rosenberg, „Weltanschauung und Wissenschaft“ NS-Wissenschaft, H. 6, Zentralverlag der NSDAP, Frz. Eher Nachf., München 1936, стр. 6.

¹³⁹ Сравни Heinrich Prell: „Zur Begriffsbildung in der Phänogenetik“, в „Zool. Anzeiger“, 54 Bd. 1922, стр. 213 и пр.; „Zur Begriffsbildung in der Phänogenetik 11“ в: „Archiv für Entwicklungsmechanik“, Verlag Springer Berlin 1923, 52–97 Bd., стр. 460 и пр.; „Der Mendelismus als Lehre von der, indionomen Merkmalswiederkehr“ в: „Studia Mendeliana, hersg. Hugo Iltis, Brünn 1923, стр. 316 и пр.; „Nochmals die Darstellung Thänogenetischer Erscheinungen“ в: „Zool. Anzeiger“ Bd. LXII, H. 5/6, 1925 стр. 117 като отговор на Wilhelm Bischoff' „Zur graphischen Darstellung für die Entstehung von Phänonten“.

своя страна резултат на паралелограм на силите на Idiotypus (локализираният в клетъчното ядро генотип) и на fluxotypus (локализираният в клетъчната плазма част от генотипа). Пластотипът, пък е резултат на паралелограм от силите на съвкупността на факторите идващи от заобикалящия ни свят (Peritypus) и на идващите от жлезите и други органи секреции, които създават вътрешната среда на всеки организъм (Paratypus)¹⁴⁰.

Черт. 3.

Определяне на индивида въз основа на четирите основни фактора. А.

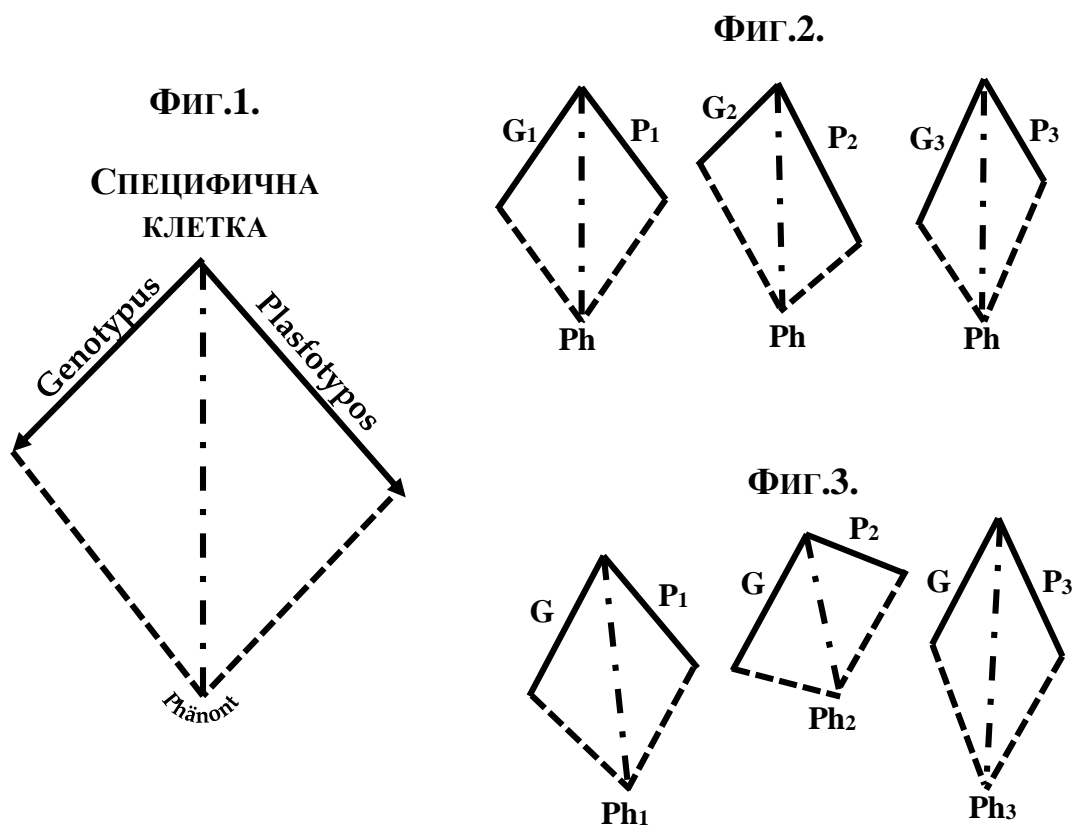
Изображение на специфичната клетка с дадени големина, посока на действието и мястото, където могат да бъдат уязвими четирите фактора.

В. Развитие на един организъм от специфичната клетка с дадени големина и посока на действието на четирите фактора и крайният индивид, получен при общото въздействие на четирите фактора.

Изображение на образуването на едно същество под влиянието на унаследения (Genotyp) и заобикалящ (Plastotyp) свят. Също образуването на унаследения свят от ядрото (Idiotyp) и факторите на плазмата (Auxotyp), както и на заобикалящия свят от чуждия свят (Peritypus) и собствения свят (Paratyp) по изследванията на Прел.

¹⁴⁰ Не искам тук да взема становище дали е целесъобразно едно такова голямо предвиждане на фактори.

За по-голяма прегледност ще дам и двата схематични чертежи на Прел (черт. 3. и 4.), за чието разбиране са нужни зоологично-генетични познания и упражнения¹⁴¹.

Черт. 4.

G = Genotypus = Съвкупност от унаследените предразположения.

P = Plasfotytos = Съвкупност от факторите образуващи средата (заобикалящия свят.)

PH = Phänont = Носител на живото същество. Числата означават различието в унаследените предразположения, заобикалящия свят и живите същества.

Фиг. 1. Представа зависимостта на индивида от унаследените предразположения и заобикалящият свят.

Фиг. 2. Представа създаването на представители на същия тип при съдействието на различни унаследени предразположения и различен заобикалящ свят (фактори на средата).

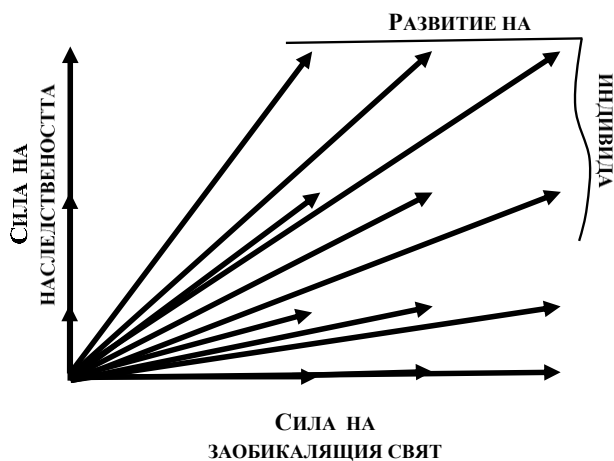
Фиг. 3. Представа образуването на различни представители от същия тип при взаимодействието на еднакви унаследени предразположения и различен заобикалящ свят.

¹⁴¹ Вzeti от „Der Mendelismusais Lehre von der indionomen Merkmalswiederkehr“ и „Zur Begriffsbildung in der Phänogenetik“ от Heinrich Prell.

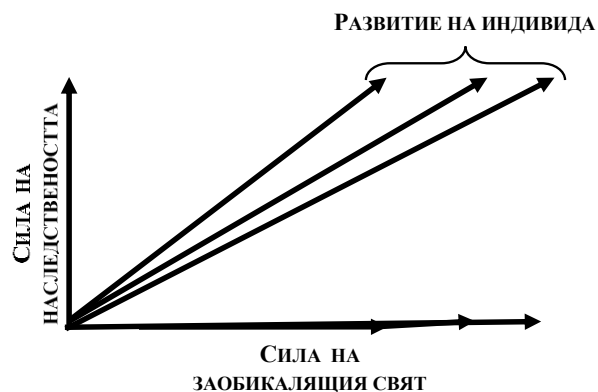
Черт. 4. представя индивида като резултат на паралелограма на силите унаследен и заобикалящ свят (виж фиг. 1). Фигура 2 показва, че различни индивиди, въпреки различните унаследени предразположения, благодарение взаимодействието на унаследения и на заобикалящия свят могат да изглеждат еднакво. Приложено към нашето понятие за съдбата, това означава, че различно устроени хора могат въз основа на, като резултат еднаквото, но по отношение на факторите си различно, взаимодействие на унаследения и заобикалящ свят, да имат еднаква на вид съдба. Фиг, 3 пояснява, че въпреки еднаквите унаследени предразположения (в черт. означено с G) под влияние на различния заобикалящ свят (дадени с P_1 , P_2 , P_3 могат да се постигнат най-различни резултати. Това означава, че хора с еднакви унаследени способности според средата, в която са родени и която ги оформя, могат да имат различна съдба. Яко унаследеността е различна, а заобикалящия свят е толкова мощен, че наследствените различия не могат да повлияят, съдбата може да е една и съща.

Независимо от Прел и фон Фершуер дава подобно изображение, както и аз, независимо от двамата, стигнах до същото. Лотце¹⁴² дава в своята монография върху близнаците тази схема на Фершуер. Черт. 5 представя схемата на Фершуер. Според Лотце, Фершуер трябва да се разбира, както следва: център на изследванията на близнаците е проблемът за унаследената същина и заобикалящия свят. Върху развитието на човека, както и на всяко живо същество, оказват влияние силите на унаследените предразположения и на околната среда и определят човека. Важното е да се отделят една от друга тези две групи на действащи сили и да се определи какво участие вземат те в създаването на явлението човек.

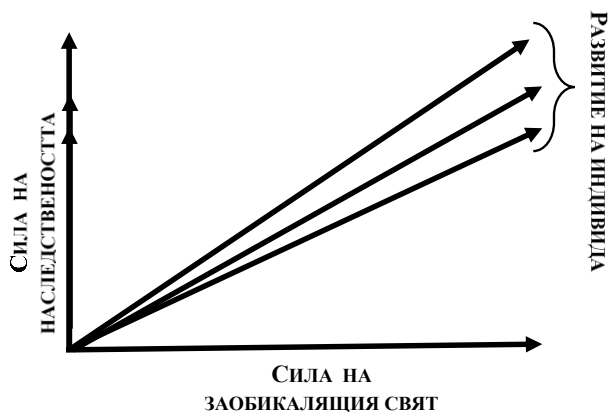
¹⁴² Reinhold Lotze, „Zwillinge. Einführung in die Zwillingsforschung“ Verlag Hohenlohesche Buchhandlung Ferdinand Rau, Oehringen 1937, стр. 60

А/ РАЗЛИЧНО РАЗВИТИЕ ПРИ
РАЗЛИЧНА НАСЛЕДСТВЕНОСТ И
РАЗЛИЧЕН ЗАОБИКАЛЯЩ СЪЯТ

Б/ РАЗЛИЧНО РАЗВИТИЕ ПРИ
ЕДНАКВА НАСЛЕДСТВЕНОСТ И
РАЗЛИЧЕН ЗАОБИКАЛЯЩ СЪЯТ

В/ РАЗЛИЧНО РАЗВИТИЕ ПРИ
РАЗЛИЧНА НАСЛЕДСТВЕНОСТ И
ЕДНАКЪВ ЗАОБИКАЛЯЩ СЪЯТ

Черт 5. дава изображение на взаимодействието между унаследеният и заобикалящ свят при различни човешки групи особено при близнаците, според фон Фершуер. Стрелките са резултатите в паралелограма на силите.

Фиг. А. Хората с различни наследствени качества и в различен заобикалящ свят са означени със стрелки, респективно с края на стрелките.

Фиг. Б. Хорас еднакви унаследени предразположения, например еднотайчни близнаци, благодарение на различния заобикалящ свят могат да имат различна съдба.

Фиг. В. Хора с различни унаследени предразположения, напр. братята и сестрите в едно семейство, въпреки еднаквото възпитание, храна, опит и пр. въз основа на различните си предразположения имат различна съдба в жизнената борба.

Фон Фершуер (черт. 5.) дава една графическа представа за едновременното въздействие на двете групи от сили, която представлява едно много ценно средство за разбирането на този въпрос. Въздействието на двете сили е представено в една правоъгълна координатна система. Силите на наследствеността и на околната среда действат от основата на системата в перпендикулярно едно на друго

направление. Произлезият от въздействието на тези две сили фенотип се намира в крайната точка на паралелограма на силите. В зависимост от силата на наследствеността или влиянието на околната среда, фенотипът пада в полето между двете сили. Два близнака, произлизащи от една и съща яйцеклетка и

израстващи в съвършено еднакви външни условия трябва да съвпадат в полето на силите, тъй като двете групи от сили, които им оказват въздействие, са съвършено еднакви. При живи същества, които имат една и съща наследственост, обаче живеят при различни условия, значи в различни среди, фенотипът им лежи на паралелната на околната среда сила. Такъв е случаят с два близнака от една и съща яйцеклетка, обаче израснали в различни среди. Колкото по-далече лежат те едно от друго, толкова по-силно е било влиянието на средата. Обратното отношение имат съществата, които имат различна наследственост, но живеят в същите външни условия. Близнаци от две различни яйцеклетки, но при същите външни условия, отговарят на този случай. Тяхното място в схемата е върху паралелната на наследствената сила. Колкото по-далече са едно от друго, толкова по-голямо е различието в наследствеността¹⁴³.

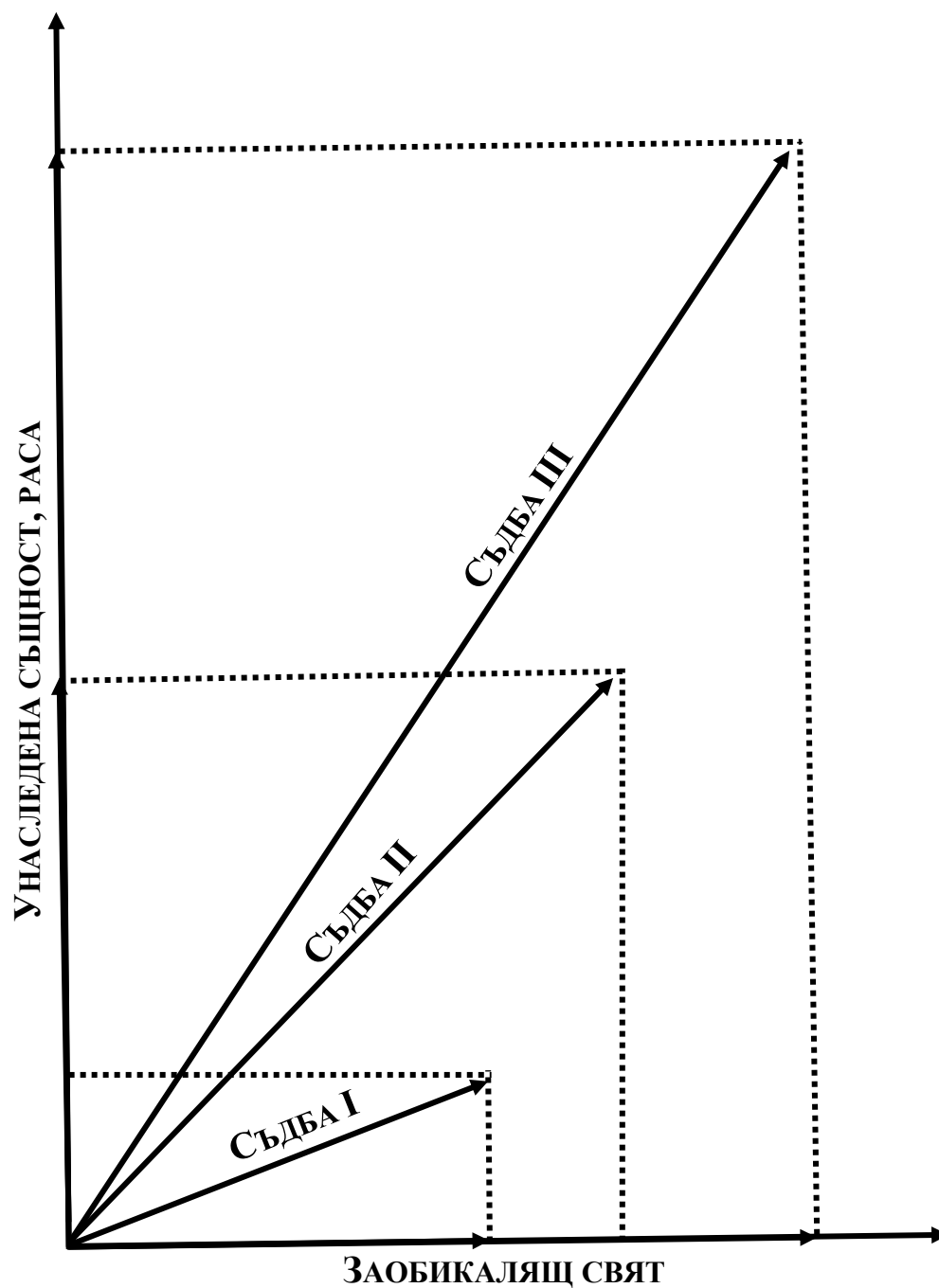
Различието между Прел и фон Фершуер¹⁴⁴ се състои в това, че Прел взема под внимание ъглите, в които се срещат компонентните сили, а фон Фершуер – дължината на координатите и по нея съди за силата на унаследените предразположения и заобикалящия свят. Както той сам казва, тези дължини още не ни са окончателно известни, а чрез изследванията на близнаците знаем разликата на двете дължини.

В моето схематично изложение (черт. 6) аз вземам един и същ десен ъгъл, за да не усложнявам предварително представата. За мен не е важно да представя отделните биологични и други природозакономерни сили в живота на група от живи същества. Знам, че наследствеността е една сложна структура от сили, които имат положителен и отрицателен (дефекти) характер и че, от друга страна, и заобикалящата среда с благотното си или отрицателно влияние, общественото мнение, традицията, възпитанието, съпротивата и пр., е също нещо много сложно. Въпреки всичко, наследствеността и заобикалящия свят, в тяхното основно различно естество, са така елементарни компоненти за всеки биологичен обект и за всичко живо от такава абсолютна тоталност, че намирам за необходимо да ги представя нагледно на читателя¹⁴⁵.

¹⁴³ Reinhold Lotze. „Zwillinge. Einführung in die Zwillingsforschung“.

¹⁴⁴ O. v. Vershuer, „Ergebnisse der Zwillingsforschung“ в „Verhandlungen der Gesellschaft für Psychische Anthropologie“, Bd, VI. (Sonderheft zum VIII lg. des Antropol. Anzeigers), Verlag E. Schweizerbart u. E. Nägele, Stuttgart 1930. стр. 5.

¹⁴⁵ Сравни Luxenburger, „Psychiatrischen Erblehre“ Lehmanns Verlag – München 1938, стр. 39, който е употребил този паралелограм на силите за прегледност при посочване участието на унаследените предразположения и заобикалящия свят при болестите.

Черт. 6. Изображение на съдбата, като резултат на взаимодействието между унаследените предразположения и заобикалящия свят.

Нека представим сумата от унаследените предразположения на едно живо същество с една перпендикулярна стрела нагоре с дължина, отговаряща на предразположението, а силите на заобикалящия свят – с една водоравна стрела. Резултатът от взаимодействието на тези две групи от сили ще бъде една трета стрела, която означава съдбата на индивида. На това, подчертавам го още веднъж, няма да се спираме, дали някога ще ни се удаде да обхванем в едно действително фактически правилно съотношение целостта на тези два фактора. И една клиническа прогноза не е меродавна в този смисъл. Но поради практическата нужда, тя винаги ще се прави. Принципът на моето нагледно изображение е старият пример с паралелограма, образуван от въздействието на две сили, чийто ефект представям във вид на резултат от това съотношение на силите. За онзи, който няма математически представи и понятия, а целта на моята работа е да е понятна за всички, ще сравня това явление с един плувец, който иска да преплува една силно течаща река от единия бряг до другия. Плувецът напъва силите си в направление на най-краткия път, напъко през реката, а течението го влече перпендикулярно в посока на неговото движение. И според силите на плувеца и интензивността на течението, плувецът ще стигне на отвъдния бряг повече или по-малко диагонално т. е. в една точка, която отговаря на съотношението на конкуриращите сили. Същото е и при борбата между силите наследственост и заобикалящ свят, раса и среда през живота на всеки индивид. Резултатът от тази борба е съдбата. Макар че силата на наследствеността, било във форма на някакъв дефект или във формата на гениалност винаги е повлияна едновременно от положителни и отрицателни предразположения, което важи за средата, все пак интензивността на отговарящите на живота сили и на тези, които им се противопоставят и заобикалящата среда, могат да се представят с разположението на стрелката. Като резултат, имаме случаи на различна съдба, което се вижда от следващите три примера.

Пример 1. Наследствената маса на един малоумен, който едва може да се справя сам с живота, отбелязваме с една къса стрелка в посока на наследствеността¹⁴⁶. Обикновената „нормална“ среда, в която той е поставен да живее, означена с една средно дълга стрела към дясно, е от голямо значение за неговата съдба, в сравнение с неговите незначителни унаследени възможности. Диагоналът, който представлява резултата от въздействието на тези две сили (съдба I.) се движи в направление много малко повлияно от унаследените предразположения. Тази стрелка ясно показва, че съдбата на малоумния зависи изключително от средата, в която той живее, т. е. от родителите му, лекарите,

¹⁴⁶ G. Hasse – Bessel Zeitschrift für Geopolitik 1939, H, 8/9 „Volk und Rasse in ihren Beziehungen zueinander“. Тази схема би могла да се разшири, както това е направил Бесел, макар че по-иначе от това, което мисля аз, като силите, според това дали са позитивни или негативни се нанасят върху кръста на координатите. Тогава дефектите могат да се означават с –, а положителните предразположения.

болногледачките, полицията и от наредбите за социалните грижи на държавата, от владеещото медицинско познание, общественото мнение и светогледа на неговите околни, и много малко от него самия. В тежката жизнена борба, предоставен сам на себе си, края на неговата съдба ще настъпи много бързо.

Пример 2. Нека да вземем за втория си пример живота на един среден човек, при който нито унаследената маса е много благоприятна, нито пък условията на заобикалящата го среда. Неговата съдба ще бъде наполовина определена от унаследените му качества и от условията, в които живее. Диагоналът на неговата съдба ще падне някъде по средата между възможностите, които му предлага неговата унаследена маса и това, което средата предлага за тяхното реализиране. Съдбата на по-голямата част от хората се развива по такъв начин.

Пример 3. Последният пример е за гениите, чиито унаследени качества, енергия, способности и физическа съпротивителна сила са така ярко изразени, че, въпреки всички противодействия на средата, в която живеят, успяват да се наложат. Така Шилер, въпреки кадетското училище и медицинската подготовка, стана писател и историк. Така един Адолф Хитлер, въпреки че от малък остава сирак, въпреки непоносимите условия на работа, въпреки световната война, въпреки преследванията, благодарение своите унаследени способности, стана водачът на чрез него възкръсналата германска мощ. Съдбата на гениалния, макар и повлияна, както при другите хора от средата, в която живее, следва пътя на неговото унаследено предопределение, ако, разбира се, не бъде прекъсната от някоя природна катастрофа, неестествена смърт или от враждебното отношение на околната среда и хората. Така и съдбата на гения не е нещо свръхестествено.

Това, което важи за съдбата на отделните живи същества, важи и за съдбата на народите. И съдбата на народите зависи от двата разгледани досега фактора: от расата и от средата, в която живее народът, или по-иначе изразено, от човешката субстанция на народа и от жизнените възможности, които му предлага пространството, което населява, и духовната, стопанска и политическа културна среда, в която живее. Още Гюнтер обърна вниманието ни върху това обстоятелство с думите си: „Съдбата на един народ за в бъдеще трябва да се гледа като резултат на неговите дадени расови предразположения и неговата среда”¹⁴⁷.

Нека да поясним и това с няколко примера. Съдбата на Германия, естествено, е в зависимост от броя и качеството на населението и, обаче не по малко от географското пространство, което и е отредено, от земните блага, които притежава и възможностите за световна търговия, от духовното си устройство и

¹⁴⁷ Rassenkunde des deutschen Volkes, 1. Aufl., München, 1922. стр. 353.

светоглед, в което се отразяват, от своя страна политическите и, стопански и научни идеи.

С националсоциализма, преди всичко се промени цялото духовно становище на германския народ. Човешкият материал, едва ли се промени, като не смятаме 400 000 евреи¹⁴⁸ и техни съмишленици, които трябваше да напуснат страната ни и чиито ръководни постове бяха заети от съзнателни германци. С това, произхождащото от тези чужди на расата ни среди влияние в обществения живот беше основно отстранено. Наследствено здравното подобрене на народа ще настъпи постепенно през следващите поколения. Обаче онова, което в настоящето представлява гигантския преврат в цялото същество на германеца е насочването на повлияния от либерализма, марксизма и християнското учение и отвърнат от природното и расовозакономерно познание човек към едно жизнено по-здравосхващане.

От гледна точка на същия проблем: какво участие вземат унаследените предразположения и заобикалящата среда в образуването и изчезването на народите и с това в съдбата на един народ, нека споменем и примера с Полша. Когато след световната война, беше създадена полската държава като самостоятелна, независима политическа среда за полския народ, слабостта на нейните велики съседи Германия и Русия представляваше благоприятна „среда“ за новата полска държава. Тогава се повдигна въпросът дали наследствената потенция на полския народ и на неговите ръководни класи ще бъде достатъчна и тогава когато настъпят по-неблагоприятни политически условия, след засилването на Германия и Русия, за да запази политическата си самостоятелност. Съдбата показва, че в борбата между тези две сили, наследственост и заобикаляща среда, полската унаследена същност не беше дорасла за този проблем.

Все пак, дължим да подчертаем, че след осъзнаване значението на расата в живота на народите ще е грешка да се занемари и подцени ролята на естествената и политическо-културната среда за тяхната съдба.

За правилното ръководене жизнените задачи на народите, както и на отделния човек, трябва да се вземат винаги под внимание и двата фактора като основни дадености, защото само двата заедно представляват съдбата на всичко живо и още повече тази на народа, който е общност с еднаква съдба.

¹⁴⁸ Подробности по това виж в „Wirtschaft und Statistik“ 20 Jg. № 5/6, 1. und 2. Märzheft, 1940. стр. 84. „Die Juden und jüdischen Mischlinge im Deutschen Reich.“

V. Биологичното понятие народ.

1. Двойна общност

Щом като понятието съдба е ясно, то трябва да стане ясно и понятието народ, като общност с еднаква съдба.

Щом като съдбата е резултат от отношението на силите унаследена същност и заобикалящ свят, то народът, като общност с еднаква съдба, е едновременно общност на еднаква унаследена същност и общност с еднаква среда. И само когато тези две общности съвпадат в една и съща човешка група, тогава тази последната става народ¹⁴⁹.

С това е ясно, че общата връзка за народа е от по-голямо значение, отколкото за расата. Народът – ако може така да се изразим – е общност от по-висш разред. Расата, както видяхме вече, е общност с еднакви унаследени предразположения. Тя обхваща само единия корен на народната съдба. А народът е не само общност с еднакви унаследени предразположения, а същевременно и общност с еднаква среда, в която живее. Тъй като народът в нашия смисъл е винаги човешка общност, то тази човешка общност, като общност с унаследени предразположения, е в състояние сама да си създаде и оформи преди всичко средата, в която живее, при което, благодарение на влиянието, което оказва на подбора при размножаването на членовете си, съдейства и за бъдещото свойство на унаследената народна същина.

С това просто познание можем да оборим Мьолер ван ден Брук, който пише въздържано: „Опитахме се едно след друго да обясним историята въз основа на идеята, въз основа на средата и въз основа на расата. Но всяко едно от тези понятия не беше достатъчно... даже и расовото становище няма да ни каже последната дума по отношение на историята. И то води до противоречия. Защо едно едно и също пространство има понякога различна история? И защо, според народа, който го населява, е изпълнено със съвсем различен живот? Така с понятието пространство можем да си обясним всичко толкова, колкото и с понятието развитие, което преди имаше претенцията да обяснява всичко“¹⁵⁰. Ако обаче, расата се сметне за биологична същност на народа, пространството, като дадена от природата среда, в която живее народът, а идеята или духът като изкуствено създадената от човека историческа, културна и традиционна среда –

¹⁴⁹ Бюм се опитва да оспорва понятието народ като общност в книгата си „Eigenständiges Volk“, понеже народът не съзнавал принадлежностите си. Според мене това са празни думи. И детето например е член от семейството и тогава когато то не съзнава това.

¹⁵⁰ Moeller van den Bruck, в „Gewissen“ unabhängige Zeitung für Volksbildung, für den „Ring“ hrsg. v. Ed. Stadtler, Berlin. Juni 1925. Цитатът е от Ръдел, стр. 120.

всички те като различни компоненти на една и съща общност, то събитията на световната история ще станат понятни в тяхната естествена връзка. „Всеки народ на земята е природно даден факт. Обаче и никой народ не е само това, безразлично дали е най-примитивното племе или най-културната нация.¹⁵¹“ Тази мисъл е дотолкова права, доколкото не се знае, „че природата на народа е неразривно свързана с неговата култура“ (Баух). Днес, в областта на духовните науки става и въпрос, именно, за тази ревизия. Вярвам, че биологичното понятие за народ ще помогне за провеждането и. Духовно-психичната същност, за която говори и Келтер¹⁵² е или унаследена и с това въз основа на предразположенията на духа, душата, волята и пр. биологично и така природно обоснована, или с нея се подразбира духовната традиция, а не генетично унаследената исторически културната среда и тогава и тя е също така биологична и природозакономерна, както всеки друг модифициращ фактор. За да се стигне до това познание, нужно е първо да се признае, че народът не е една проста общност, определена само от унаследената маса т. е. расата, или само от заобикалящия свят, като пространство, език или дух, а една двойна общност и то винаги и във всички случаи! И второ, да се признае, че тази общност е нещо реално, явление от този свят, явление на природата и като така, с последиците и комплексите на природозакономерната каузалност. Това познание вече започва да проблясва навсякъде. То е логичното резюме, което извличаме тук от други отделни познания. Хелпан казва: „Всяко народно съзнание се състои от съзнанието за родство и съзнанието за връзка и принадлежност на отделните индивиди един към друг.¹⁵³“ Родството е в съзнанието за общност в унаследените предразположения, а средата, в която живее народът –връзката между отделните индивиди. По същия начин може да разтълкуваме и Бютнер, който казва: „Германската култура е израз на духовност на една определена расова структура. Чужди раси са и оказали въздействие. Чисто германска е исторически образуваната форма, с определени биологични връзки“¹⁵⁴. Аз бих казал, въз основа на моето понятие за народ: германски е резултатът от взаимодействието на характерния унаследен свят и отличителния заобикалящ свят. Даже и Бьом¹⁵⁵, изглежда, предусеща тази връзка, когато говори за двойствеността, която създава напрежение между „същността“ и „колективната народна връзка“ и „целящото“ и „съществуващото“. Но, въпреки големите му усилия, той не успява да даде една правилна формулировка.

¹⁵¹ Willy Hellpach, „Volk als Naturtatsache, geistige Gestalt und Willensschöpfung“ 1934, Н. 5/6 стр. 2–3.

¹⁵² Friedrich Kelter „Das Volk als Grundbegriff der Staatslehre“ стр. 60.

¹⁵³ W. Hellpach, стр. 211.

¹⁵⁴ Ludwig Büttner, „Gedanken zu einer biologischen Literaturbetrachtung“, стр. 138.

¹⁵⁵ M. H. Boehm „Das Eigenständige Volk“, стр. 270.

Тъй като народът е обект на двойна общност, може да бъде характеризиран като общност от по-висш разред¹⁵⁶, от расата или поданството, или пък принадлежността към една професионална група. Два са отличителните белези или измеренията (димензиите), които определят народа¹⁵⁷. Без съмнение, тази двойна димензионалност съставлява политическата сила, светогледната дълбочина и научна проблематика на понятието народ¹⁵⁸. В този ред на мисли е понятието и изразът на Келтер: „Народната общност е най-висшата форма на конкретна общност, тя съхранява в себе си конкретния ред“¹⁵⁹. С оглед на расата и на държавата това е вярно. Понеже една раса може да се запази само благодарение организацията и историческата оформеност на един изграждащ политическата си среда народ и чрез този културен свят на народа да даде постижения в изкуството и в делата си. От друга страна, държавата, поради нейните чисто външни функции, е само средство, но никога самоцел, докато народът носи в себе си смисъла на съществуването си. Една по-висша и комплицирана общност е бракът и семейството, защото то е не само общност за продължаване на рода и общност на средата, а и индивидуална общност на личността. Че днес народната общност е тази, която стои над всички и политически единствена от значение, е без съмнение и не търпи спор. Обаче, в края на краищата, тази активна двойна общност гради и това е една важна биологична констатация, върху семейството, а не върху отделния индивид, както се старее да докаже това френското държавно учение на Ренан и с него либералното държавно учение.

В пълен паралел на моите представи за същността и за произхода на един народ от общността за размножаване и общността на заобикалящия свят, пише и Гюнтер в неговото произведение „Расознание на Европа“: „При всичките народи, които говорят индогермански език, първичната форма на живот в общност е племето, състоящо се от големи семейства (родове), ръководено от херцог с ограничена власт. Второто стъпало в развитието на общността е държавното сливане на тези племена в един народ, под властта на един цар“¹⁶⁰.

Аз и по-рано споменах това и сега го повтарям, дефиницията ми за народ се отнася до народи, които отговарят на двойната общност; щом като това не е

¹⁵⁶ Сравни G. Haase-Bessel в „Zeitschrift für Geopolitik“ 1930 год. брой 8/9.

¹⁵⁷ По времето на спиритуалистичното мислене всичките тези естествени понятия бяха загубили невинното си значение и думата димензия беше нещо „окултно“. В случая се мисли за двойното разграничение, което различава квадратния метър с две измерения от метъра, който е една димензионална мярка за дължина.

¹⁵⁸ W. Schulz „Grundgedanken nationalsozialistischer Kulturpolitik“, 1939 г. стр. 44/80.

¹⁵⁹ Friedrich Kelter, а. а. О. стр. 85.

¹⁶⁰ Hans F. K. Günther, „Rassenkunde Europas“ 3. Aufl., München 1929, стр. 230.

случаят, то имаме работа с още не напълно оформени народи, или пък с разпадащи се вече такива.

Образуването на общност, която има за основа заобикалящия свят, може да стане по много начини. Въз основа на жизненото пространство, на езика, културата, или на историческата, правова, стопанска и пр. еднаквост. От всичките тези най-голямо значение имат политическата и културната общност, към които причислявам и езиковата. Митническите съюзи спомагат за образуването на стопански общности в по-голям мащаб. Този вид общност понастоящем е по-важна от чисто географската, понеже човекът, с огромните транспортни постижения, много е намалил границите на естествените пространства¹⁶¹.

Във всеки случай, не всяка общност, която се основава на външния свят, може да се нарече народ. Само когато тя стане и тясна размножителна общност, т. е. общност с еднакви унаследени предразположения, става народ. Една държава от отделни националности, където групите живеят биологично разделени една от друга, се различава принципино от народ.

Също трябва да подчертаем, че една общност с еднакви унаследени предразположения още не е народ. Расата, например, може да бъде разделена между различни държави. Расата няма защо да бъде народ. Но съвсем допустимо е една раса да си създаде един собствен политически свят, т. е. да си създаде държава и да се превърне в един расово единен народ. Тук лежи връзката, която съществува между северната раса и германския народ. Германската история е станала външният свят за северната раса. Към нея днес се е възвърнала историята и започва изграждането на една жизненоправилна собствена култура. В по-нататъшното развитие е възможно създаването на един народ от всички северно определени европейци. Това развитие може да даде добри резултати само когато стане при жизнено правилни познания, светоглед и политика. Без този регулиращ мащаб на здрави жизнени принципи, то е осъдено на неуспех, както беше случаят с древно-римската или английската империи.

Една размножителна общност, която съдържа в себе си много раси, не е народ, докато не е успяла да си създаде характерна среда, среда, която да живее. Не е необходимо този външен свят да е държава. В първо време той може да бъде общ говорим език, общо географическо пространство, принадлежност към една и съща религия (каквто е случаят с евреите). Обаче, държавата е, която като политическа форма на външния свят, осигурява и гарантира с властта и авторитета си езика, правовия ред, културата и пр. Ето защо, силната и разумна държавна политика е най-добрата гаранция за преуспяването на един народ. Без държавата, собствената култура лесно би могла да бъде подчинена от неприятеля.

¹⁶¹ Сравни книгата на Hermann Jahreis, „Deutschland und Europa“ Verlag H. Schaffstein, Köln.

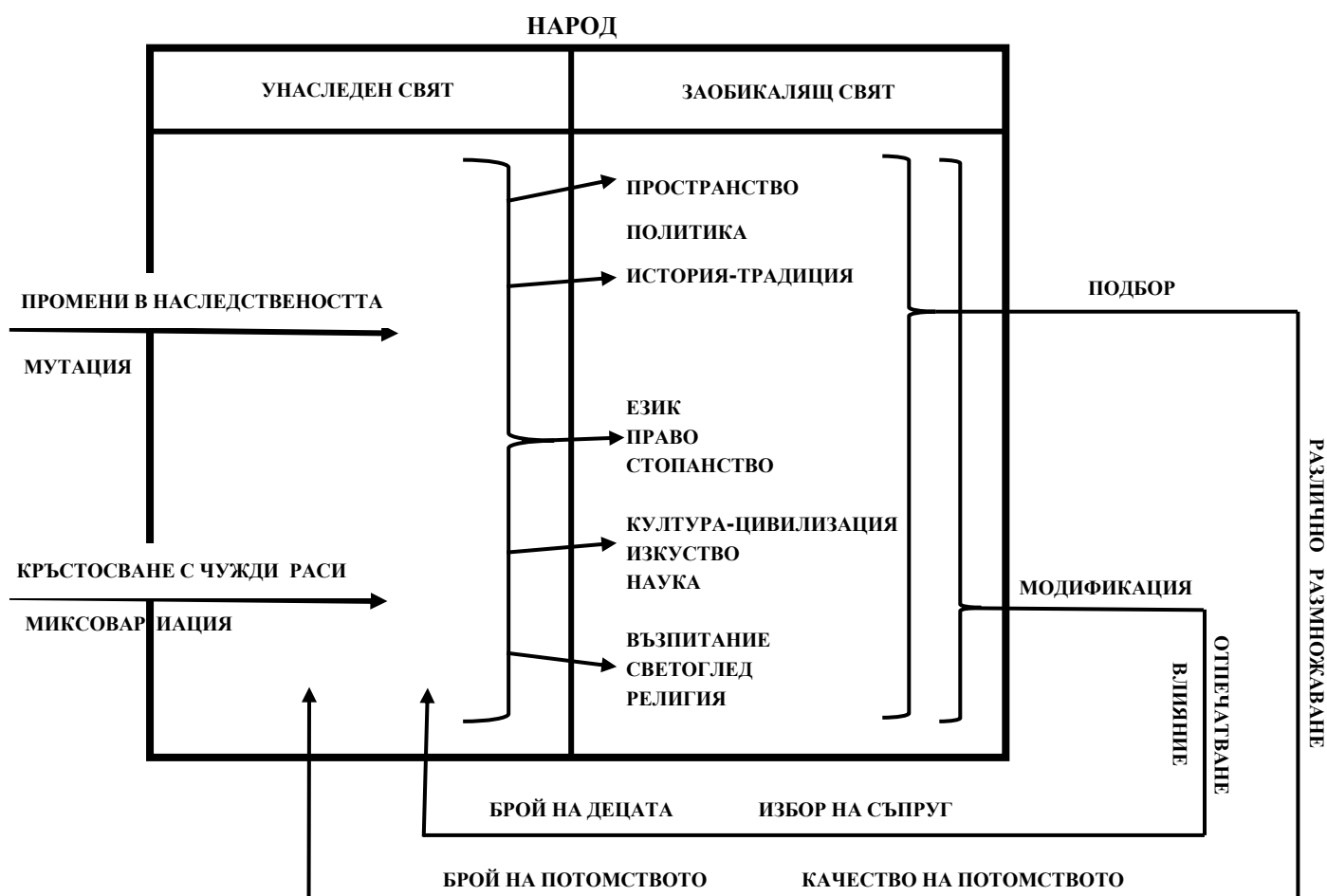
Всичките тези мисли ни карат рязко да разграничаваме смесеното население на някоя колония, или пък расовия хаос на някоя „международна“ метрополия от народа. И племената, които населяват някоя местност и говорят един език, по липса на държавно обединение, също не са народ.

За образуването на всеки народ са необходими: раса и история, народна субстанция и култура.

Така, образуването на един народ може да започне или със създаването на един общ заобикалящ свят, който постепенно води след себе си размножителната общност и с време по-тясната общност на еднаквите унаследени предразположения, или с расата, която бавно създава историко-политическото оформяване на заобикалящата среда.

Разпадането на народите става пак по два начина: с постепенното количествено и качествено изчезване на онези унаследени предразположения, които са създали народната култура и история, или с изгубването на естествения и създаден от народа заобикалящ свят, който е бил необходим, за да може народът да създава и преуспява, да работи и да се размножава.

Всичките тези типични условия, сили и явления, които вземат интензивно участие в образуването, съществуването и разпадането на един народ, са представени схематично в черт. 7.

Черт. 7

Изображение на народа въз основа на биологичното понятие за народ.

В това схематично изложение, характерните сили, които съдействат за биологичната същност на народа могат да бъдат обяснени, както следва: народът е даден като продукт, но същевременно и като фактор на своя унаследен и на създадения от него заобикалящ го свят. Ще разгледаме подробно най-напред унаследения свят на народа и после ще се спрем върху света, който той сам си е създал и който го заобикаля.

2. Унаследеният свят на народа.

Унаследеният свят на един народ се състои от расата или от „човешкия материал“ на този народ, когато имаме расово смесени народи.

Въпрос е, дали, въобще, някога са съществували напълно чисти в расово отношение народи. „Чисти раси“, в смисъл на „чисти линии“, както изложихме вече, не се срещат в природата и при човека, освен в разплодителните експерименти, които прави самият човек. Обаче, факт е, че съществуват народи, при които расовата връзка е много по-тясна и силна, отколкото у други.

За характеризиране унаследения свят на един народ не е достатъчен изразът „общност с унаследени предположения“ или „раса“. Трябва да се държи сметка не само за наследствената връзка в миналото, а и за наследствената обмяна в настоящето, като основа за бъдещето. С други думи, от голямо значение е размножаването на народа.

В едно жизнено пространство може да живеят хора от една и съща раса, или пък от различна раса. Те може да създадат общи външни условия, т. е., общ заобикалящ свят, без да носят характера на народ, понеже не образуват семейства помежду си. Да вземем за пример един съюз от мъже или държава, състояща се от много националности, какъвто е случаят с Чехия. Поради това, аз характеризирам унаследения свят на един народ с „раса и размножителна същина“ или с „общност на унаследени предположение и размножителна общност“.

Хелпах, който се занимава подробно с тези проблеми, обръща внимание на две основни съставни части в расовата разновидност. Това са смущението и смесването, които рядко се различават достатъчно ясно едно от друго. Той пише в произведенията си: „Именно тяхното различаване е от голямо значение от социологична гледна точка. Така, в северноамериканския народ владее пъстра смесица от раси (според моята дефиниция и поради тази причина северноамериканският народ не може да бъде взет за истински народ, забележка от Щенгел фон Рутковски), обаче, благодарение на расовото отвращение и на социални различия, кръвосмешението и кръстосването е сравнително рядко

явление. В противовес на това, цяла Средна Европа, между 42 и 52 градуса, показва силно смесение на раси, обаче цветните раси липсват почти напълно¹⁶². Разликата, която прави Хелпах между смесване и смесение е културно, биологично и научно правилна. Той ясно и определено казва: „Народът се образува от фамилната и расовата субстанция“; с понятието „фамилия“ може да се имат предвид споменатите от мен в главата върху расовото понятие, индивидуалните, нехарактеризиращите напълно расата предразположения. Това прави и метода на фамилознанието (Астел). Неотдавна, Пфаул публикува изследванията си за съществуването на сродни кръгове в един народ, които се пресичат¹⁶³. Народната унаследена и размножителна същина (субстанция), като всяка наследствена маса подлежи на три типични възможности за промяна: на промени в наследствеността, на смесение с други чужди раси, които водят до нови комбинации на предразположенията (миксовариация или кръстосване) и подбор или квалифицирано размножаване. Те всички заедно оказват влияние върху количеството и качеството на потомството. В черт. 7. първите две възможности са дадени със стрелки, идващи от ляво, а последната възможност със стрелка, идваща от долу.

3. Околната среда, сред която живее народът.

Средата, сред която живее един народ, е много разнообразна. Тази разнообразност пречеше досега за създаването в народоучението и в останалите науки на едно понятие, обобщаващо всички части на тази среда. Най-много и най-често историята се е приемала като отличителен белег на народа. При това се изпускаше предвид, че историята, в същност, е част от миналия, създаден от самия народ духовен и политико-географски свят. Средата, в която живее един народ, се разделя на „природна среда“, т. е. дадена от природата и „изкуствена среда“, т. е. създадена постепенно от човека

Най-същественото понятие от природната среда е пространството, върху което живее народът. Келтер казва: „Народът притежава една част от земната повърхност като свое собствено пространство“. По нататък той казва: „През течение на поколенията, народът се оформя под влиянието на подбора и на приспособлението към пространството; пространството, което населява един народ, постепенно става културна земя, когато народът уседне върху него. Това пространство представлява една затворена, заселена колония на народа“. Бьом въведе за това израза „народно-заселническа земя“¹⁶⁴. Съвсем същото казва и

¹⁶² Willy Hellpach, a. a. O., стр. 212.

¹⁶³ Berthold Pfaul „Lässt sich die Gleichheitslehre durch Ahnenforschung Stützen“ в „Arch. f. Bev. Wiss. u. Bev. Politik“, H. 4 стр. 265 и пр.

¹⁶⁴ Friedrich Kelter, a. a. O. стр. 22, 23, 24.

Шулц¹⁶⁵ с мисълта: „Средата, сред която живее народът, се превръща след време в отечество“. Така той изразява прехода от свободната, неповлияна от хората природа към създадените под творческата ръка на човека нови изкуствени условия, които създават света на Родината. Баух описва този процес така: най-напред той говори за взаимодействието между „външното“ и „вътрешното“ положение на един народ: „Нека под думата положение да подразбираме в случая естествено-териториалното местоположение на пространството и качеството на почвата и веднага ще ни стане понятно какво голямо значение има обработването на земята в живота на народа.¹⁶⁶“ Много интересно е, че още Гьоте схваща този процес много ясно и дори по-модерно от повечето днешни социолози. Той казва: „Всички, повече или по-малко културни народи са създали около себе си една втора природа от изкуства, които са произлезли от преданията, националния характер и климатичните влияния, поради което всички старинни находки, като почнеш от статуите на боговете и стигнеш до отломъците и тухлите – си остават за нас поучителни и ни вдъхват респект“¹⁶⁷.

Този изкуствено създаден външен свят се състои от отделни части; на първо място като най-важна ще споменем политиката. Аз вече казах какво огромно значение има тя върху образуването и мощта на държавата при създаването на народите. Това, което днес действа като традиция от политиката на миналото, наричаме история. Тя съставлява историческата външна среда, на един народ. Към света, който заобикаля един народ, спадат езикът (върху неговото значение ще се спра в специална глава по-долу), както и правото, стопанството, културата и цивилизацията, изкуството, науката, главно като предмет на обучение, възпитанието и също така религията и светогледа.

Частите, както и целият този заобикалящ народа външен свят, се оформят и образуват според способностите, волята, силата и здравословното състояние на хората, които съставят народа. Също и жизненото пространство се овладява, организира, защитава и култивира от тези хора. Затова оформянето на народностната среда, сред която живее народът, зависи напълно от духовните, физически и психически способности на хората, които съставят народа, т. е. от расата. От своя страна и тази народностна среда действа по два начина върху оформящите и изграждащи я хора: чрез изменящото влияние, което тя оказва върху тях и чрез подбора в размножителния процес. Тези две характерни влияния на средата върху наследствената маса са означени в черт. 7. с две стрелки, които изхождат в дясно от заобикалящия свят и навлизат в областта на унаследения свят.

¹⁶⁵ Wolfgang Schulz, a. a. O. стр. 91.

¹⁶⁶ Bruno Bauch, a. a. O. стр. 119.

¹⁶⁷ В едно писмо на Гьоте от 15.1.1816 год. до August Sack. (Goethes Werke, Weimarer Ausgabe, 4. Abtld. Bd. 26, стр. 221.)

От черт. 7. става ясно, че както промените от заобикалящия свят така също и подборът вземат активно участие при броя на децата: първите с това, че влияят биологично, стопански и духовно върху волята на хората при създаването на децата, а вторият в това отношение, че със смъртта на една част от новородените изключва последните като производители, а, от друга страна, съдейства за създаване на различен брой деца в качествено различните групи. При тези процеси модификацията и подборът се кръстосват отчасти, какъвто е случаят и при смешението на расите и подбора, и мутациите и подбора.

С това заобикалящият свят оказва влияние върху расата, ако не пряко, то косвено, чрез избора на съпруг и броя на децата. За бъдещия състав на един народ не е безразлично какви идеи ще се загнездят в главите, сърцата и душите на хората. Защото, според духовната среда, която влияе върху хората, се определят и стимулите, които ръководят отделните личности при избора на брачен партньор или при броя на децата, които ще имат. Според свойствата, които притежава една среда, тя е в състояние в течение на няколко поколения да произведе от един и същ расов материал съзнателни и самоотговорни индивиди или кули, способни и дейни хора или хилави негодници, песимисти или оптимисти, годни за работа или некадърни. Расовият „климат“, както се изразява Ленц, или расовото „развъдно пространство“, както казва Шайд, днес не трябва да се вземат само в географско-физически смисъл. Под климат и развъдно пространство биологично днес разбираме целия заобикалящ свят, който съдейства за подбора, т. е. за числено нееднаквото размножаване на различно устроените по наследственост хора. В този смисъл, историята на един народ е, може би, най-решаващият климат за подбора, а неговата култура, историческа традиция и продължителност една от най-важните предпоставки за жизнеността му.

Заобикалящият свят може да създаде от средно надарените индивиди хора, способни да дадат най-ценното от себе си за народа, а също така да занемари човешкия материал, да го мобилизира във вреда и дори против народната общност; може да се случи едно поколение под влияние на духовния навик, така да замръзне в убежденията си, че и при най-добрата воля да не може да ги промени. При националсоциалистическото преустройство ние имаме възможност да наблюдаваме, как поколението израснало в либералния начин на мислене, трудно или изобщо не можа да разбере младото поколение произлязло и тясно свързано по кръв и раса с него.

Колбенхайер казва следното за нашите либерално-спиритуалистично ориентирани философи, неспособни за расово или природно-правилно мислене: „В случая трябва да се предположи, че при този начин на мислене действа една извънредна диференциация на мисленето, нещо като биологично

определена мисловна структура, която така здраво е заседнала в логичното преживяване на дадения мислител, че той трудно или само привидно може да се откаже от нея¹⁶⁸. По просто изразено, това значи: някои от нашите сънародници са повлияни така силно от чуждия светоглед на миналото в политическо, стопанско, научно или религиозно отношение, че са в състояние най-много да проумеят буквите на нашия начин на мислене, а за съдържанието и законите му и дума не може да става. В това отношение особена роля са изиграли католическите училища, научните течения и философската систематика.

Ето защо огромната задача, която трябва да си постави народът, не се състои само в запазване чистотата на наследствената маса т. е. да се запази расата от смешение с чужди неблагоприятни раси, които могат да допринесат само за увеличаване на дефектите и намаляване на раждаемостта, а също и преди всичко, така да се преобрази заобикалящата среда, сред която живее народът, че тя да съдейства и благоприятства най-много за размножаването на най-ценните сънародници, средно за посредствените и да попречи на негодните и малоценните да продължават рода. Заобикалящият свят трябва да се помъчи да изтръгне от настоящите поколения най-ценното и най-хубавото, което могат да дадат за народа¹⁶⁹.

4. Постоянното взаимодействие между унаследения и заобикалящия свят в живота на народа.

Сега да се спрем по-подробно върху действащите в народа сили, дадени в черт. 7. Първото, което констатираме, е, че всяка промяна в размножителната същина на народа води, рано или късно, до промяна в някоя част от заобикалящия свят, или пък в неговата цялост. От друга страна, всяка промяна в този външен свят, посредством влиянието, което оказва той върху отделния индивид и разплодния подбор, води към промени в човешкия материал, който е в разположение на народа.

За по-голяма прегледност, няколко конкретни примера.

Увеличат ли се в един народ, поради някаква причина, индивидите, обременени с наследствени болести, поради което не са в състояние да развиват голяма работоспособност и продуктивност, то автоматически намалява работоспособността на народа и увеличава финансовото му бreme. С това в

¹⁶⁸ Е. g. Kolbenheyer, а. а. О, стр. 17.

¹⁶⁹ Сравни Friedrich Berger, Braunschweig, „Rasse, Weltanschauung und Erziehung“ в „Glaube und Blut“ Verlag Boltze. Karlsruhe.

народа намалява вярата в собствената сила и ценност. Опасността един такъв народ да бъде завладян и подчинен от по-жизнени и здрави народи, е налице.

Ако, поради преселването на чужди раси в един народ, се увеличи смешението с евреи или цветнокожи, то този процес не може да стане, без да има последствия върху представите на политиката, стопанството, изкуството и културата.

Разпространи ли се сред един народ повече или по-малко присъщата на всяка раса склонност към мистичност, окултни представи и пр., то това ще се отрази неминуемо върху науката, политиката, общественото мнение и миросгледа, поради намаляването на предразположенията към яснота на мисълта, трезвен разсъдък, обективност и пр. Това следва не като резултат на увеличение раждаемостта на обхванатите от тези духовни направления индивиди, а поради намаление броя на децата у нормалните.

Численото намаляване на един народ води към неговото военно отслабване, към намаляване на организаторските му способности и самоконтрол и към намаляване възможността за подбор на най-подходящите в качествено отношение обекти, които ще дадат и най-големите постижения.

Така, всяка промяна в унаследените предразположения на даден народ дава своето отражение във външния свят, във вид на намаляване на неговите постижения. Съвсем аналогично на това и всяка реформа, преустройство или революция в заобикалящия свят се отразява в народната същност.

Помислете само какво въздействие оказва заместването на християнско-марксистките социални грижи, които подкрепяха нуждаещите се, без оглед на предразположенията им, само въз основа на степента на „нуждата“, с организираната националсоциалистическа държавна грижа, която държи точна сметка преди всичко за наследствената стойност на семейството, което се нуждае от помощ. В този смисъл Астел¹⁷⁰ пише: „Квалифицираният германски работник отдавна се ползва със световна слава. Той е допринесъл за световното утвърждаване на Германия. Германският народ иска да бъде народ на работоспособни, а не народ на очакващи чужда помощ и подкрепа и на пладнешки разбойници. До там щеше да се стигне, ако продължаваше да се шири социалната грижа по стар формат, която без да се запитва, защо е настъпила нуждата, се интересува и подпомагаше тази нужда. Няма основание да се оказва предпочитание на нуждаещи се само поради

¹⁷⁰ Karl Astel „Rassendämmerung und ihre Meisterung durch Geist und Tat als Schicksalsfrage der weißen Völker“, NS-Wissenschaft, Schriftenreihe der NS-Monatshefte, H. 1 1935, Zentral ver. der NSDAP. Franz Eher, München стр. 24/25.

бедността им, защото много често тя е резултат на унаследена недоброкачественост. Когато, в ущърб на наследствено способните се облагодетелстват нуждаещи се, които са изпаднали в това състояние благодарение наследствени недостатъци, когато на първите поради това се налагат ограничения и те не могат да поддържат достатъчно големи семейства, то не можем да говорим за благо на общността пред личното благо, а за користолюбие на едно малцинство от наследствено малоценни индивиди пред благополучието на здравото цяло. Социалните грижи на миналото бяха в голямата си част асоциални. Никой не може да иска от националсоциализма да продължава в това направление, защото тогава той би бил само един национализиран марксизъм и би отрекъл пречупения кръст – символът на здравия, побеждаващ живот. Не нуждата е мярката и стимула за поощрение, а почиващото на унаследена способност достойнство, според преценката на това, което то дава за общото благо“.

До сега не се е отдавало достатъчно внимание на значението на изкуството като фактор в света, който заобикаля човека, макар че то влияе във висша степен при оформяването на идеите и така върху делата на хората. Всичко, което вършат хората, се отразява по някакъв начин, било положително или отрицателно, върху биологичното им бъдеще. Едно осакатено изкуство така силно привиква човека към осакатени и чуждорасови образи, че притъпява отвращението му към също така отблъскващи образи и същества, главно при избора му за другар в живота. Изкуство, което има за образец и обект само здравия живот, благородни и естествени хора, действа благотворно. Дори и тогава когато изкуството изобразява не хора, а идеи, пейзажи, натюрморти и пр., то изпълва живота на човека, неговата мисъл и въображение. Факт е, че човекът е много възприемчив по отношение на чужди мисли. Както най-добрият представител на расата може да бъде повлиян и преобразен във виталността си, под влияние на неблагоприятната околна среда, така и неговата душа и разумът му могат да бъдат преиначени във вреда на собствената му раса и дори насочени срещу нея, благодарение на навика – разбира се, в рамките на неговите унаследени възможности. Изкуството е в състояние да изпълни жилищата, заведенията, площадите и храмовете на самото изкуство с ободрително спокойствие, здрави мотиви, възвишени и укрепяващи духа образи, или с чужд душевен мир, с обременяващи нервите, с похабяващи мисловните процеси и унищожавачи расата идеи и представи.

Не е нужно специално да подчертаваме огромното влияние на изкуството върху становището за смисъла на живота, отношението към половете, волята за деца или бездетство, върху проблема за проституцията, радостта или досадата от живота. Това изразяват много ясно мислите на Фюрера в речта му при откриване Дома на германското изкуство. Тук ние предаваме буквално неговите думи: Никога човечеството не е било така близо до древността, както днес по

отношение на външния си изглед и чувство. Спортът и спортните състезания днес каляват милиони млади тела и ни ги показват в една форма и състояние на духа, каквито не са виждани от хиляди години насам и дори не се е предполагало, че могат да съществуват. Един лъчезарно красив човешки тип се оформя и израства, дава най-голяма работоспособност и е верен на хубавата стара поговорка: след трудна работа, приятна почивка.

Този човешки тип, който имаме възможност да видим миналата година на олимпийските игри, във всичката му лъчезарна, горда физическа сила, здраве и красота, е типът на новото време. А господа предисторически предъвквачи на изкуството, какво фабрикувате вие? Обезобразени, сакати и кретени, жени, които отвращават, мъже, които по-скоро наподобяват животни, отколкото хора, и деца, които ако биха били живи, би трябвало да ги чувстваме като Божие проклятие! Тези жестоки дилетанти на нашето съвремие се осмеляват да ни поднасят всичко това като изкуство на настоящето, т. е. като израз на това, което настоящето оформя и му дава отпечатъка си.

Само да не ми се възрази, че тези художници виждат именно така нещата. Измежду изпратените тук картини аз намерих някои работи, при които, наистина трябва да се предположи, че има хора, които виждат нещата не такива, каквито са те всъщност, т. е. че наистина има хора, които виждат хората на народа ни, само като пропаднали кретени; които възприемат по принцип поляните като сини, небето зелено, облаците сярно-жълти и пр., или както те се изразяват, които преживяват нещата именно така. Не искам да влизам в пререкание, дали тези въпросни хора, наистина така виждат и чувстват, аз искам само, в името на германския народ, да забраня на такива, годни за съжаление нещастници, които, явно е, страдат от недовиждане, да ни налагат на сила своите погрешни наблюдения и да ни ги поднасят дори като „изкуство“.

Не, в това отношение има само две възможности: или тези така наречени „художници“ в действителност виждат нещата така и поради това вярват в това, което представят. Тогава трябва да се изследва дали дефектът в техния зрителен апарат е механически, или пък е плод на наследственост. В първия случай тези нещастници трябва да бъдат съжалявани. Във втория, министерството на вътрешните работи, би трябвало основно да се занимае с този въпрос и да предотврати по-нататъшното наследяване на подобни жестоки разстройства в зрителния орган. Или пък тези „художници“ сами не вярват в действителността на подобни впечатления, а само се стараят, поради други причини, да обременяват нацията с тази панаирска реклама на малоценност тогава едно такова престъпление попада под параграфите на наказателното право¹⁷¹.

¹⁷¹ Сравни Adolf Hitler „Die Kunst im Dritten Reich“, юли и август 1937 год. стр. 60.

Възпитателното значение на светогледа следва неизбежно от това, което казахме за другите области на човешкия заобикалящ свят. Под влиянието на християнството през средните векове за германския човек, безразлично дали селянин, учен или служител на Бога, съществуваше само „преклонението пред кръста“ или необходимостта да се вярва в него. Съдбата на един Коперник, или пък Кеплер е най-доброто доказателство за това. Едно идейно учение, което се задържа дълго, носи най-напред промяната на отделните индивиди, беше с време, благодарение размножителните възможности, предразположенията се предават на следващото поколение и така се постига едно духовно преустройство на цялата група, която е под влияние на това учение. Добър пример от настоящето беше състоянието на Австрия при управлението на Долфус и Шушниг, където само онзи имаше изглед да напредне в държавната администрация, който можеше да се закълне в отхвърлянето на великогерманската идея и я отричаше най-категорично. Един подобен процес на огромно преоформяне въз основа на интензивно упражняване на едно светогледно учение представлява и Съветска Русия, където чрез създадената от комунистическата държава среда, безразлично дали съзнателно или несъзнателно, става интензивен подбор на намиращите се под влиянието на тези идеи по-способни. Това, безспорно, ще се прояви и върху следващото поколение, ако по-способните не бъдат възпрепятствани в създаването на потомци. Дали един ден там ще се стигне до един истински народ, който да представлява една размножителна културно-историческа общност, това ще ни покаже бъдещето.

5. Народът като продукт на миналото и причина за бъдещето си.

Покрай току що разгледаното взаимодействие между унаследения свят и външния свят в живота на народа, при обхващане народната общност, изпъква в съзнанието ни и още едно характерно явление. Поради това, че народът не обхваща само живеещите в настоящето хора, а и техните прадеди и потомства, които вземат участие в двойната общност на неговия унаследен и заобикалящ го свят, миналото влияе на настоящето и настоящето се явява като причина за бъдещето на народа.

Народът, в неговия настоящ вид, е резултат и продукт на размножаването, възпитанието, борбата и труда на миналите поколения. Доколкото този резултат зависи от наследствеността, той е като явление на настоящето непоправимо. Това значи, че един наследствен дефект, вложен в някой от неговите членове, не може да се премахне от лицето на света. Само в този смисъл едно унаследено качество е константно. То или трябва да се приеме в тази му форма или да се унищожи. В това се състои неизбежността на наследствената съдба. Но то е само тогава неизбежно, когато действително е реализирано. Чрез предбрачен съвет, подходящ избор на брачен другар,

стерилизация и подбор в прадедите, такава една „съдба“ би могла да се избегне, според мерките, взети предварително. „Симптоматичното“ лечение на епилептиците, възстановителните операции на осакатените, затварянето и наказването на асоциалните и престъпниците, ограничаване гражданските права на евреите, са израз на разумни модификации за даване насока на съдбата, въз основа на направен вече опит и от тях се очакват положителни резултати.

Че и модификациите, предизвикани от заобикалящия свят, могат да бъдат непоправими, видяхме от примера, който дадохме за замръзналото, под влияние на духовния навик, начин на мислене. В този смисъл трябва да се разбира поговорката „бъдещето е на младостта“ не само по отношение на нейните неизразходени унаследени способности, а и по отношение на възможностите, които лежат в ръцете на ръководещите тази младеж. Младежта може да бъде повлияна. На нея може да се вдъхнат нови идеи и идеали.

Онова, което външният свят наследява от миналото, е традицията. Би било много хубаво, ако „традицията“ беше само това, което миналото ни е оставило като благотворно, здраво и отговарящо на същността на народа и расата ни. Но, за съжаление и много вредни неща, чужди на расата ни и изопачени, се запазват и се предават упорито от генерация на генерация. И традицията е нещо, което трудно може да се премахне изведнъж и в този смисъл значи трудно поправима.

Една традиция траяла няколко столетия, трудно може да се изкорени. Необходими са пак няколко поколения. Като се казва например на тези, които посочват расовото иностранно произхождение на християнството, че трудно ще се угаси духовно-културната традиция, създадена от него, подразбира се, че този „християнски заобикалящ“ свят е отчасти определено фиксиран в настоящата генерация. Столетия наред ние сме възпитавани в духа на християнския светоглед и пак ще са нужни поколения, за да се премахне това въздействие. Когато един ден без обучение и навик, вече въз основа на един подбор и увеличение на съответните предразположения, болшинството или поне решаващата част от германския народ, по вътрешна инициатива мисли и действа националсоциалистически, тогава фактически ще се увековечи светогледът на националсоциализма – именно, в расата, а не само в заобикалящия свят.

Всяка традиция, понеже и тя се създава от хората, които са наследствено повлияни, съдържа нещо расово в себе си и същевременно е отражение на времето и на външния свят. Времето е просторът в движението на наследствения ток. Колкото по-дълго време трае едно постижение, толкова по-лесно може да се отдели в него трайното, „вечното“ от преходното. Временното в миналото е онова, което е действало отвън, което е било случайно. Трайното е необходимото,

закономерното, расовото. И именно поради обстоятелството, че бъдещите поколения са свързани с миналите с това закономерно и расово, те могат да разберат и вникнат в стремежите, идеалите и постиженията на предшествениците си. Младите поколения по-трудно разбират външния свят на миналото, понеже и те са под влияние на случайните промени на времето си. Казаното, обаче, важи само за един народ, който е в състояние да осъзнае тази връзка с миналото на своята творческа раса, да я запази в настоящето и предаде на бъдещето. Само така неговата история ще получи смисъл. В противен случай, един ден тя ще се прекъсне. Именно, в това се състои философското оправдание на расовата идея и поддържането и'. Всъщност, расовата идея не се нуждае от такова оправдание. То е дадено в хармонията на тази мисъл с волята на природата, която се изразява, в съществуването на расови постижения и на световно-исторически вечни народи.

Народът, с начина на живота и с делата си, е същевременно и причината и основата на всички народни събития за в бъдеще. С това той не е само нещо постепенно създадено, а и постоянно създаващо, творческо. Всеки човек получава качествата и способностите си по наполовина от баща си и от майка си. И всеки предава на потомството си половината от предразположенията, които притежава той. Другата половина определя съпруга или съпругата. Така всеки решава за половината от предразположенията, дееспособността и недостатъците на поколението, което създава. Народът, т. е. съвкупността на хората от двата пола, които го съставляват, определя с избора на брачен другар и числеността на децата наследствената мощ на бъдещия народ. Всеки отделен индивид взема участие не само в историята на настоящето, но и в бъдещата история на народа си. На този факт почива националсоциалистическото понятие за вечността на кръвта.

Всеки отделен индивид е еднократно, неповтарящо се явление, в смисъл, че той притежава, именно, тази комбинация на предразположенията, живее в един характерен заобикалящ го свят, има този опит, това възпитание, тази традиция. Индивидът, обаче, е същевременно и преходно явление. Ето защо, от значение е не самата индивидуалност на човека, а неговата продуктивност като последица на тази характерна индивидуалност. Продуктивността на индивида трябва да се изрази, както в създаването на потомството, така и в дейността, която проявява той за оформяването на света, заобикалящ народа. Трудът има смисъл само тогава, когато има хора, за които се извършва. Онази работа е смислена, която твори и създава не само за настоящето, а и за идните поколения. Заключение е, че смислена творческа работа е възможна само в един народ, който създава и отглежда еднакво чувстващо и сродно поколение. Там, където, съществуват расови смешения, големи различия в способностите и в наследствеността и намаление на

раждаемостта, не се гарантира смисъла на индивидуалните постижения. Творческата работа може да има значение само тогава, когато творящият човек сам се грижи за създаването на здраво и годно за живот потомство, което да го увековечи. При това, много голяма роля играе изборът на брачен другар, както вече подчертах по-горе.

Всички тези мисли водят до необходимостта да се подложи на разглеждане понятието за безсмъртието на гения. В миналото много оптимистично всяко по-голямо постижение се смяташе за „вечно“. В действителност, само това творчество е трайно и вечно, което се поддържа от хора, които, благодарение на еднакви предразположения, са в състояние да мислят, чувстват и творят в неговия смисъл, да създават по-нататък и дори да го надхвърлят. Поради това, всеки гений има нужда от наследствено сроден на него народ, за да пребъде във вековете. Колкото по-гениялен е един индивид, толкова по-голям е неговият дълг да се старее да даде и оплодотвори вложените в него ценности в сродно на него потомство и да твори за света, който го заобикаля. Великите учени, художници и философи често срещат враждебността на заобикалящата среда, която е чужда на тяхната жизнена цел. Политикът се отличава по това, че той не само трябва да създава идеи, а и да ги оплодотвори и реализира. Той трябва да им създаде необходимия политически заобикалящ свят. Така, че най-плодотворният, творчески гений е гениялният политик, който оформя живота на народа си. Понеже предпоставките за една така многостранна способност са повече, един такъв обгръщаш всичко надарен гений е по-рядко явление, отколкото дарбите в другите области на човешките постижения, където не е необходима такава тоталност.

Така ще ни стане културно-биологично и жизнено-закономерно понятен вдъхващият уважение световно-историчен, така рядък и многостранен гений, какъвто е Адолф Хитлер, който, чрез революцията и пресътворяването на германския околени свят, оформя и осигурява качеството и мощта на германския наследствен поток за столетия напред. Същевременно ясно е, че един гений, който преустройва в един гигантски превъзпитателен процес унаследената същина и с това цялата бъдеща съдба на народа си, дава несравнимо повече от това, което може да даде със създаването на собствени деца, колкото и многобройни да бъдат те. Колкото по-достоеен за него е народът му, толкова по-малко необходимо е продължението на рода на един такъв гений. Народът му предлага с милиони свои подобни богат ерзац. И обратно, колкото по-чужд по същество и унаследеност е народът на един велик мъж, толкова повече той трябва да се стреми чрез размножаване да запази делото си и за след смъртта си.

Задачите, които животът поставя на заложиците, вложени в един индивид при оформяването на заобикалящия свят и унаследената същина изпробват неговите способности и според постиженията, които той дава, го превръщат в

личност. В един жизнено-закономерно мислещ народ, ценността на личността се мери по дееспособността и родителството и'. Това не трябва да се разбира в смисъл, че личността може да се прояви само в рамките на народа. Обаче народът, въз основа на почти изключително народно обоснования унаследен и заобикалящ свят на човека, е естествената общност, сред която личността може да се прояви. При една „интернационална личност“ винаги съществува съмнението, че тя, поради едни или други причини, не отговаря на народната общност, от която е произлязла. И само в редки и отделни случаи се оправдава предположението, че една такава личност, благодарение особеността и делото си, е била принудена и е трябвало да премахне народните граници, за да се прояви напълно. Хюстън Стюарт Чембърлейн е пример за това. Но той самият е имал нуждата, а и възможността да се прояви в друга, по-близо стояща до него народна общност.

Цялата армия от емигранти на всички народи, обикновено не са никакви извънредни личности, а дефекти по отношение на едно или друго измерение на народната общност. Само когато заобикалящият свят на един народ биологично заболяе, тогава принуждава неговата здрава субстанция да бяга, за да се самосъхрани. По тази причина всички бежанци, които през френската революция напуснаха Франция, бяха за нашия народ желан и търсен прираст.

Въз основа на двойната функция на народа, като продукт и фактор на унаследения и заобикалящ свят и всеки отделен индивид е двойно свързан с народа си и носи двойна отговорност.

Всеки член на народа представлява това, което е, благодарение унаследения и заобикалящ го свят. Преуспяването на един художник, политик, или на която и да е друга голяма личност става винаги при съдействието на тези две сили, които оформяват съдбата и¹⁷².

От друга страна, всеки отделен индивид оказва влияние с държанието си в професията си, семейството, политиката и пр. върху бъдещата наследствена същност и заобикалящия свят на народа си. Всеки човек е отговорен за размножаването и за работоспособността си т. е. за двата пътя на практическото оформяне на съдбата си.

Това определя и биологичната закономерност и рамките на всички функции, които регулират съвместния живот на отделните сънародници, най-вече преустройството в правото. С въвеждането на общата трудова и военна

¹⁷² Първият сполучлив опит на изследване в това отношение е работата на Heinz Brücher, „Ernst Haeckels Bluts- und Geisteserbe“ J. F. Lehmanns Verlag, München 1936.

повинност и с все повече засилващото се задължение на всеки да даде здраво поколение са се постигнали значителни резултати в тази насока¹⁷³.

6. Точната дефиниция на биологичното понятие народ.

Въз основа на изложеното до тук относно същността и съотношенията на действащите в един народ сили биологичната дефиниция на понятието народ ще гласи така:

Народът е причина и резултат на една обхващаща много поколения размножителна човешка общност с унаследени предразположения, създава и утвърдила собствен характерен естествен и нравствено-държавен заобикалящ свят, който, от своя страна, чрез оформяващото си въздействие определя строежа и'.

Тази дефиниция, безспорно, не е по-кратка от дефинициите, които дават Фалк Рутке и Ойген Фишер. Тя даже не е и по-правилна, обаче е по-прегледна, по-лесно възприемлива и по-характерна по отношение закономерните явления, които стават в един народ. Още повече, че тя не е образувана случайно, а е резултат на дълги, обстойни, основни разсъждения и изследвания.

За всекидневна научна и практична употреба може да се направи следното съкращение: Народът е наследствено обоснована размножителна общност в самосъздаден и самосъздаващ я заобикалящ свят.

Ако унаследената същност и заобикалящият свят се вземат като резултат на миналото, а размножаването и трудът като възможности, които оформят народното бъдеще, то може да се каже: Народът е една временно размножителна, историческа и трудова общност с еднакви унаследени предразположения.

Въпросът не е до формулировката, а да се признаят отделните природни закономерности и ясното им фактическо съотношение.

¹⁷³ Сравни L. Stengel-v. Rutkowski, „Die Fortpflanzung der 20 000 thüringischen Bauern“ в „Politische Biologie“ H. 10, J. F. Lehmanns Verlag. München 1939, стр. 82 и 90, също Fritz Lenz „Zur Frage der unterschiedlichen Fortpflanzung“, „Volk und Rasse“ 1936, H. 12 стр. 36.

VI. Приложението на биологичното понятие народ

1. Значението на езика в народната борба

Езикът играе особена роля в живота на един народ. В историческата част на нашето изложение видяхме какво огромно значение е отдавал Якоб Грим на езика, като единствен белег при разграничението на отделните народи¹⁷⁴.

Има учени, които и до днес поддържат това становище¹⁷⁵. Това, както и пълното омаловажаване значението на езика, не е правилно. Наистина, Келтер казва: „Езикът не образува народа, а народът създава езика и последният е от значение за духовник образ на народа“¹⁷⁶. Ние видяхме, че за човека няма „чисто духовно“. Всичко някога е било казано или мислено от някой човек. И обратно, създаденото от човека духовно влияе върху биологичното съществуване на човека. Биологично е понятието, което е от значение за живия човек, а духовното, наистина, е специфично за човека, обаче винаги е само част от биологичното. Гюнтер пояснява този факт така: „По начина, по който един народ, загубил своя език, изговаря приетия чужд език, може да се определи расовата принадлежност на този народ“¹⁷⁷. Езикът, във всеки случай, е една от главните съществени части в духовния свят на всеки народ. Само благодарение на езика са възможни историята, изкуството и културата. Берген много правилно подчертава това значение със следните думи: „Обикновено се казва, че семейството е клетката на възпитанието и първичната форма на народния живот. Това е само условно. Защото никое семейство, нито бащата, нито майката не са създали езика и моралните и правови норми, които регулират живота им и го изпълват с по-висш духовен живот. Всичко това ние сме получили от народа си. Без майчиния си език не бихме могли да достигнем до това духовно развитие, до ялната представа за света. С майчиния език ние притежаваме, без да го съзнаваме, постиженията и откритията на хиляди и хиляди поколения преди нас. В езика ни продължава да живее начинът да виждаме, чувстваме, усещаме, преценяваме и оформяваме света, присъщ на народа ни“¹⁷⁸. Така езикът, фактически, е посредникът между живеещите в един народ расови духовни, чувствени и волеви сили. Той винаги е посредникът на една определена „расова душа“. В случая не мисля за някаква „свръх душа“. Не, а само за духовните и

¹⁷⁴ Jakob Grimm, n „Rede auf der Frankfurter Germanisten-Versammlung“ 1846. Kleinere Schriften VII, стр. 557.

¹⁷⁵ Kelter, a. a. O. стр. 31

¹⁷⁶ Kelter, a. a. O. стр. 31.

¹⁷⁷ Hans F. K. Günter в раздела „Rasse und Sprache“ в „Rassenkunde des deutschen Volkes“ München 1934, стр. 479 и пр.

¹⁷⁸ Friedrich Berger, „Volk und Rasse als Grundlage und Ziel deutscher Erziehung“, Karl Gutbrot Verlag, Stuttgart 1936.

психически потенци на една раса или на едно определено расово смещение. Езикът, като „наш роден език“, разпространява духовните ценности и постижения на народа ни, като чужд език е също така посредник на чужди народни и расови ценности. Този, който владее чужд език, трябва да свикне, безразлично дали иска или не, с ритъма и мислите на народа, чийто език владее. Ако изучаването стане в една особена чувствителна фаза на развитието му, когато е още много малък, той може да бъде силно повлиян от чуждия дух и понякога дори до края на живота си, като например през Фридрицианската и Наполеоновата епоха „пофренченият германец“. В балтийските държави се срещат „порусени“ наши сънародници, както и между германските емигранти в Америка „изкуствени американци“. В този смисъл Ерих и Матилда Лудендорф говорят за „изкуствени евреи“, произлезли под еврейско влияние и то не на езикова почва, а по пътя на духовния навик към определен начин на мислене. Разбира се, едно такова влияние е различно според расовата същност, според простора на влиянието и приспособителната и възприемчива готовност. Върху тези начала почива практиката на йезуитския орден. Макар че изразът, който се поставя в устата на йезуитите: „дай ми шестгодишно дете и аз ще направя от него това, което искам“ е преувеличен, поради игнорирането на унаследените възможности, но той обръща вниманието ни върху значението и влиянието на възпитанието. Без съмнение, една раса или един народ могат да влияят на друга раса и друг народ не само в областта на науката и изкуството, а и в областта на езика. Езикът е нещо самотно. Поради това, при превод на някой епос, стих, учение, поговорка и пр. от един език в друг винаги се губи нещо от самородното му въздействие. Затова когато някой иска да разбере добре някое поетическо произведение, се стреми да го прочете в оригинал. Това значи, че иска да почувства расовата душа, вложена в езика. Според моето убеждение, библията на Лутер се е разпространила сред германския народ толкова много, само, поради това че Лутер при превода, я приспособява много силно към германския народ. Въпреки това, библията влияе, ако не с формата си, то с идеите и преценката си върху народа ни с ориенталското си психично становище и е средство на еврейската културна пропаганда.

Някои прочути евреи, като Бенджамин Дизраели и Валтер Ратенау, много добре са знаели това. Единият пише: „Християнството е еврейство за масите, но все така еврейство“¹⁷⁹. А другият казва: „Те не обичат стария завет и ни мразят, нас евреите. Те имат право, защото ние още не сме изпълнили предназначението си. Знаете ли за какво сме дошли ние на света? За да изправим всеки човек пред Синай (т. е. пред закона на еврейската народност – Щ. Ф. Рутковски). Хората не искат да отидат там? Ако аз не успея, Маркс ще ги доведе, ако той не успее

¹⁷⁹ Benjamin Disraeli, „Tancred“, превод от Julius Eibau, Berlin – стр. 281. В английски оригинал Tauchnitz – Edition, 11 Bd., стр. 205.

Спиноза ще се опита, ако и той не успее, Христос ще го постигне.¹⁸⁰“ Сугестивното¹⁸¹ влияние на езика проличава най-добре в примера из нашия непосредствено заобикалящ ни живот. Нека да се поставим в положението на една германска двойка емигранти, която напуска своята германска традиционна среда, за да търси възможности за съществуване и ново отечество отвъд океана, в Съединените щати. Тази двойка най-напред географски променя средата си. От едно естествено жизнено пространство минава в друго. С това, разбира се, не променя расата и наследените си предразположения. Най-много, ще се промени подбора между децата, които е създала тази двойка, в смисъл, че тези или онези от тях ще израснат или умрат, в чуждата родина. Родители и деца, обаче попадат не само в нови географски условия, а и в свършено нови държавни такива, в сферата на влияние на чужда народност и чужда културна среда. Който често е бил в чужбина, чувства почти физически влиянието на чуждия свят, в който попада, след като прекрачи границите. На всяка крачка го придружават други впечатления, темпото е друго, разпределението на деня е друго, интересите, менютата за ядене, радостите и мъките, вълнуващите теми за разговор, политическите схващания, витрини, празненствата и пр. – всичко е повече или по-малко различно. Колко по-силно е всичко това за преселника, който трябва да привикне с новата среда и да я направи с времето своя собствена. Расово, както казахме, той не се променя. Едва в по-късните негови поколения може да се проявят мутации, причинени от новия заобикалящ свят. Върху новодошлия непосредствено и веднага действа пресата, общественото мнение, новите навици, нрави и обичаи, познати и съседи, началство, сътрудници. Всички те излъчват друго същество, показват това ново същество, застъпват се за него и го реализират. Езикът е главното средство при това. Той докосва ухото и окото, промъква се в сърцето, в мисълта и разума. И почва една мълчалива борба между германската традиция и съзнанието, че си германец и стремежа да се приобщиш към новия заобикалящ свят. Успее ли влиянието на новата среда да намали силата на родната традиция до там, че въпросният индивид се задомява с някой американец или американка, то такива изселници са загубени за германската народност в две направления. Шмидт-Рор в своето произведение дава много добре отделните етапи при постепенното изгубване на майчиния език¹⁸².

В нашия пример, в емигрантската двойка, виждаме по пътя на влиянието на новия заобикалящ свят да бушува в отделния индивид една остра борба за

¹⁸⁰ Писмо до Leutnant Hans Breisig от Walter Rathenau, 26 ноември 1919 год. цитирано по Ludendorff „Volkswarte“ Folge 5. Februar 1932. Сравни Walter Rathenau, „Neue Briefe“, Carl Reissner Verlag, Dresden 1927, Brief Nr. 56. Книгата може да се намери в Пруската държавна библиотека.

¹⁸¹ Сугестивен - който е свързан с внушение или използва внушение - бел. ред.

¹⁸² G. Schmidt-Rohr, „Stufen der Entfremdung. Ein Beitrag zur Frage der Assimilation v. Sprachgruppen“, в „Volksspiegel“ 1. Jg. 1934, H. 2, стр. 75 и пр.

бъдещето на дремецките във всеки отделен индивид расови и наследствени сили. Защото отделният индивид не е само цел, а мост и инструмент на наследствения поток. Това е и ядрото на нашата националсоциалистическа революция, която ще въведе и нова етика, преценка и философия.

Проблемът е същият и с децата на германците, живеещи в чужбина, които, заобиколени от чужда народност, са принудени много често да посещават и чужди училища. И тук първоначално не се променя нищо в расово отношение. Само се засилва привикването към чуждия народ и към чуждата народна култура и пропаганда. Една силно осъзната родителска среда, както и организирана в чужбина народна общност, могат да окажат голямо противодействие, като подчертават историческото и културно значение и предопределение на собствения си народ. Обаче там, където това не става, много лесно чуждата народност измества собствената и като последица се промъква и чуждия народен наследствен поток в живеещите в чужбина.

Съвсем естествено е тогава, че всички онези народи, които сериозно водят борбата да запазят присъщата си народна субстанция и жизнена сила, а не както това беше до сега, да виждат смисъла на съществуването си само в мощта или щастието на мнозинството, полагат грижи за своите, живеещи в чужбина хора и не ги изоставят да бъдат подхвърлени на отчуждаване от родината. Така например действа националсоциализмът със своите организации за германците, живеещи в чужбина и за намиращите се под чуждо владичество германски групи, както и италианският фашизъм.

Измяната спрямо народността може да се прояви по два начина: спрямо народната заобикаляща среда и спрямо народната унаследена същина. Към първото, въз основа биологичното понятие за народ, спада, освен предателството към държавата и предателството, което се върши, като се служи на болшевишката култура, на чуждата на расата и на народа интернационална пропаганда и тем подобни. Към второто спада измяната спрямо собствената раса и допринасянето за увеличаването на наследствени дефекти чрез немарливо и неотговорно размножаване на изродените.

Също и уголемяването и разпространето на един народ може да стане пак по два различни пътя. Като се увеличава народната субстанция и се разширява заобикалящия свят с териториални завладявания, културна пропаганда и стопанска експанзия. В историческите епохи надделява ту единият, ту другият случай.

2. Значението на биологичното понятие народ при историческото разглеждане

С този начин на разглеждане спечелваме база, от която можем да наблюдаваме цялата световна история като арена и резултат на взаимодействието на двата полюса на съдбата: заобикалящият свят и унаследената същина. Така ние сме в състояние да разберем историята и с времето да я обосновем научно. Така можем да си обясним, че всяка война, всяко завладяване или отстъпване на държавата територия, всеки мир, всяка революция и промяна на управлението, всяка промяна в конституцията, в светогледа и религията, в стопанските принципи и пр., водят след себе си промени в расовата субстанция и нейния състав и посока на развитие, както и в оформявания я заобикалящ свят. И обратно, всяко увеличение на населението, всеки избор на брачен другар от отделните граждани, всяко преселване или изселване, всеки вече роден или стерилизиран наследствено или душевно болен, всяко в по-малко или в повече родено дете, оказват въздействието си върху бъдещето на една народна култура, история или политика.

Това взаимодействие никога не спира и върховната задача на ръководещите народа мъже е да го контролират и направляват, за да не загуби народът, от една страна, своята расова издръжливост и с това смисъла на историята си, а от друга страна, да не престане да направлява настоящето си и с това размножителните си възможности на творческата унаследена същина.

Историческото създаване и изчезване е винаги нещо биологично, въпреки че в историята на нас винаги се набиват на очи преди всичко, на пръв план промените в духовните движения и изключителността на големите исторически личности. Всичко изключително и духовно, в края на краищата, е само резултат на закономерния и природен специален биологичен случай.

Цялата история почива върху биологичната закономерност, само че тази закономерност трябва да се долови. Трябва да намерим логичния ключ, за да можем да навлезем в тези многостранни преплитания се процеси. Бъдещите историци има да работят в това направление. Думите на умния евреин Дизраели, че расовото познание е ключът към световната история, трябва за в бъдеще да служат като ръководна нишка и да се допълнят в смисъл, че политиката за народонаселението е ключът към народностната световна политика и че световната политика създава основите на народното расово бъдеще.

Един народ престава да съществува като такъв, когато вече не е в състояние да устройва и оформя заобикалящия свят така, че да запази характерния си, творчески човешки материал. Също той престава да е народ и тогава когато един

ден, благодарение смещение с чужди раси и народи и дегенерация, вече не е в състояние да организира, култивира и брани традиционното си жизнено пространство и да запази собствената си среда.

Много рядко от развалините на един изчезнал народ израства пак нов народ. Това става тогава, когато върху същата територия се засели продуктивен човешки материал. Но тогава имаме нов народ, с нова унаследена потенциалност и само случайно този народ носи наименованието на стария, населяващ тези места народ.

Старият римски народ изчезна. Жизненото пространство, обаче, на стария Рим и населяващите го хора, след изселвания и преселвания, излъчиха пак нов, оформяващ историята народ: италианският. Няма нищо мистично в това, след като човек основно е вникнал в биологичната каузалност на подобни събития.

Също и в германската история са бушували създаващите и унищожаващите един народ сили на унаследената същина и заобикалящия свят. В настоящето дори можем да наблюдаваме и да съдействаме същевременно в една нова гигантска фаза на тези събития. Макар и не като историк, искам в следващото долу изложение, да се опитам да приложа даденото биологично понятие за народ в един конкретен пример от историята на миналото, чиито последици, обаче, стигат и до наши дни и още не са приключени. Вземам примера с Швейцария.

До 1648 год. германска Швейцария принадлежеше към съюза на германския народ, към Германия. До тогава тя изживяваше големите исторически процеси на подбор, които пресяваха и възпитаваха германския народ и също влиянието на заобикалящия свят, който го отливаше и създаваше: християнската мисия, кайзеровата политика, селските борби и междуособици, реформацията и тридесетгодишната война. Съдбата на германска Швейцария, с малки изключения на областни племенни характеристики и особености, беше като съдбата на останалия германски народ. С Вестфалския мир, обаче, германската част от Швейцария беше откъсната от Германия. От този момент тя беше принудена, покрай отделения от Райха заобикалящ свят и историческа традиция, да си създаде собствена духовна среда, т. е. собствена култура, политика, обществено мнение, стопанство и пр. Швейцария, откъсната от Германия, не преживя големите исторически събития от 1870/71 год. и националсоциалистическата революция в Германия. Съвсем естествено, че това ще се отрази върху хората, които я населяват. Освен това, Швейцария постепенно стана убежище на революционните емигриращи елементи на всички други народи. Първоначалната германска част от населението се смеси с италиански и френски елементи и заживя в създадения собствен швейцарски заобикалящ свят – който до 1648 беше част от германския. Така изниква въпросът: кога в

унаследената същина и в заобикалящия свят на „швейцарците“ ще бъде преодоляна традицията на германците, респективно на италианците и на французите, до такава степен, че новият заобикалящ свят да доведе до общност, която фактически ще представлява нещо ново и ще създаде собствена, истинска народна култура? И колко време ще употреби тази собствена култура, за да претопи в нова, характерна размножителна общност с унаследени предразположения трите различно предразположени и чужди едни на други народни части? Едва тогава, когато това стане ще произлезе в биологичен смисъл „истински швейцарски народ“. Сега за сега не може да става дума за това.

В процеса на едно народно създаване различаваме безброй много преходни етапи. Обаче, факт е, че до, тогава до когато части от един истински народ, преминали в критични моменти под чуждо владичество, не са се превърнали в съставна част от народа, към който са присъединени истинските народи, имат по-силно биологично право да искат възвръщането на тези народни единици към родината. Възвръщането на Австрия, като стара германска част, към общността на германския народ стана само затова така естествено и без никакви сътресения, понеже между Германия и Австрия не беше скъсана нито кръвната общност на еднаквите предразположения, нито дори размножителната общност. Общият език, общите преживелици през световната война и националсоциалистическото движение засилиха още повече връзката.

Не винаги в историята народите сами определят самостоятелността си и своя собствен заобикалящ ги свят. Много често по-големите и мощни народи гарантират самостоятелността на по-малките народи и ги пазят от неприятелски конкуриращи ги народи. С това големите народи подпомагат малките в увеличаване на силите и възможностите им. Един биологично мислещ народ ще се въздържа да приобщи в държавата си стопански значително по-маловажен народ, който му е расово чужд. Понеже приобщаването към собствения заобикалящ свят с времето ще упражни влияние и върху размножаването и ще повлече със себе си расови и наследствени промени в историческия значителен основен наследствен характер на големия народ, особено, когато присъединената част от чуждия народ се отличава с по-голяма раждаемост от държавно единния народ. Както аз различавам „истински“ и „неистински“ народи, според степента на постигнатата общност на заобикалящия свят и на унаследените предразположения, Дункер говори за човешки групи, чието сплотяване почива на „интеграция“ или на „асоциация“.

В изложението на тези свои мисли Дункер дава два примера за историческата здравина, респективно предразположение към разпадане на народи, които предавам тук като примери за биологично историческо разглеждане, където макар и не така ясно формулирано, е признато

взаимодействието между унаследения свят и заобикалящата среда. Дункер казва :

„Нека да разгледаме германците от областта при Волга, от Южна Бразилия, саксонците от Седмоградско, бурите и може би мормоните. Това, което ги е събрало в чуждата земя, не е една определена цел. В повечето случаи те не знаят какво ги очаква в чужбина. Техните особени качества, които не са сходни със заобикалящата среда, в която са живели до тогава, ги принуждава да се изселят. Естествено, те търсят да си спечелят и създадат нова среда и образуват група от хора, свързана с чувството за общност по между си въз основа на кръвното сродство и остават заедно, даже и когато не постигат целта на изселването си. Естествено, такъв един съюз по асоциация може и да изчезне и пропадне, защото никъде не е успял да намери подходяща среда, или пък защото не притежава силата да си пресъздаде според своите нужди средата, която е завладял. Такава преселническа група тогава обикновено изчезва не поради това, че се пръска в различни посоки, а защото в нея пресъхва способността ѝ за размножаване, или пък постепенно бива претопена от местното население, както е случая с дорийците в Гърция или със северните индуси в Индия. Ако обаче, размножителната сила на един такъв съюз по асоциация не е отслабнала, те, след като не намерят търсените условия, напускат завладените селища и тръгват пак да скитат, както това беше случая неотдавна с германците край Волга.

И обратният пример. След откриването на Америка, за обетованата земя потеглиха всички уморени от Европа, авантюристи, смели, жадни за бързи и леки печалби и преследвани от ръката на закона. В различните части на Америка се образуваха испански, португалски, френски и английски колонии. Еднаквите интереси създадоха сплотяването на най-разнородни елементи. Образуваха се съюзи, които преследваха една и съща цел и тяхната трайност и продължителност зависеше от интереса на колонистите, които ги създаваха. Откриваше ли се на някое място злато или петрол, изникваха за най-кратко време гигантски градове и привидни организации, без никаква органическа връзка. Отделни професионални браншове изпъкваха. Обикновено след един период от бъркотия, такива съюзи и общества често заприличаха на истински образувания по асоциация. Обаче, отделните части не се отличаваха с историческа традиция, липсваше им чувство за цялостност (по-правилно изразено, липсваше им общността на заобикалящия свят и тази на унаследените предразположения. Щ. фон Рутковски). Едничката връзка между тях беше моменталният интерес към златото или към петрола. Щом пресъхваше петролът или изчезваше златото, членовете на едно такова общество, според непосредствения интерес, който са имали към това съжителство, един след друг обръщаха гръб на общежитието, израсло само благодарение преследваната цел. Най-напред го напускаха търсачите на злато или на петрол, след тях търговците, които нямаше вече кому и какво да продават, кръчмарите, чиито кръчми са вече

празни и най-накрая заседналият земеделец, защото няма кой да купува житото му. Малката група от хора, която оставаше в края на краищата в едно такова селище, представляваше истински съюз по асоциация, т. е. това са хора, които се чувстват наистина вътрешно свързани помежду си.

Нека не се мамим по отношение приложението на гореизложеното върху днес съществуващите големи държави. Без съмнение Франция, както и Германия и до днес са такива съюзи по асоциация, обаче не и британската империя. Има вече достатъчно признаци за нейното разпадане. Северноамериканските Съединени Щати по начало никога не са били такъв съюз по асоциация. Но много интересно е да се проследи как те от много отдавна правят опит да променят историята си и да заменят състоянието си на интеграционна държава с това на асоциационна.¹⁸³

Това, което Дункер нарича асоциация или „чувство за цялостност“ не е нещо различно от това, което аз, в моята дефиниция за истински народ по-ясно определям като необходимост от унаследена зависимост, размножителна общност и общ самосъздаден и самозащитаващ културно политически заобикалящ свят.

3. Двойната граница, която отделя народите и принадлежащите към един народ

Както двата фактора – унаследена същина и заобикалящ свят вземат участие в образуването и съществуването на народите, то и това, което отличава народите едни от други е също от двойно естество.

Народите са общности, които, първо, живеят в тясна унаследена и размножителна зависимост и второ, притежават собствена оформяваща ги и подбираща ги политика и култура.

Поради това, между народите съществуват политически граници, т. е. граници между тяхната култура и заобикалящ свят и расови граници, т. е. наследствено обосновани граници, или пък и двете едновременно. За разбирателство в политиката и сплотяването на народите от голямо значение е за какво разграничаване става дума, дали се касае за привидни, подлежащи на промяна граници, или за по-дълбоки, необходими, расови такива.

¹⁸³ Hans Duncker, „Biologie des Volkskörpers“ in „Bremer Beiträge zur Naturwissenschaft“. 1. Bd., 1933, H. 2.

Естествено, че има случаи, когато народите са отделени помежду си не само расово, чрез кръвта, която тече в жилите им, а също и със заобикалящия свят, сред който се раждат, израстват, който ги възпитава, който им влияе и изпълва целият им душевен мир. Обикновено е така, че една от двете граници изпъква на пръв план и е от меродавно значение.

Приемем ли, обаче, че границите на заобикалящия свят могат да се преодолеят, дори че могат да се премахнат отчасти и напълно, доколкото това позволяват климатическите (тропици, полярни страни) условия, а расовите граници – не, става ясно, че за политика следват най-различни изводи, според това, какви са границите, които отделят един народ от собствения му народ. Расовочистият скандинавец, холандецът и британският или американски англосаксонец се отделят от германския народ преди всичко не поради расови причини, а поради шведското си, английско или американско възпитание, политическо убеждение, навик и „манталитета“ на народа си. Разбира се, че и този манталитет е до голяма степен в зависимост от наследствеността. Обаче той, в расово отношение, не ни е така съществено чужд, дори и по-малко чужд от манталитета на отдавна живелите наши поколения. И с тези наши поколения ние не сме биологично идентични, а само сродни. Онова, което ни отделя от миналите германски епохи, както и от свързаните с времето политически възгледи на останалите германски народи, е, преди всичко временното влияние, което оказват върху хората меродавните обществени, религиозни, политически и стопански мнения.

Във връзка с това Бютнер пише следното: „Не е само научна констатация, а и опит, че числящите се към сродните европейски раси в нашия народ не се отличават със същите отличителни качества, които срещаме в тези раси при другите европейски народи. Този факт не може да се обясни ламаркистично, просто само с това, че заобикалящата среда променя същността на расата. Расата живее там количествено и качествено в друга биологична общност, подхвърлена е в историческото си развитие на друг подбор и живее в друга географска местност.¹⁸⁴“ А мнението на Хелбок е: „Сега живеещите народи са смесица от различни раси; там, където народите са смесица от едни и същи раси, те се различават по господството на една раса. За запазването на един културен народ първата предпоставка е запазването на господстващата раса.¹⁸⁵“ Тук трябва да забележим, че признаване влиянието на културните и политически условия, като променящи фактори, не е нещо „لامаркистично“¹⁸⁶. Ламаркизмът е едно нелогично съзнателно смесване на мутацията с модификацията. Въз основа на

¹⁸⁴ Ludwig Büttner, a. a. O., стр. 38.

¹⁸⁵ Adolf Helbok, „Der Problemkreis von Volkskunde und Volksgeschichte“ в „Zeitschrift für Volkskunde“, 43. Jg, 1933, Neue Folge, 5 Bd. H. 1. страница 4.

¹⁸⁶ Ламаркизм се нарича учението на френския природоизследовател Lamarck.

това „ламарскистът“ мисли, че може да изведе едно пряко, неограничено съотношение между това, което налага и към което привиква заобикалящият свят и онова, което извършват в противовес телесните и зародишни клетки. В действителност, модификацията не само, че има строго определени наследствени граници, които средата не може да преодолее, но и промененият индивид обикновено умира, без да предизвика промени в тези граници и без да повлияе на унаследените предразположения, които определят тези граници. Заобикалящата среда само тогава предизвиква промени в расата, когато предизвика мутации и когато модификациите, които е причинила, съдействат за подбора. До колко народната среда играе роля върху подбора, казах достатъчно с примерите, които приведох. И Гьоте е наблюдавал това модифициращо въздействие на даден политически свят и го изразява в следните си думи: „Никой не може да отрече физико-климатическото влияние върху образуването на човешкото тяло и неговите свойства, но не винаги се взема предвид формата на управление в дадена страна, която предизвиква едно морално климатично състояние, в което характерите се оформят по най-различен начин. Не говоря за тълпата, а за значителните личности.

Републиката образува големи, щастливи, спокойни чисто идейни характери; превърне ли се в аристократична република – създават се достойни, последователни, способни и във всяко отношение достойни за възхищение мъже. Изпадне ли една държава в анархия, веднага се явяват дръзки, хладнокръвни, презиращи морала хора, действащи с насилие и непризнаващи никаква умереност. Деспотизмът, от своя страна, създава големи характери: разумни, спокойни, строги в дейността, в непоколебимостта и в решителността – все необходими качества в служба на деспота. Такива създаде времето на Александър Велики. Неговите генерали, след ранната му смърт, се обявиха веднага за царе...¹⁸⁷. За образуването на водаческите качества в един народ не по-малко значение от заобикалящия свят играе наследствено-расовата същина на народните водачи, които преобразуват заобикалящия свят на народите си. Знаем го от нашата собствена по-раншна история и днес имаме възможността да наблюдаваме, как биват използвани и зле ръководени народи под водачеството на расово чужди и немислещи като народа управници. Виждаме как такива народи се управляват противно на интересите им и на основните тенденции в народа. От друга страна, един държавник и водач, пробуждащ най-добрите расови сили на един народ, благодарение съответните си предразположения, може да изтръгне от народа си поразяващи постижения.

¹⁸⁷ Noten u. Abhandlungen zu besserem Verständnis des westöstlichen Divans“ в раздела „Fortlaufende Bemerkungen“. Тържествено издание на библиографическия институт на Гьотевите произведения, издадени от Petsch 1926, 3 Bd. виж Keferstein.

По отношение на цитата от Хелбог ще добавим още, че например при германците, скандинавците, холандците и англосаксонците преобладаващата раса е една и съща и при една размножителна общност между тези народи, тази преобладаваща, господстваща раса не само, че няма да се увреди, а напротив, ще се засили. Естествено, отделните индивиди в тези народи са също така различни помежду си, както и нашите сънародници. За да се даде една отговорна биологична преценка, би трябвало във всеки отделен случай да се вземат под внимание постиженията, видът и произходът на отделния народ. Принципно, обаче, трябва да се признае, в случай че отделни индивиди, или пък цели групи от представители на споменатите, сродни на нашия народ, народи биха се преселили в нашата среда и станали наши граждани, то те още в следващото поколение не биха се различавали по нищо от „истинските германци“, освен ако се опитат, от опозиция към нас, да запазят заобикалящия свят на своя народ. Във всеки случай, промените, предизвикани от новата среда, няма да се наследят, а ще доведат до една „германска модификация“ и в германската размножителна общност ще се присъедини и тази, отличаваща се с някои и други предразположения сплав, без да предизвика някаква вреда за расата ни. Разбира се, предпоставката е, че главните компоненти на тези присъединили се групи са действително, както това трябва да се очаква от германските народи, предимно северни. На този факт се дължи така лесно станалото погерманияване на френските хугеноти, религиозни бежанци и емигранти, които напуснаха Франция, понеже не им беше възможно, поради северната си, сродна на нас кръв, да останат да живеят и се подчинят на един заобикалящ свят, ръководен и управляван от чужди за тях расови елементи. Пак поради подобни причини Хюстън Стюарт Чембърлейн се присъедини към германския народ, понеже той му беше по-присъщ и по близък, отколкото самата Англия. Известно е също, че учението на „французина“ граф Гобино доби популярност, благодарение на германското расово познание. Това ни показва, как едно произведение може да посочи колко сродно е имал един автор с този народ, който оценява и разпространява учението му.

Най-добрият пример за това, колко разединяващо и зле настройващо един към друг може да действа политическо-културното влияние на даден заобикалящ свят върху членовете на един и същ народ имаме по време на системното управление в Германия, от края на световната война до поемане властта от националсоциалистите. Много често не вътрешни стимули са причината за едно така силно разединяващо влияние, а чужди сили заинтересувани в тази вътрешна вражда.

От биологична гледна точка много интересен е и фактът, че много често въз основа на една обща или подобна идея, расово различни хора и народи са в състояние да мислят еднакво. Така, един чисто северен германец и един западен италианец, под влиянието на светогледа си като националсоциалист и фашист,

се разбират и си приличат по отношение на преценките си. Обаче, за една трайна размножителна общност и такава на заобикалящия свят трябва да се предположи, че една тясна връзка между хора стоящи расово близко ще е по-трайна и по-щастлива. При по-продължително съвместно съжителство обикновено намаляват онези моменти, които са резултат на различните среди, а се засилва все повече и повече расовата връзка. Колкото повече време минава, толкова повече губи от значението си чуждото, което идва от заобикалящия свят. Съжителството създава нова среда и расовото, като постоянен и свързващ елемент, изпъква на преден план. Това са биологичните причини на съжителството. Тъкмо обратното ще имаме при съжителството на два расово чужди един на друг индивида, събрани само поради това, че имат в момента еднакви интереси или пък възгледи. С времето тези последните ще се променят, поради настъпилите нови положения в заобикалящия свят. Тъй като основата на взаимното разбирателство е била само случайна и временна, постепенното ще се загуби. Това, което разделя расово двата индивида, ще се засилва все повече и повече и ще се чувства все по-ясно. Тези закономерни процеси са от значение и трябва да се знаят от всеки човек. Те са много важни също и за брака.

От изложеното следва да изведем следното правило: Еднаквият заобикалящ свят свързва само временно (напр. класовата идея, католицизмът), а еднаквата унаследена същина (расата) спойва трайно и продължително. Различният заобикалящ свят разделя само временно (Германия и Австрия преди аншлуса), обаче различната унаследена същина (расата) разделя вечно (германци и евреи).

С това пристъпвам към разглеждането на другата възможност: че не само политическото различие може да раздели сродните унаследени същности, а и че еднаквият политически-културен заобикалящ свят може да свърже само привидно и да задържи расово-биологично чужди един на друг елементи. Въпреки че столетия наред „германският гражданин от еврейски произход“ живееше в нашата среда, въпреки участието му в историята ни и езика ни, той си остава за нас расово чужд елемент. Неговата промяна беше само повърхностна. Усложнението идваше от създаването на смесени потомци. За запазването на нашата размножителна общност именно от расово смесение с тези чужди елементи бяха прокарани „Нюрнбергските закони“¹⁸⁸. Към подобни предпазни мерки от вливането на чужди расови съставни части в нашата историческа размножителна общност спада и контролът върху всяко преселване в Германия и женитба с чужденец или чужденка, като гаранция на нашата традиционна народна същност. Евреинът, въпреки липса на собствена държава, която сега има отчасти в Палестина, си е създал, благодарение своите религиозни закони и

¹⁸⁸ Das „Reichsbürgergesetz“ и „Gesetz zum Schutze des deutschen Blutes und der deutschen Ehre“ (Blutschutzgesetz). И двата закона са от 15 септември 1935. Сравни Stengel – v. Rutkowski „Grundzüge der Erbkunde und Rassenpflege“, 3. Aufl. стр. 80 и сл. Verlag Langewort. Berlin – Lichterfelde.

обичаи и характерната му дейност, свой собствен заобикалящ го свят и за това е един живеещ в тясна размножителна общност народ, с характерно расово смущение и с несравнимо многобройни криминални и специални предразположения¹⁸⁹.

Подобно трябва да е и становището ни по отношение на представителите на онези чужди народи, които, въз основа на постоянно растящата политическа, културна и стопанска мощ на нашия народ, един ден поради идеални и материални мотиви пожелаят да се присъединят към народа ни, без да произлизат от него. Във всеки един от тези случаи трябва подробно и точно да се установи, дали тяхното привличане в общността на народа ни ще е от расова полза или само бремене за последния т. е. да се установи дали тези оптанти¹⁹⁰ с наследствените си качества са годни или не за народа ни. Расовото свойство не зависи от традицията или конюнктурата на възприетия език. За това в случая нито оптимизмът, нито предубеждението, нито пък сантименталността са на място, а само познанието на биологичните закономерности, от една страна, и дадените наследствено-здравни и расови свойства на желаещите да се присъединят към нас.

Отличен пример за това беше начинът на постъпване при въдворяването на местожителство в Тюрингия, проведено от ръководителя на тюрингската служба за расознание Астел, през 1933 год. до общото имперско законодателно уреждане. Поради това, че то използва едно много практично становище, като избягва грешките на една педантична и дребнава проблематика и пропускането на биологично решаващи моменти. Долу в забележката давам образец от формулярите¹⁹¹. По-важните пасажии от наставленията за преценяване на кандидатите за въдворяване гласят: при преценката на кандидатите за въдворяване и техните семейства трябва да се вземе особено строг мащаб при проучването, дали тези кандидати представляват в расово-биологично и с това и в социално отношение, наистина ценен прираст за германския народ... Един чужденец, който иска да бъде въдворен на местожителство в Германия, трябва да отговаря на следните предпоставки:

1. Лично той трябва да бъде физически и духовно напълно здрав и дееспособен и да има първоначално образование.

¹⁸⁹ Сравни Johann v. Leer „Judentum und Gaunertum“ и „Wie kam der Jude zum Geld?“ Verlag Theodor Fritsch - Berlin. Най-вече Kurt Daluge: „Der Jude in der Kriminalstatistik“, реч, държана на 20 юли 1935.

¹⁹⁰ Оптанти - Лице, което има право на оптация, на избор на друго поданство, гражданство. – бел. ред.

¹⁹¹ Обща преценка; расов тип – желателен – подходящ – нежелателен. Лично здраве – достатъчно – недостатъчно. Наследствени болести – има – липсват. Предполагаема дееспособност... .

2. Трябва да е свободен от всякакви физически и духовни наследствени болести.

3. Трябва да не притежава никакви расови примеси. Трябва без колебание да отговаря на германската расова картина.

4. Трябва да е в състояние със своята професия да издържа себе си и семейството си, т. е. трябва да докаже способността си, физическата, както и духовната, в професията, която упражнява.

Като правило в такива случаи може да се каже: това, което се отнася до тяхната дееспособност, унаследено здраве и расови качества, според средното ниво на нашия народ, лесно може да се изравни в нашия заобикалящ свят. Поради това никога не е от голямо и решаващо значение обстоятелството, че тези хора досега са живели в друга, чужда среда, говорили са чужд език и са дори враждебно настроени спрямо нас, стига да са съответно добри наследствено здравословните, расови предпоставки и дееспособността им.

Съвсем иначе стои въпросът по отношение на всяка асоциалност, която почива на унаследени дефекти. Приемането на такива асоциални елементи в нашия народ е безусловно зло. Чужди на нас расови елементи винаги трябва да се третират с особена предпазливост, въпреки готовността им да се приобщат към нашата размножителна общност и към нашия заобикалящ свят. Ако пък имат способността бързо и много да се размножават, ще представляват винаги опасност за нашата расова същност. В Германия в това отношение се е направило достатъчно много, с изключването на асоциалните и криминални елементи от общността чрез затварянето на такива лица и обезвреждането им в концентрационни лагери.

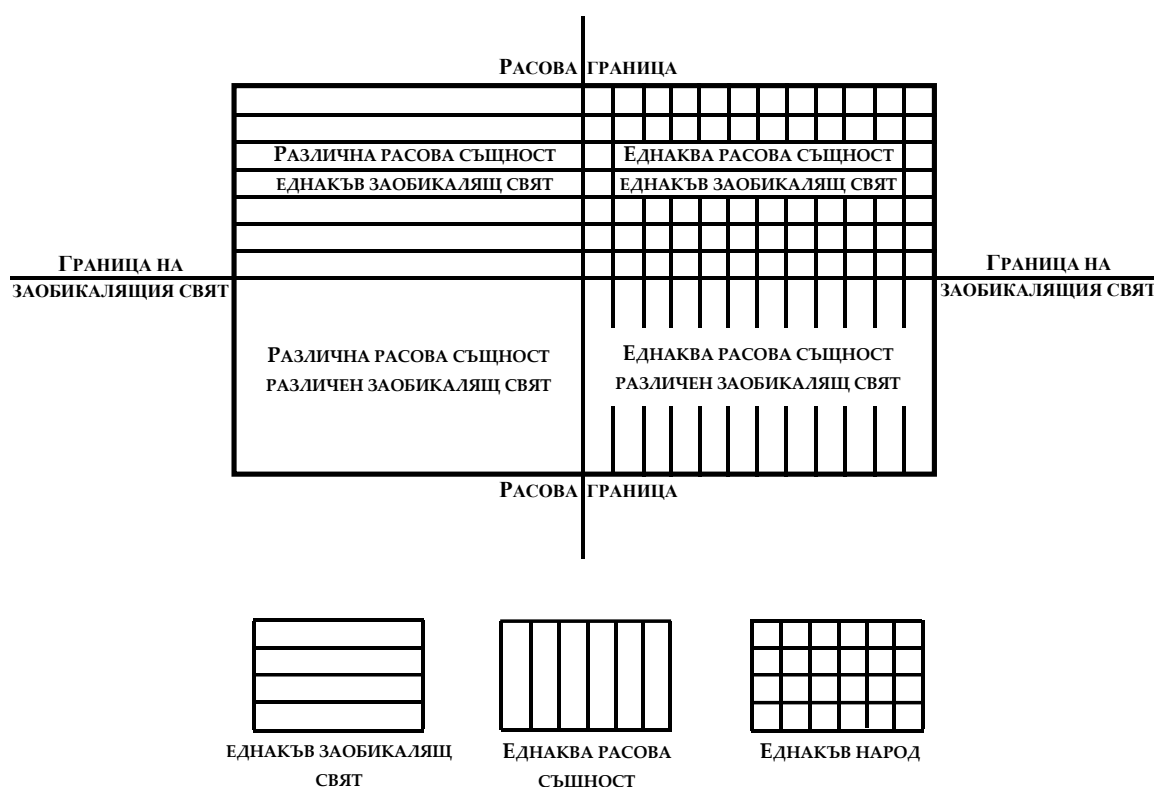
Има още да разгледаме случаите, когато отделни народни групи заменят своята народна среда с друга, обаче запазват напълно народната си общност на еднакви унаследени предразположения. За такива се отнасят и думите на Келтер: „Според това те взимат участие в същността на общността, но не участват и в духа на общността. Даже има случаи, когато отделни индивиди реално и по същество принадлежат към общността, обаче не вземат никакво участие в духа на тази общност“¹⁹². Така напр., в Унгария има германски селища, които са запазили напълно размножителната си общност, но са се откъснали от германския дух, като почти са забравили и майчиния си език. Това зло може лесно да се поправи с приобщаването на такива народни единици отново към германската общност. Прекъсне ли се, обаче размножителната общност с

¹⁹² Friedrich Kelter, a. a. O., стр. 42/43

процеси на кръвно смесение, тогава са необходими цели поколения, за да се постигне нейното възстановяване.

Така, с прилагането на биологичното познание за народа за германската политика се откриват нови принципи, проблеми и насоки за намиращите се по границите и в чужбина германски народни маси.

За прегледност на разгледаните в тази глава въпроси, давам в черт. 8. едно схематично изложение.

Черт. 8 Изложение за двойната граница между народите и принадлежащите към един народ.

Тъмната перпендикулярна линия представлява расовата граница. Перпендикулярно разграничената плоскост обхваща хора с еднаква расова същност. Тъмната хоризонтала представлява границата на заобикалящия свят. Хоризонтално подчертаната плоскост обхваща всички хора с различен народен произход, живеещи в един и същ заобикалящ свят. Там, където расовата същност съвпада с еднакъв заобикалящ свят, имаме единен народ. Празната плоскост се заема от хора, които нямат абсолютно нищо общо с нашата народна общност.

Тъмната перпендикулярна линия е расовата граница. Всички, намиращи се в дясно от тази линия, народи притежават съща, или пък подобна на нашата унаследена същност. Намиращите се в ляво са расово различни от нас. Еднаквият заобикалящ свят не може да преодолее тази граница. Само расовото смесение

хвърля мост между тях. То, обаче, в случай че не е уредено със закони, води към една бъркотия и хаос, и не се знае дали по такъв начин ще се постигне нещо единно, ново, жизнеспособно.

Тъмната хоризонтала представлява границата в заобикалящия свят. Всичко над тази линия е еднакво по отношение на заобикалящия свят. Има еднаква култура, живее в една и съща държава, говори един език, обаче расовата граница ги разделя. Заобикалящият свят може също така да разделя расово единните хора, както и привидно да свързва расово различните.

В плоскостта с хоризонталните линии са означени, живеещите в същия заобикалящ свят в Германия евреи.

В полето с перпендикулярни линии живеят сродните на германците, но живеещи в друг заобикалящ свят: швейцарци, холандци, скандинавци и англосаксонци. Ние можем да посочим в историята си времето, когато тази граница на заобикалящия свят не е съществувала. Тези граници са временни, докато съществува сродство по отношение общия произход и кръвната връзка.

Според изложеното, единният народ се намира там, където унаследената същност (расата) се покрива с общността на заобикалящия свят. Само тук е възможно пълно разбирателство въз основа на еднаквата кръв и еднаквата среда, в която живее народът.

Най-после, възможно е хората и цели народи да са разделени един от друг и расово и с политически-културния заобикалящ ги свят. В нашия чертеж тях трябва да си представим в бялото поле. Въпреки тези различия, такива истински народи могат в политическо отношение да постигнат разбирателство и известно време да преследват едни и същи интереси. Както например антикомунистическият пакт между Германия и Япония.

4. Приложението на биологичното понятие за народ при образуването и пропадането на народите.

Теологът Вендланд казва в статията си „Народ и народност“, че „народът“ се е образувал по някакво загадъчно и непонятно историческо предопределение“. А теоретикът М. Х. Бьом нарече книгата си „Самостоеен народ“. Мисля, че във всичко изложено до сега в моята книга достатъчно ясно посочих, че нашата задача не е да култивираме загадъчното в образуването на народите, а с всички усилия, да го разрешим. Разбира се, че в съдбата на народите има много непредвидени събития, много щастливи и нещастни случайности. Наш дълг е, обаче, да намалим до минимум това непредвидено и

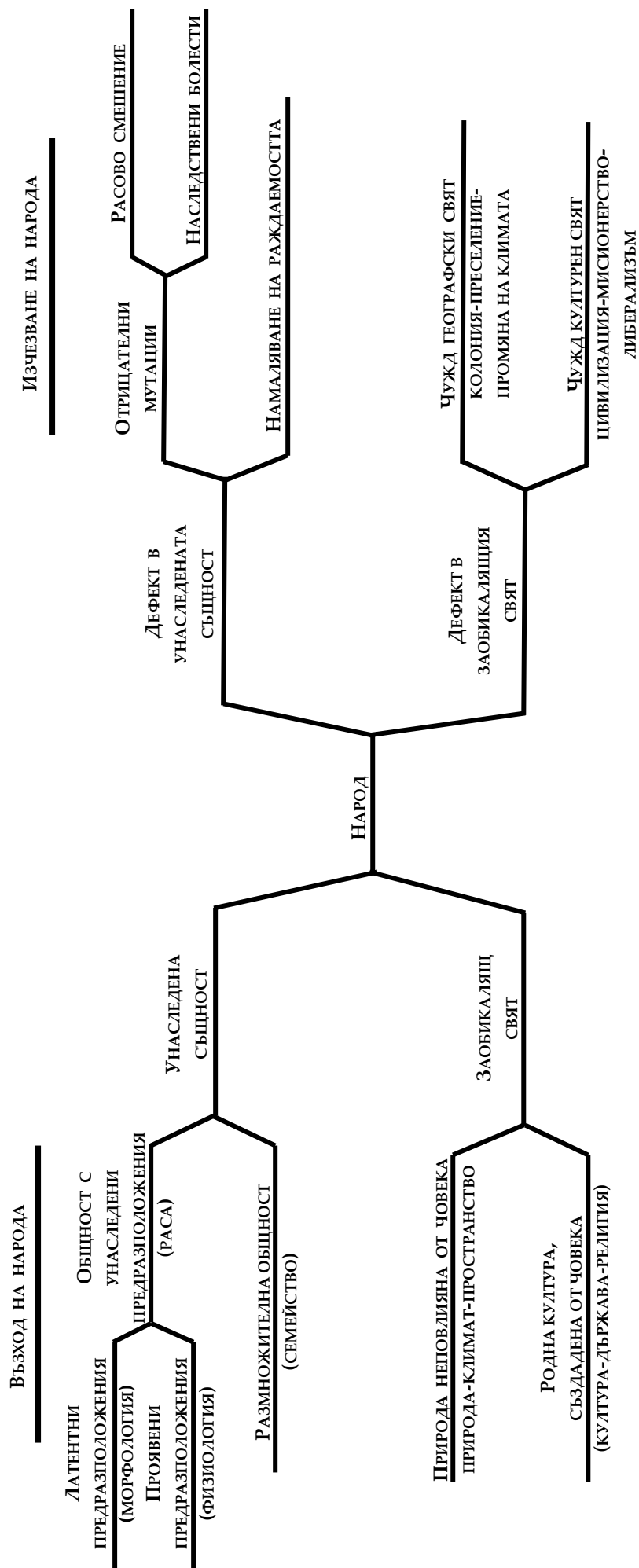
онова, което означаваме като „чудо“. Много лесно е да се обясни всичко със загадъчността и нищо да не се прави. И големите и страшни заразителни болести в средните векове са били нещо загадъчно. Днес, за науката, те не са вече нещо необяснимо и невъзможно за преодоляване. Затова принципно трябва да се признае, че народът не е нещо „самостоятелно“, в смисъл на „табу“, а че неговият произход, както и неговото проваляне може да се обяснят каузално, въз основа на закономерностите „унаследен и заобикалящ свят“. Добре е тези два основни фактори да се имат винаги предвид, когато се появи някаква неяснота по отношение на някой народен дефект и след като се открие точно причината му, да се пристъпи към отстраняването ѝ. Симптоматичните лекувания, както в медицинската, така и в народнополитическата практика са незадоволителни и безнадеждни.

Поради тази причина, в черт. 9 давам схематично изображение на главните фактори, които вземат участие в образуването и пропадането на народите. В основата си тази схема съдържа същите елементи, както тази от черт. 7. Все пак, много е поучително човек да се занимае и задълбочи в нея.

В центъра е народът. Според нашата дефиниция той се изгражда от унаследената същина и заобикалящия свят.

За унаследената същина са важни: расата и семейството. Още по-ясно ще ни стане това подразделение, когато се занимаем с възможните дефекти в същината. Тогава става ясно, че „отрицателните мутации“ се проявяват при онези индивиди от общността, при които може да се констатира намаление на раждаемостта.

Отделните унаследени и расови предразположения могат, от своя страна, също да се подразделят въз основа на два принципа. Едните са „расовите“ предразположения, които отличават една расова група от друга, както Клаус ги нарича „предразположения на един определен физическо-духовен стил“. Това са предразположенията, с които се занимава расознанието и расовата психология. Освен тези, съществуват и други предразположения, които дават индивидуалните различия в една и съща раса. Това са предразположенията, които служат за обект на наследствената физиология. Тези две групи от предразположения, във всеки случай, не могат да се разграничават основно една от друга, понеже те могат да се кръстосат във функциите си – например, в случаите на полифения (многобелезност) и поради това, че всяко индивидуално предразположение по всяко време може да се отгледа в расово предразположение. И подробно говорихме върху това в началото.

Черт. 9

Най-важните елементи при създаването и изчезването на народите. Схема за основно проучване, какви причини може да има един дефект, който се появява в живота на народа.

Заобикалящият свят подразделяме на природа, в по-тесен смисъл климат и пространство¹⁹³ и създаденият от човека свят. Примери за този изкуствено създаден свят са културата, държавата и религията и тяхното възпитателно въздействие във вид на оформяне и подбор.

От схематичното изложение виждаме, че на тези изграждащи един народ елементи отговарят също и редица „дефектни“ елементи.

Различаваме дефекти в унаследената същина и в заобикалящия свят. Много е важно за политика и за учения да са на ясно, че покрай расовите дефекти може да съществуват дефекти в заобикалящия свят и че е от голямо значение да се установи къде се корени въпросният дефект, дали в унаследената същина, или в заобикалящия свят. С един мой близък учен разсъждавахме веднъж върху проблема за намаляване на раждаемостта при нашето селско население. Този учен беше на мнение, че нещо не е в ред в расата или семейството на нашето селско население. След това се повдигна въпросът да се положат грижи за създаването на друга наследствена същност в това население. С това щял да се уреди въпросът. А съвсем се изпусна предвид и обстоятелството, че грешката, може би лежи в структурата на селските условия¹⁹⁴. Ако, наистина, дефектът е в жизнения стандарт, в разликата в условията между работническото и селячеството, в липса на машини и други технически приспособления на селото и на селското стопанство, в наличност на големи задължения и пр., то тогава едно подобрене на расата не ще помогне в никой случай, понеже дефектната среда само за няколко поколения ще повлияе върху новия човешки материал и ще го доведе пак до първоначалното състояние. Ще помогне само една основна и обстойна реформа в селските условия.

Но да проследим по-нататък дефектните възможности. В унаследената същност може да имаме следните дефекти: напр. промени в расата, които са произлезли от това, че едно предразположение постепенно се е превърнало в расово и се е оказало, че то, вместо да поощрява живота, го обременява. В нашата раса се е стигало до такива случаи, когато е ставало смесение с друга раса, чиито предразположения са били подбрани в друг заобикалящ свят и са се оказали недостатъчно добри за нашите условия. Нюрнбергските закони и въдворяването на местожителство въз основа на биологично-расови принципи служат като превантивна мярка в това отношение. Дефектите в дееспособността се предизвикват от наследствени болести, грешки, аномалии. Срещу най-

¹⁹³ Фриц Ленц обръща специално вниманието върху расовото значение на някои болести, причинени от климатичните условия, (малария, рахит, туберкулоза). Сравни „Rasse und Klima“, Verhandlungen der Gesellschaft deutscher Naturforscher und Ärzte. Verlag Springer, Berlin 1938.

¹⁹⁴ Аз изследвах намаляването на раждаемостта при 20 000 тюрингски селяни. Сравни „Politische Biologie“ Н. 10. Verlag Lehmann München 1939.

страшните и опасните от тях националсоциалистическият Райх създаде специални закони (закон за запазване от болно поколение, закон за здравословно състояние в брака). Намаляването на раждаемостта е едно нарушение на размножителните условия. То може да стане съществена причина за пропадането на един народ. Паралелно с него може да вървят всички фактори, които вземат участие при пропадането на един народ, като расово смесение, наследствени болести, неблагоприятен климат и светогледни стопански и санитарни условия.

Дефектите, които лежат в заобикалящия свят, могат да бъдат такива причинени от климатически-географски влияния и социално обосновани. Един народ, например, може да загуби част от населението си в убийствения за европейците климат на колониите. Може също в преселването си да попадне на климат, неблагоприятен за неговото здраве, или пък да бъде сполетян от някаква климатична катастрофа, като ледниковият период, потопът и пр. В културно отношение много са дефектите, които могат да бъдат от значение. Тук ще се спрем само на цивилизацията, като враждебно на расата включаване или изграждане, мисионерството, като светогледно чуждо влияние и либерализмът, като държавно разлагащо влияние.

Въз основа на схематичното изображение от черт. 9 виждаме, че един народ може да загуби свободата си по два начина: с пълното разрушаване на неговата унаследена същност и то или с увеличаване на дегенерирани, ненормални и луди индивиди, излезли от собствената му среда, или с преустановяване на размножителните му способности и с отнемане на територията му от чужд народ, било във военно или стопанско отношение, с унищожаване на територията му от природни катастрофи и стихии или най-после с политическа, културна или религиозна отчужденост (комунизмът, болшевизмът и др.). С това се изяснява напълно логично и естествено отношението между народ и раса. Според националсоциалистическата дефиниция свободата се състои във възможността да живееш отговарящо на рода си. Характеризиращата ни раса ни дава тази възможност, тя ни дава винаги само нашия народ, който в оформяването на заобикалящия свят си е създал държавата, в която характеризиращата народа раса намира поле за дейност и размножаване. Така, народът и държавата не са необходими противоположности, както пише М. Х. Бьом, а държавата е средство за сигурността на един народ. Това е така, както в състоящата се от много националности държава така и в империята, само че в случая един народ се мъчи да потисне и „обезнароди“ другите, като им отнема постепенно собствения заобикалящ ги свят.

Същността на един народ, според продължителността на заобикалящия свят, може да представлява разтуряно или оформяващо се расово единство.

Добре ще бъде да кажем още няколко думи по отношение преценката на народ и раса. Народът е по-политическото понятие, то е по-близко до живота ни. Народът е двойна общност и поради това и двойно се чувства и възприема. В най-лошия случай, народът може, чрез разрушаване или откъсване на собствения ни заобикалящ свят, да ни се отнеме. Обаче расата не може да ни се отнеме. Нашата раса само тогава може да се унищожи, когато се умъртви последният ѝ жив представител. Народът може да пропадне по-лесно. Обаче, всеки здрав представител на една раса може да основе един народ, както това е случаят при индогерманските племена, които са произлезли от семейството и родовете. Би могло да се предположи, че ако беше продължило по-дълго времето на системното управление в Германия, след Световната война, народът ни така се би изродил от наследствените болести и расовото смесение с евреите и цветнокожите, че би загубил връзката с кръвното минало и способността си да оформя историята и културата си. Борбата на национал-социализма премахна тази опасност. В заключение трябва да се знае едно: народите наистина могат да изчезват, историята ни дава безброй много примери за това, обаче, до тогава, докато съществува здравият човек с възможността да се размножава и да работи, ще може да създават предпоставки за образуването на един нов народ. От голяма важност са наследствените сили, които дремят в него и стойността на труда му за това дали това развитие ще продължи след смъртта му или не. Но и тогава пак животът си остава смисълът на света, безразлично дали неговите потомци, или други по-здрави хора са носители на този живот.

VII. Значението на биологичното понятие народ за едно ново продуктивно становище в науката.

1. В международното право.

Биологичното понятие народ повдига редица други въпроси, които аз, като медик и биолог в тесния смисъл на думата, мога само бегло да засегна.

Мисълта, че държавите и политическите единици в света, според степента на политическо-културното им или расово-размножително обобщаване могат природозакономерно да се разделят на „истински“ и „неистински“, е от значение и за новото преустройство на международното право и на държавното учение. Истинските народи, с тяхното тясно расово единство и своеобразна характерна култура и законодателство, са не само пример, а по всяка вероятност, подобно на националсоциалистическа Германия, въз основа на цялата реорганизация и концентрация на народната същност и народната среда, неимоверно по-силни и неуязвими в политическата си мощ. Дункер, както споменах вече, също обръща вниманието върху тази тясна „асоциация“. Преди всичко, за всеки истински народ следва правото, почиващо на биологичния ред в природата, във вселената и в провидението да разширява в случай на нужда своето жизнено пространство за сметка на някое народно образувание, което не е жизнеспособно да образува политически самостоятелна единица или още не е завършено неговото народностно оформяване. От друга страна, на това се дължи политическата неустойчивост, несигурност и слабостта на расово и културно неединните държавни съюзи, унионите, империите и състоящи се от различни националности държави. Тук те намират биологичното си и държавно-философско обяснение. Расовата хегемония на германския Райх, която гарантира мощта и културата на народността си чрез биологично признаване и ръководене на дадените опасности в заобикалящия и унаследен свят, се различава от империализма, с либерален и интернационален отпечатък, почиващ само на мощ и жажда за печалба, без никакъв биологичен смисъл и насока. Една такава държава като Германия има естественото право да иска да приобщи в границите на своя държавен и културен авторитет всички онези народни части, които са и расово сродни и са и били отнети по един или друг начин във време на слабост. Това е не само нейно право на надмощие, но същевременно и нейна биологична привилегия.

2. В наказателното право.

Биологично погледнато цялото законодателство е скелето за един здрав жизнен и борчески ред на народната унаследена същност и заобикалящия свят.

Щом като правото е биологически приспособено, то не служи на една случайно съществуваща система, а на един ред, който напълно отговаря на живеещата в народа жизнена сила, здраве и дееспособност, с други думи осигурява ги, умножава и подобрява. Едно биологично пригодно наказателно право може да се изгради най-добре по схематичното изложение на черт. 9.

Другояче изразено, народната субстанция, както и заобикалящият свят, който си е създал един народ, са заплашени от асоциалните, престъпниците и други злини, като предателството спрямо родината, коварството, кражбата, разбойничество и пр. Затова, с брачното право, с преследването на абортите, на разводите и с всички мерки, които се вземат за запазването на расата, със законите за въдворяване на местожителство, със закона за стерилизацията и този за здравословното състояние в брака се цели запазването от тези злини.

Винаги, при констатирането на факта за съществуването на някаква аномалност в заобикалящия, или пък на унаследения свят, трябва да се запитаме коя е биологичната причина, която е предизвикала това състояние. Ако причината лежи в злосторниците, тогава дълг на държавата е не само да попречи на един такъв дефектен индивид да вредителства, а и да му отнеме възможността да предаде дефектите си и в нови поколения чрез размножаване.

Причините за криминалността на един индивид, обаче, може да се коренят и в средата, сред която той живее. Един индивид може да бъде подтикнат към престъпление или от нужда или да бъде повлиян и подведен от други към това деяние (при това не трябва да се забравя, че личните предразположения играят в случая също решаваща роля (някой се поддава на такива асоциални влияния, а други не)). Въз основа на една старателна и сериозна ревизия от страна на нашите закони, ще може да се проведе, въз основа на тези логически принципи и обезплодяването на вагабонтите, ленивците и другите асоциални елементи също, както и на криминалните типове, щом като се установи, че дефектите им са наследствени. От друга страна, дълг на всекиго е да съдейства за преоформянето на унаследения и на заобикалящия свят, като работи и твори и изпълни родителските си задължения. Затова необходимост е да се наказват мързеливите и неспособните. Оправдателно е по-високото облагане с данъци на бездетните и пр., а също облекчаването на многодетните здрави семейства.

Навсякъде, където и да опитахме прилагането на познанието за двойствеността в живота на народа в посока на унаследения и на заобикалящия свят и двойната позиция на отделния индивид, като последица и причина на тези два съдбоносни корена от неговото съществуване, се оказва годно за разбиране на народната целесъобразност и необходимост.

Отношението е също, както да признаем, например, че стопанските закони зависят, първо, от човешкия труд и с това от наследственото устройство и численост на хората и второ, от даденостите в заобикалящия свят т. е. от земните богатства, транспортните условия и световните пазари.

Ръководителят на селячеството в Райха г. Р. Валтер Доре отдавна е прокламирал „кръвта“ и „земята“¹⁹⁵, т. е. унаследения свят и заобикалящия свят, като главни основи на селското население и е поставил за задача тяхното правилно регулиране било по отношение на земеделското производство или по отношение увеличение на населението.

3. В историята на изкуството и литературата.

По-горе говорих подробно върху значението на изкуството като жизнена функция на народа и неговата специална задача за повдигане на народната жизненост. Колбенхайер, като човек на изкуството, признава тази „жизнена функция“ за неговата художествена специалност поезията и във връзка с това пише: „Не съществува нито едно откровение в живота, което да не е от биологично т. е. жизненонеобходимо и жизненоважно значение“¹⁹⁶.

За мен тук е от важност и едно друго твърдение, което се отнася до методите на биологично работещата наука на изкуството. При всяко разглеждане на изкуството трябва, въз основа на биологичното мислене, като един вид мисловно въведение да се повдигнат въпросите:

I. 1). Кое е обоснованото от наследствеността в изкуството, което ще разглеждаме?

2). Кое е причинено от заобикалящия свят?

II. 1). Кои са расовите или дадените в заобикалящия свят предпоставки на едно изкуство?

2). Какво влияние има това изкуство за оформянето на расата и на заобикалящия свят?

Тези, така поставени, въпроси повличат след себе си редица най-интересни проблеми, чието биологично изследване е не само интересно, но също и необходимо и много продуктивно.

¹⁹⁵ Заб. прев. „Кръв и земя“ от Р. Валтер Доре издание на биб. „Нова Европа“.

¹⁹⁶ E. G. Kolbenheyer, „Lebenswert und Lebenswirkung der Dichtkunst in einem Volke“, Verlag Langen-Müller, München 1935.

Според моето мнение, расовото в едно изкуство е същественото, трайното в това изкуство. Това, което идва от заобикалящата среда, е временно, второстепенно, случайно и преходно, както казах вече това и по отношение на други факти.

Същевременно, много важно е да признаем, че нас ни интересува не само произходът на едно изкуство и начинът, по който е създадено, но че от голямо научно значение е и въздействието, което оказва едно художествено произведение, както върху расово единното, така и върху расово различното, както върху нашия заобикалящ, така и върху заобикалящия другите свят. Според мен не трябва в истинския смисъл на изкуството, като висша проява на човешкия живот, то да унищожава чрез културата, която постоянно създава, собствените си творци не като индивиди, а като носители на наследствеността. Само тогава, когато се проучи въздействието на изкуството и според влиянието му, което оказва за запазването на народната същност то бъде подразделено на „здроаво“ и „болно“ изкуство и то от самите хора на изкуството, тогава ще бъде разрешен един от най-важните проблеми в изкуството. Ханс Ф. К. Гюнтер иска основаването на една „биологична естетика“¹⁹⁷. Забележката на Бютнер, която цитирам тук, е много навременна: „Понятия като „романтично“, „готическо“, „фаустофско“ не могат вече да дадат израз на днешната ни представа за германска народност и германска култура. За да може да обхване съдържанието на германското същество и да го дефинира, духовната история днес е принудена да употребява основни биологични понятия“¹⁹⁸.

4. В останалите духовни науки.

Ние се занимахме вече с приложението на биологичното понятие народ в историята. И то е поставено вече под знаменателя на новото разглеждане, в зависимост от унаследения и заобикалящ ни свят. Историята е взаимодействие между раса и пространство, народ и родина, страна и хората и, племена и култури, доколкото можем да проследим това в събитията на миналото с нашите технически възможности. Затова, важните отдели от историята днес са геополитиката и расовата история. Те трябва винаги да имат предвид свързващото ги биологично понятие за народ и да не изпускат последната природозакономерна връзка, а именно, каузалността на всичко живо, безразлично дали в унаследения или в заобикалящия свят.

¹⁹⁷ Сравни мислите и на големия гръцки философ относно този проблем в книгата на F. K. Günther: „Platon als Hüter des Lebens“, 2. Aufl. München 1935, стр. 51 и следв.

¹⁹⁸ Hans F. K. Günther, a. a. O., стр. 45.

Духовните науки, в претенцията си на монопол в изследването на „чисто духовните“ области на човешкото съществуване в народа, историята и културата приемаха свободата на волята! Така, при изпитите напоследък на въпроса дали има или няма „свобода на волята“ се получаваше постоянно отговорът, че, според биологичното познание, волята не е свободна. Обаче, според философията тя е свободна. И в това отношение, струва ми се, ако не биологичното понятие за народ, то лежащото в основата му познание за същността на съдбата, ще внесе яснота.

От различни страни се признава, че волята е в зависимост от наследствеността. Не може да се отрича различието в силата на волята и на искането, например при невъздържания се асоциален индивид, енергичния здравеняк или у сляпо-поддаващия се на инстинктите си криминален тип, още повече, че изследванията върху еднакви еднотипни близнаци дадоха достатъчно доказателства¹⁹⁹. Също факт е, че при един индивид съпротивата само повече засилва волята, а при други неуспехът, разочарованието и пречките отслабват волевата енергия и то според унаследените предразположения. Подобно положение имаме и при начина на волевото действие. Един е в състояние да преодолее всичко заради една духовна наслада, други за някое спортно удоволствие, трети за постигането на една политическа задача, а четвърти за едно хубаво и вкусно ядене. Въпреки тази силна зависимост на волята от унаследените предразположения, биологично просветените и опитни в тази област виждат в така наречения „наследствен простор“, който има всяко предразположение, преди да е определено от един даден заобикалящ свят, една част истинска свобода. Вернер Шьолген в работата си: „Наследственост и нравствена свобода“²⁰⁰ изхожда от представата за този „наследствен простор“, за да докаже съществуването на една последна истинска свобода на волята. Това приемане, обаче, според закона за едновременното въздействие и тоталност на унаследения и заобикалящ свят е едно измамно заключение. Разрешението, което се опитва да даде големият физик Макс Планк²⁰¹ е недостатъчно обективно и логично. Той казва: „обективно погледнато от вън, волята е каузално зависима, обаче субективно погледнато – тя е свободна“. Науката, наистина, не може едновременно да признае за верни една „обективна“ и една „субективна“ истини. Или „обективната“ истина не е достатъчно доказана, или пък „субективната“ не е истина, а само измама, самоизмама. Ние не казваме, че обективно земята се върти около слънцето, а субективно слънцето около земята, а твърдим, че последното така ни се струва. Мисля, че е съвсем същото и със субективната свобода на волята.

¹⁹⁹ Сравни „Handbuch der Erbbiologie des Menschen. Bd. V. Teil. 1. стр. 432.

²⁰⁰ Werner Schöllgen, „Vererbung u. sittliche Freiheit“, Verlag L. Schwann, Düsseldorf 1936.

²⁰¹ Max Plank „Vom Wesen der Willensfreiheit“ Verlag Joh, flmbr. Barth, Leipzig, 1937.

От наследствено-биологична гледна точка не може да бъде вярно и твърдението на Динглер²⁰², че „пасивната воля“ е зависима (определена), обаче „активната воля“ у човека е свободна. Защото цялото наше същество е в зависимост от унаследения и заобикалящ го свят, както всяко живо същество, и тогава и волята на нашето „аз“ не може да бъде изключена от тази закономерност. Освен, ако се предположи, че волята е независима от нашето аз, а е част от една свръхприрода, както се мъчи да докаже отец Вилхелм Шмид, като казва: „Душата не е в никаква връзка нито с тялото, нито с душите на нашите родители. Всеки път Бог я създава отново.“²⁰³ Такова едно приемане на нещата ще доведе пак до окултни спекулации и мистика без никакви логични основи, без контрола на фактите.

Все пак, за унаследения свят съществува една известна „свобода“ на волята. Тя се състои в това, че всеки човек изпада в различни положения, получава различна опитност, има различно възпитание, така че той, въз основа на своя собствен наследствен простор на действие, веднъж е принуден да иска това, друг път друго.

Също има една известна „свобода“ на волята в даден заобикалящ свят. Един волево предразположен индивид в даден случай, според силата на волята си, издръжливостта и и насоката и, ще действа по един различен начин от друг индивид с други волеви унаследени предразположения.

При решението, което взема волята на един човек в едно дадено положение, тези моменти на свобода се пресичат в една единствена точка. С други думи казано: един ограничен във волевата си способност човек ще действа с остатъка на свободата на наследствения си простор с помощта на досега направения опит, на възпитанието, което му е дадено и въз основа на преживяното и подтикът на последния момент. Свободата на наследствения простор на действие е окончателно определена от индукцията и модификацията на заобикалящия свят. Тъй като, всеки отделен индивид, от момента, когато майчината яйцеклетка се слива с бащината семенна клетка, е определен и по отношение на волята си, а факторите на заобикалящия свят, напротив, до последния момент на волевото решение и действие могат да се променят, имаме една измама за предстояща волева свобода на всички волеви решения, които трябва да вземем. Това, обаче – трябва изрично да го подчертаем – е само една субективна измама. Защото решителният момент владее едно съвсем определено положение, което е в пълна зависимост от специфичната унаследеност на съответния индивид и изключва по-нататък свободата на този, който иска едно определено нещо. Така че

²⁰² H. Dingler, „Determinismus oder Indeterminismus?“ в Zeitschr. f. d. gesamte Naturwissenschaft 5. Jg. H. 2. 1939. стр. 42.

²⁰³ „Rasse und Volk.“ Verlag Kösel u. Pustet, München 1927.

свършено е с мечтата за свобода на волята! Още Шопенхауер е заявил това, защото изрично казва: „Човекът, наистина, може да прави, каквото иска, обаче не може да иска, каквото си ще“²⁰⁴. С тези думи всичко съществено се премахва, главно възражението, че с признаването липсата на свобода на волята, етиката или волята, или нещо друго в човешката и народната общност ще изпадне в безредие. Дали ще знаят това или не, волево слабите няма да засилят волята си, а волево силните не ще я ослабят. Волево силните още по-съзнателно ще прилагат волевата сила, която им е присъща, а волево слабите ще се подчинят на по-силните от тях. Също и педагогиката няма защо да се страхува за смисъла на възпитанието. Възпитанието, именно, за това е възможно, защото се стреми, въз основа на причинната условност на волята, да оформи и развие волята на подложените на възпитание индивиди в границите на техните унаследени волеви възможности. Така че краят на представата за свобода на волята не е нищо повече от разбулването на едно старо упорито суеверие, върху което почиваше не само християнското учение за греха, а също либерално-индивидуалистичните-егоистични, отправени срещу расовото познание, представи. В една биологично ориентирана философия учението за индивидуалната свобода на волята се заменя с признанието на героичната идея за съдбата²⁰⁵, каквато я намираме, преди нахлуването на християнството в северния свят, при повечето индогермански народи²⁰⁶.

Творческото, което при всички гениални хора, т. е. при героите на волята така ни допада и ни въодушевява, не може да пострада от познанието, че покрай другите творчески предразположения и волята зависи от наследствеността. Напротив, така творчеството, напълно отговарящо на действителността, се вгражда в природната закономерност и във владеещия в природата ред и в това, което наричаме „провидение“. По такъв начин се отдава и нужния респект на божественото начало на волята, като част от порядъка във вселената. В този смисъл божественото начало или Бог е основата на всички природни явления, „ultima causa“ в закономерността на всемира, където се влива в безкрайността всяка природна закономерност.

Активността и волята на отделния човек се проявяват с пълна сила в тази съдбоносна закономерност, както и в свързаната с еднаква съдба общност на народа. Всеки един отделен индивид с целия си живот, труд и родителство е сам по себе си една причина от особено естество в природата. Той допринася с действията или пасивността си своето в хода на събитията, служи за пример и

²⁰⁴ Arthur Schopenhauer, *Sämtliche Werke*, Verlag Brockhaus, Leipzig 1938, Bd. 4 „Preisschrift über die Freiheit des Willens“ от 26 януари 1839.

²⁰⁵ Най-новата работа в тази област е книгата на Helmut Groos „Willensfreiheit oder Schicksal?“ Verlag Reinhard, München 1939.

²⁰⁶ Сравни цитираното произведение на Gunnar Gunarson „Nordischer Schicksalsgedanke“.

много често с решенията си ги определя. Като такава една причина всеки човек може да сложи волята и личността си във везните на събитията. В случая много погрешно е сравнението, което прави Ленц с „един прожектиран филм“, какъвто би трябвало да ни се стори животът, ако отхвърлим независимостта (индетерминацията) на волята²⁰⁷. Човекът, специално северно определеният германски човек, макар че и той произлиза от взаимодействието на унаследения и на заобикалящия свят, никога не се отнася пасивно към нещата и събитията, не ги наблюдава само от страни, а винаги сам взема най-дейно участие в тяхното оформяне.

Колкото повече расово-хигиенически мислещите политици, учени и хора на изкуството поставят значението и стойността на расата в центъра на съзнанието, толкова по-леко и повече ще могат наистина надарените да провеждат жизнената си воля и плановете за бъдещето на своето собствено, многобройно потомство, създадено с наистина подходящи съпрузи. С това те ще бъдат фактор в крайния успех, който се преследва и ще действат възпитателно.

Винаги волевото държание на едни предизвиква и мотивира това на други. Познавам ли добре факторите на закономерно обоснованата воля, аз съм в състояние, в рамките на възможното, да направлявам и ръководя волята на другите, и то, като създам съответните унаследени потенциалности и ги увелича, или пък като сътворя с помощта на влиянието и труда определени положения. Обаче, нямам ли представа за зависимостта на волята от унаследения и заобикалящ свят, вярвам ли че съществува „свобода“ на волята, ще занемаря тези възможности.

Е ли волята ми резултат на унаследения и на заобикалящия свят, то ще се постарая да осигуря и след мен тази моя воля, като създам чрез размножаване известен брой хора с подобно на моето волево становище, или пък като се опитам с примера и делото си да модифицирам и насоча волята на други хора според моето желание. Най-доброто и належащо е всеки, наистина ценен човек да изпълни и двете тези задачи.

Най-после, признаването зависимостта на волята от унаследения и заобикалящ свят не означава в никакъв случай свобода за хората със зла воля. За такива хора не може да се каже: „Бедният човек, той не е виновен за злата си воля. Тя е необходимият резултат на причините и въздействията на неговата наследственост и на средата, в която живее“! Не, ни най-малко! Тъкмо обратното. Колкото по определено установим, че едно такова зложелателство в голямата си част е наследствено, толкова по належащо е да изкореним основно това зло, а не

²⁰⁷ Сравни Fritz Lenz „Menschliche Erblehre und Rassenhygiene“ в Baur-Fischer-Lenz, Bd. 1. München стр. 706.

да се опитваме да го лекуваме „симптоматично“, с разни средства и методи. С други думи: ние трябва да се стремим да изкореним в народа ни предразположението към зла воля и зложелателство. Смъртната присъда, кастрацията, стерилизацията, затворът и други подобни строги мерки са в случая от голямо биологично значение.

По принцип трябва да признаем, че същественото е не да предпазваме здравия правов ред на народа ни от престъпници, като ги подвеждаме под отговорност, а преди всичко и най-вече да обезвредим тези пристъпни индивиди, както за унаследения, така и за заобикалящия свят на народа ни.

В миналото, престъпниците, наистина, се държаха отговорни за делата си, обаче, за съжаление, много често такива индивиди, след излежаване на наказанието си, получаваха свободата си и с това им се даваше възможност отново да вършат престъпните си деяния (рецидивистите). Наказанието в много случаи не беше от такова естество, че да изкорени престъпните им инстинкти.

С един определен ред, подходящи наказания и справедливост може твърде много да се постигне при онези асоциални елементи, чиято поквара е причинена от средата, в която живеят, или, иначе казано, от заобикалящия свят. Когато накажа някого, оставям го да извлече опит и поука от наложеното наказание. Повлияе ли това наказание, като спечелен опит, при по-нататъшните волеви прояви то действа като модификация, която преоформя волята в смисъла на преследваната от законодателя цел. За да се постигне нужният резултат при такива криминални и асоциални индивиди, наказанието в никакъв случай не трябва да се налага с оглед на „смекчаващи вината обстоятелства“, или с оглед на неотговорността им за деянията, а да им се втълпи, че наказанието се налага, за да се поправи тяхното злонамерено поведение.

От казаното до тук за етиката следва изводът: искам ли да подобрая народа си, имам на разположение два начина. Първо, с помощта на подбора ще се погрижа да създам по-ценни и добри поколения за бъдещето и второ, с един отговарящ на расата правов ред и едно преоформяне на човешкия заобикалящ свят, включително науката, религията и политиката, ще се постарая да изтръгна от живеещите в дадения момент членове на народа най-благоприятното и ценното за живота.

Така законът за взаимодействието между унаследения и заобикалящия свят остава, в която и област да го приложим, Херкулесовият стълб, или пък плещите на Атлас, върху които почива светът на човешкия опит и логика. Може би, този закон не е валиден само като генетичен, за народа, а и при приложението си в

науката ще се окаже така продуктивен, както законът за опита и евидентността²⁰⁸ в научното изследване. Да, дори човек би могъл да разглежда опита като онази част от познанието, която ни идва от заобикалящия свят, а прегледната сигурност като част, която идва от унаследеното същество на собственото ни съществуване.

В основата си – така ми се струва – опитът и прегледността, както унаследеният и заобикалящ свят, не са две различни неща. Без контрола над събитията около нас, прегледността не е възможна, а без знанието, което носим в себе си, опитът е също немислим. Ако бихме били безумни, не бихме били в състояние нито да преживеем нещо, нито пък да мислим логично. Така прегледността в същност не е нищо повече от една проверка на получен опит въз основа на традицията и съкровищницата от познания, които сме натрупали от началото на способността си да мислим. Опитът пък, обратно, представлява контрола на верността на нашите събрани познания въз основа на новооткрити факти. И двете почиват, обаче, на една и съща природна закономерност! Тогава имаме прилагането на взаимодействието на унаследения и на заобикалящия свят в мисълта. Този контрол на унаследения свят от страна на заобикалящия и ориентировката на унаследения свят по заобикалящия свят е отличителният белег на всяко биологично явление. Неговата най-висша мисловна проява, приспособяването на логиката към законите на природата, е специално постижение на човека. То му дава възможност да се справя със законите на природата и да оформя заобикалящия го свят в човешка култура.

²⁰⁸ евидентност - (от лат. evidens, entis) - очевидност, явно положение – бел. ред.

VIII. Отношението на биологичното понятие народ към мерките за ценност на светогледа и политиката.

Науката е познание. Политиката и историята са дело.

Що е светоглед? Що е религия? Религията не е нищо друго от изпълненото с дълбоко почитание и благодарност чувство на приобщаване на човека към божествения ред и закономерност на вселената.

Също и този божествен ред става откровение за човека пак по двата характерни основни начина: по пътя на унаследения свят, значи, въз основа на неговите съществени предразположения, може да се каже също на неговата съвест, и по пътя на заобикалящия свят, т. е. благодарение преживелиците и опита, който му дава заобикалящата го среда.

В този смисъл набожността и службата към Бога, би означавало, покрай научното познание и политическата проява на човека, приспособяване на чувството му към хармонизиране със закономерностите на кръвта и земята, с народната същност и историята, с расата и времето. Проявата на тази набожност е признаването на всичко това и оползотворяването му чрез оформяването и осъществяването на вложения в нас живот! Оформянето и запазването на това поверено ни вътрешно същество за нас значи избор на подходящ и добър съпруг, размножаване и родителство.

Оформяването и запазването на заобикалящия свят, който са ни завещали поколенията преди нас, т. е. на културата и историята ни, за нас означава труд и борба, научно познание, политически постижения и художествено творчество в служба именно на този същия живот.

Така става просто и понятно за всички, че почитта, моралното задължение и художественото пресътворяване на родителството и труда са съдържанието на германската набожност.

По-обширно изложено, тя е митът за „кръвта и честта“ т. е. честта на расата, на труда и на борбата в служба на стоящата над нас и свързаната с божествения ред и закономерност на вселената сила на наследствеността. Нашата набожност и етика, значи, не са произволни, а пригодени към вечната сила на законите, които създават човешкия живот и народите и действат за усъвършенстването им, както и към познанието на съществените сили в заобикалящия свят и времето. Съвсем също е отношението към смъртта и безсмъртието, което Фридрих Велики

така простичко изразява с думите: „За да спечели човек безсмъртието, трябва да има здрави деца или с делата си да живее в паметта на най-добрите“²⁰⁹ (1775).

Националсоциализмът не е нищо друго от това жизнено-справедливо признаване и съблюдаване на съдбовния закон за унаследения и заобикалящ свят в областта на политическата действителност. Той е помиряването на елементарните сили на нацията, които по-рано се изразходваха в борбата между материализма, спиритуализма, естествените и духовни науки, социализма и национализма и тяхното планомерно организиране и приложение в служба на живота. В същност думата „националсоциализъм“ значи едно от възможните тълкувания и мисловна трансформация на биологичния закон за съдбата и на етногенетичния основен закон за взаимодействието на унаследения и заобикалящия свят. Защото „нация“ – това е размножителната общност с еднакви предразположения, а социализъм значи справедливият ред в жизненото ни пространство, в заобикалящия ни свят, според количеството извършена за народа работа. Поради своята природозакономерна основа националсоциализмът е непреодолим. Той е, именно, политическият закон на народната ни съдба. Затова неговият знак е знакът на Райха ни. Този знак е пречупеният кръст, който означава борба и труд и същевременно е символът на расата ни. Той е символ на огъня в ръцете на човека, като знак на неговите способности да оформя културата и вечния живот, който стои над всички ни във вид на вечния наследствен поток и който въобще прави възможна човешката култура.

Дълго време съществените сили на народа ни, както и главните области на неговата дейност, бяха разединени и служеха на разни и в никакъв случай жизненосправедливи цели. Трите основни елементи на човешкото същество: художествено-религиозното му чувство, научно-познавателният му разум и политическо-осъществяващото дело бяха загубили хармонията помежду си. Политиката служеше само на силата, науката на човечеството, а изкуството и религията на отвъдния свят или на разлагащия индивидуализъм.

Изглежда, че под знака на пречупения кръст ще се осъществи загубеното единство на народния живот, без разлика на политика, наука, религия или култура. Това единство значи: германският живот. От него черпят смисъла си политиката, като гаранция на народната мощ, науката, като функция на народното познание и религията, светогледът и изкуството като поощрители на здравия живот. Фюрерът изрази най-добре това в следните силни и прочувствени думи:

²⁰⁹ Цитатът е от списанието „Odal“, 1937, 6. Jg. Н. 2.

„Нашата националсоциалистическа програма поставя на мястото на либералистичното понятие за индивида и на марксисткото понятие за човечеството, свързаният с кръвта и земята народ.

Може би за пръв път, откакто съществува историята, познанието в страната ни е насочено към онази от задачите, която е най-възвишената и най-святата за човека – да запази дадения му от Бога и свързан с кръвта вид. За пръв път в Райха човекът има възможност да се посвети на онези проблеми, които са от много по-голямо значение за запазването на неговото съществуване, отколкото всички победоносни войни, или пък стопански постижения. Най-големият преврат на националсоциализма е този, че разкри широко вратите на познанието, че всички грешки и заблуждения на човечеството са поправими, освен една едничка грешка: заблуждението по отношение запазването на човешкия вид, на кръвта и с това на образа, който му е подарил Бог. Ние, хората, няма защо да спорим върху това, защо провидението е създало расите, а само да осъзнаем, че то наказва всеки, който ги пренебрегва.

И аз пророкувам: че, както познанието за въртенето на земята около слънцето преобрази света, така и учението на националсоциализма за кръвта и за расата ще доведе до преврат в познанието и с това в цялата картина на човешката история в миналото и бъдещето“²¹⁰.

Този процес ще бъде, тогава наистина, осъществяването завета на Ернст Мориц Арндт, който гласи: „Религията на нашето време е да бъдем един единен народ и да имаме единно чувство. С тази вяра трябва да сме силни и единогодушни, за да преодолеем ада и дявола. Изоставете всичките религии и изпълнете единствения си най-висш дълг – сплотете се в тази единна вяра“²¹¹.

²¹⁰ Реч на Фюрера от 30 януари 1937, във Völkischer Beobachter 31.1.1937 г.

²¹¹ Ernst Moritz Arndt, „Geist der Zeit“, Bd. 11. „Blick Vorwärts“. Цитатът е по Matthes Ziegler „Völkische Kultur auf rassistischer Grundlage“ стр. 13.

Литература

Otto Eichel, „Rasse“ in „Eugenik“, Jg. 1932.

Ernst Anrich, „Der Einzelne und das Volk“ (Hindenburg), in „Volksspiegel“, 1. Jg. 193ü, H. 3, Verlag Kohlhammer, Stuttgart.

Karl Astel, „Züchterische Familienkunde“ in „Rassekurs in Egendorf“, J. F. Lehmanns Verlag, München 1935.

– „Erbbestandsaufnahme – Erbarchiv“ in „Arch. f. Bev.-Wiss. u. Bev.-Pol.“, 1935, H. 4, Verlag S. Hirzel, Leipzig.

– „Rassendämmerung und ihre Meisterung durch Geist und Tat als Schicksalsfrage der weißen Völker“, Schriftenreihe NS.- Wissenschaft, H. 1, Frz. Eher Nachf., München 1935.

– „Die Aufgabe“, Jenaer akademische Reden, H. 24, Verlag Gustav Fischer, Jena 1937.

Bruno Bauch, „Das Volk als Natur- und Sinngebilde“, in „Völkische Kultur“, Märzheft 1934, Verlag Wilh. Limpert, Dresden. Baur-Fischer-Lenz, „Menschliche Erblchkeitslehre“, Bd. 1, 4. Aufl., J. F. Lehmanns Verlag, München 1936.

– „Menschliche Erblchkeitslehre und Rassenhygiene“, Bd. 2, 4. Aufl., Lehmanns Verlag, München 1932.

Friedrich Berger, „Rasse, Weltanschauung und Erziehung“ in „Glaube und Blut“, hrsg. von Hauer, Verlag Volke, Karlsruhe.

– „Volk und Rasse als Grundlage und Ziel deutscher Erziehung“, Verlag Karl Gutbrod, Stuttgart 1936.

Gustav Berger, „Ein Staatsrechtsehrer als Theologie der bestehenden Ordnung“ in „Die Bücherkunde“ Organ des Amtes für Schrifttumspflege bei Reichsleiter Rosenberg, Ausg. A, Juli 1939.

Wilhelm Bischoff, „Zur graphischen Darstellung für die Entstehung von Phänonten“.

Max Hildebert Boehm, „Das eigenständige Volk“, Verlag Vandenhoeck & Ruprecht, Göttingen 1932.

- „Was ist Volkslehre?“, Frankh'sche Verlagshandlung, Stuttgart, 1934.
 - „Volkskunde“, Weidmansche Verlagsbuchhandlung, Berlin 1937.
 - „Volkstumswechsel und Assimilationspolitik“, Verlag Frommannsche Buchhandlung, Jena 1938.
- Heinz Brücher, „Emst Haeckel's Blut- und Geisteserbe. Eine kulturblogische Monographie“, J. F. Lehmanns Verlag, München 1936.
- „Die reziprok verschiedenen Art- und Rassenbastarde von Epilobium und ihre Ursachen. 1. Die Nichtbeteiligung von „Hemmungsgenen.“, Zeitschr. f. ind. Abst. u. Vererbgl. 75 Jg. 1938.
 - „Die Bedeutung des Zellplasmas für die Vererbung“ in „Der der Biologe“, Jg. 6, 1939.
- Ludwig Büttner, „Gedanken zu einer biologischen Literaturbetrachtung“, Verlag Max Hueber, München 1939.
- Felix Buttersack. „Was heißt Volk?“ in „Ethik“, 9. Jg., 1933, H.3. Ludwig Ferdinand Clauss, „Rasse ist Gestalt“, Schriften der Bewegung, H. 3, Zentralverlag der NSDAP. Frz. Eher. Nachf., München 1937.
- Kurt Daluege, „Der Jude in der Kriminalstatistik“, Rede vor der Presse gehalten 20. Juli 1935, Berliner Börsenzeitung № 336 von 20.-21. Juli 1935, Abendsausgabe.
- R. Walter Darre, „Neuadel aus Blut und Boden“, Lehmanns Verlag, München 1934.
- H. Dingler, „Determinismus oder Indeterminismus?“ Ztschr. f. d. ges. Naturwiss., 5. Jg., H. 2., 1939.
- Theodosius Dobzhansky, „Die genetischen Grundlagen der Artbildung, Verlag Gustav Fischer, Jena 1939.
- Hans Duncker, „Biologie des Volkskörpers“ in „Bremer Beiträge zur Naturwissenschaft“. 1. Bd., 1933, H. 2.
- Egon Frhr. v. Eickstedt, „Rassenkunde und Rassengeschichte der Menschheit“, Verlag Ferdinand Enke, Stuttgart 1934.

– Buchbesprechung in Ztschr. f. Rassenkunde, Jg. 1937, S. 330. Einz Erich Eisenhuth, „Metaphysik, Religion und Christentum“, Verlag Deutsche Christen, Weimar 1940.

Ernst Wilhelm Eschmann, „Die Revolution der Völker. Das Erwachen des Volksgedankens“ in „Die Tat“, Verlag Eugen Diederichs. Jena 1933, H. 6.

Hans Freyer, „Volksverdung. Gedanken über den Standort und über die Aufgaben der Soziologie“ in „Volksspiegel“, 1. Jg. 1934, H. 1.

Friedrich Sogarten, „Schöpfung und Volkstum“ in „Zwischen den Zeiten“, 1932, H. 6.

Georg Gottschewsky, „ Neuere genetische Untersuchungen an Drosophila in ihrer Bedeutung für das Abstammungsproblem“ in „Die Naturwissenschaften“. Verlag Springer, Berlin, '27. \Jg. 1939, H. 35 und 36.

Madison Grant, „Die Eroberung eines Kontinents“, Deutsche Ausgabe, Verlag Alfred Messner, Berlin 1937.

Helmuth Groos, „Willensfreiheit oder Schicksal?“, Verlag Ernst Reinhardt, München 1939.

Hans F. K. Günther, „Rassenkunde Europas“, J. F. Lehmanns Verlag, München, 3. Aufl. 1929.

– „Volk und Staat in ihrer Stellung zu Vererbung und Auslese“, J. F. Lehmanns Verlag, München 1933.

– „Rassenkunde des deutschen Volkes“, 78-84. Tausend, J. F. Lehmanns Verlag, München 1934. (1. Aufl. München 1922.)

– „Platon als Hüter des Lebens“, J. F. Lehmanns Verlag. München, 2. Aufl. 1935.

Gunnar Gunarsson, „Nordischer Schicksalsgedanke“, Verlag Langen-Müller, München 1937.

Gertraud Haase-Bessel, „Volk und Rasse in ihrer Beziehung zur einander“, Ztschr. f. Geopolitik, XVI. Jg. 1939, H. 89. Handbuch der deutschen Volkskunde. Hrsg. Alfred Vierkandt, Artikel „Volk“ von Waldemar Mitscherlich, Verlag Ferdinand Enke, Stuttgart 1931.

Heinrich Harmjan, „Volk, Mensch und Ding. Erkenntniskritische Untersuchungen zur volkskundlichen Begriffsbildung“, Ost-Europa-Verlag, Königsberg und Berlin 1936.

Gerhardt Heberer, „Neuere Funde zu Urgeschichte des Menschen und ihre Bedeutung für Rassenkunde und Weitanschauung“, in „Volk und Rasse“, 1937, H. 11 und 12.

A. Helbok, „Der Problemkreis von Volkskunde und Volksgeschichte“ in „Zeitschr. f. Volkskunde“, 43. Jg. 1933, Neue Folge 5. Bd., H. 1.

– „Zur Frage: Was ist ein Volk? Wesen und Aufgaben der deutschen Volkstumsgeschichte“ in „Zeitschr. f. deutsche Bildung“, 12 Jg. 1936, H. 9, Verlag M. Diesterweg, Frankfurt (Main).

– „Volk als biologische Ganzheit“ in „Volk im Werden“. 5. Jg., H. 4, April 1937, Hanseatische Verlagsanstalt Hamburg.

Willy Hellpach, „Volk als Naturltatsache, Geistige Gestalt und Willensschöpfung. Vom zentralen Gegenstand der Soziologie“ in „Volksspiegel“, 1. Jg. 1934, H. 5-6, Verlag Kohlhammer, Stuttgart.

Adolf Hitler, „Mein Kampf“, 213.–217. Aufl., Zentralverlag der NSDAP. Frz. Eher Nachf., München.

– Rede zur Eröffnung der großen deutschen Kunstausstellung und des Hauses der deutschen Kunst, München 1937, in „Die Kunst im Dritten Reich“, Folge 7-8 1937, Zentralverlag der NSDAP. Frz. Eher Nachf., München.

Reinhardt Höhn, »Volk, Staat und Reich“ in „Volk im Werden“, 1956, H. 7, Armanen-Verlag, Leipzig.

Philipp Hördt, „Ernst Krieg. Volk als Schicksal und Ruffgabe“, Armanen-Verlag, Leipzig, 1936.

Heinrich Ihme, „Der Volksbegriff der deutschen Volkskunde in seiner geschichtlichen Entwicklung, inaugural-Diss., Phil. Fakultät Jena 1938, erschienen in „Junge Forschung, Untersuchungen zur Geistesgeschichte“, H. V. Verlag und Druck Eduard Klein, Halle (Saale).

Günther Ipsen, „Programm einer Soziologie des Deutschen Volkstums“ in „Das politische Volk“, Verlag Junker & Dünhaupt, Berlin 1933.

Hermann Jahreiss, „Deutschland und Europa“, Verlag H. Schaffstein, Köln.

Georg Kefelstein, „Goethe zur Volks- und Rassenfrage“ in „Volksspiegel“, Jg. 1938, H. 1.

– „Zum Volksbegriff des jungen Herder“ in „Volksspiegel“, Jg. 1938, H. 1.

– „Goethes Volksbegriff“ (erscheint demnächst).

Friedrich Keiter, „Rasse und Kultur. Bd. 1 : Allgemeine Kulturbio-logie“, Verlag Ferdinand Enke, Stuttgart 1938.

Friedrich Keiter, „Das Volk als Grundbegriff der Staatslehre“, Jur. Diss. Münster 1936, Verlag Buchdruckerei Theodor Fricke, Lünen i. W.

Walter Kieser, „Die Gestalt des Volkes im nationalsozialistischen Weltbild“, Jur. Diss. Jena 1935, Konrad Triltsch, Würzburg 1936.

Paul Kluckhohn, „Die Idee des Volkes im Schrifttum der deutschen Bewegung von Möser und Herder bis Grimm“, Verlag Junker & Dünnhaupt, Berlin 1934.

E. G. Kolbenheyer, „Lebenswert und Lebenswirkung der Dichtkunst in einem Volke“, Verlag Albert Langen-Georg Müller München 1935.

– „Der Einzelne und die Gemeinschaft“, Verlag Albert Langen-Georg Müller, München 1939.

Paul Krannhals, „Das organische Weltbild. Grundlagen einer neuen deutschen Kultur“, Verlag Fr. Bruckmann, München 1928.

Ernst Kriek, „Völkisch-Politische Anthropologie“, 2 Bde, Armanen-Verlag, Leipzig 1936.

– „Volk als Ganzheit“ in „Volk im Werden“, 2. Jg. 1938, H. 9.

– „Leben als Prinzip der Weltanschauung und Problem der Wissenschaft“, Armanen-Verlag, Leipzig 1938.

Alfred Kühn, „Grundriß Vererbungslehre, Verlag Quelle & Meyer, Leipzig 1939.

Erik R. v. Kühnelt-Leddihn, „Jesuiten, Spiesser, Bolschewiken“, 2. Aufl. 1934, Verlag Anton Pustet, Salzburg.

Wilhelm Lacrox, „Der organische Grundgedanke“, in „Ernst Kriek. Volk als Schicksal und Aufgabe“ von Philipp Hördt, Armanen-Verlag, Leipzig 1935, 2. Aufl.

Joh. v. Leers, „Judentum und Gaunertum“. Verlag Th. Fritsch, Leipzig.

– „Wie kam der Jude zum Geld?“, Verlag Th. Fritsch, Leipzig. Fritz Lenz, „Die Rasse als Weltprinzip“, erschien 1917 unter dem Titel „Zur Erneuerung der Ethik“ in „Deutschlands Erneuerung“, H. 1, dann selbständig 1934, J. F. Lehmanns Verlag, München.

– „Zur Frage der unterschiedlichen Fortpflanzung“ in „Volk und Rasse“, H. 12, 1936.

Fritz Lenz, „Rasse und Klima“, Sonderdruck aus den Verhandlungen der Gesellschaft deutscher Naturforscher und Ärzte, 95. Vers. Stuttgart 20. 9. 1938.

Karl Lohmann, „Kleine Reichsbürgerkunde“, Verlag Langewort, Berlin-Lichterfelde, 1938, 3. Aufl.

Reinhold Lotze, „Zwillinge. Einführung in die Zwillingsforschung“. Verlag Hohenlohesche Buchhandlung Ferd. Rau, Oehringen 1937.

Hans Luxenburger, „Psychiatrische Erblehre“, J. F. Lehmanns Verlag, München 1938.

Alfred Metter, „Friedrich Ludwig Jahns Volkstumskunde und Volkstumspolitik. Ein früher Vorläufer rassistischen Denkens“ (erscheint demnächst).

Adolf Meyer, „Ideen und Ideale der biologischen Erkenntnis“, Verlag Ambrosius Barth, Leipzig 1934.

Woldemar Mitscherlich, Artikel „Volk“ im „Handwörterbuch der Soziologie“, s. d.

Moeller van den Bruck. „Das Recht der jungen Völker“, Sammlung politischer Aufsätze, hrsg. von Hans Schwarz, Verlag „Der nahe Osten“, Berlin 1932.

– „Das Dritte Reich“, Ring-Verlag, Berlin 1936, 2. Aufl.

Wilhelm Mühlmann, „Rassen- und Völkerkunde“, Verlag Vieweg, Braunschweig 1936.

Hans Nachtsheim, „Vom Wildtier zum Haustier“, Verlag Metzner, Berlin 1936.

Wilhelm Petzler in „Handbuch der deutschen Volkskunde“, s. d. Berthold Pfaul, „Lässt sich die Gleichheitslehre durch die Ahnenforschung stützen?“ in „Arch. f. Rev.-Wiss. u. Ren.-Pol.“, 1939, H. 4, Verlag S. Hirzel, Leipzig.

August Pieper, Artikel „Volk“ im „Staatslexikon“, s. d.,

Max Planck, „Vom Wesen der Willensfreiheit“. Verlag Joh. Ambr. Barth, Leipzig 1937.

Alfred Ploetz, „Ableitung einer Rassenhygiene und ihrer Beziehungen zur Ethik“, Vierteljahresschrift für wissenschaftliche Philosophie, 1895

Heinrich Prell, „Zur Begriffsbildung in der Phänogenetik“ in „Zool. Anz.“, Bd. LIV, 1922, Verlag Wilhelm Engelmann, Leipzig.

– „Zur Begriffsbildung in der Phänogenetik II“ in „Arch. f. Entwicklungsmechanik“, 53-97. Bd. 1923, Verlag Springer, Berlin.

– „Der Mendelismus als Lehre von der idionomen Merkmalswiederkehr“ in „Studia Mendellana“, hrsg. von Hugo Iltis, Brünn 1923.

– „Nochmals die Darstellung phänogenetischer Erscheinungen“ in „Zool. Anz.“, Bd. LXII, 1925, H. 5-6.

Walter Reichert, „Volk, Staat, Nation“ in „Deutsches Bildungswesen“, 3. Jg. 1935.

B. Rensch, „Typen der Artbildung“, „Biological Reviews“, Cambridge 1933, Vol. 14

Helmur Rödel, „Moeller von den Bruck. Standort und Wertung“, Verlagsanstalt Otto Stollberg, Berlin 1939.

Alfred Rosenberg, „Der Mythos des 20. Jahrhunderts“, 39.-40. Aufl., Hoheneichenverlag, München 1934.

– „Weltanschauung und Wissenschaft“, Christenreihe NS.-Wissenschaft, H. 6, Zentralverl. d. NSDAP. Fr. Eher Nachfr., München 1936.

Falk Ruttke, „Rasse, Recht und Volk“, Beiträge zur rassengesetzlichen Rechtslehre, J. F. Lehmanns Verlag, München 1937.

– Vortrag auf dem XXII. Internat. Kongreß gegen den Alkoholismus in Helsinki am 1. 8. 1939, abgedruckt in „Der öffentliche Gesundheitsdienst“, 5. Jg., H. 14-1939.

Karl Salier, „Der Weg der deutschen Rasse“, Verlag Felix Meiner, Leipzig 1934.

Hermann Sasse, Kirchliches Jahrbuch der evang. Landeskirchen Deutschlands, 59. Jg. 1939, Verlag E. Bertelsmann, Gütersloh.

Herrn. Werner Siemens, „Grundzüge der Vererbungslehre, Rassenhygiene und Bevölkerungspolitik“, 8. verbesserte Aufl., J. F. Lehmans Verlag, München 1937.

J. E. Smuts, „Die holistische Welt“, Metzner-Verlag, Berlin 1938.

Werner Sombart, „Vom Menschen. Versuch eines geisteswissenschaftlichen Anthropologie“, Verlag Buchholz und Weisswange, Berlin-Charlottenburg 1938.

Horand Horsa Schacht, „Ein Beitrag zur politischen Volkslehre“ in „Der deutsche Volkserzieher“, 1. Jg. 1936, Verlag Zickfeldt, Osterwieck (Harz) und Berlin.

Walter Scheidt, „Allgemeine Rassenkunde“, J. F. Lehmans Verlag, München 1925.

– „Kulturbioogie“, Verlag Gustav Fischer, Jena 1930.

– Kapitel „Die nordische Rasse“ in „Die nordische Welt“, hrsg. von Friedrich Blunck, Propyläen-Verlag, Berlin 1937.

Ludwig Schemann, „Die Rasse in den Geisteswissenschaften“, Bd. I-III, J. F. Lehmans Verlag, München 1928.

Wilhelm Schmidt, „Rasse und Volk“, Verlag Kösel & Pustet, München 1927.

Georg Schmidt-Rohr, „Stufen der Entfremdung. Ein Beitrag zur Frage der Assimilation von Sprachgruppen“, in „Volksspiegel“. 1. Jg. 1934, H. 2.

Karl Schmitt, „Staat, Bewegung, Volk“ in „Der deutsche Staat der Gegenwart“, hrsg. v. E. Schmitt. H. 1, 1933, Hanseatische Verlagsanstalt, Hamburg, und andere Bücher.

От същия автор:

Hans F. K. Günther, der Vorkämpfer für den nordischen Gedanken. Biographie. Zentralverlag der NSDAP. Franz Eher Nachf., München.

Die unterschiedliche Fortpflanzung. Die Fortpflanzung der 20000 thüringischen Bauern. J. F. Lehmanns Verlag, München

Grundzüge der Erbkunde und Rassenpflege. Langewort-Verlag, Berlin-Lichterfelde.

Das Reich dieser Welt. Gedichte. Sigrune-Verlag, Erfurt.

Der Gang durch das Jahr. Gedichte. Sigrune-Verlag, Erfurt.

Von Allmacht und Ordnung des Lebens. Nordland-Verlag. Berlin.

НАУЧНА БИБЛИОТЕКА НОВА ЕВРОПА Е ОДОБРЕНА И ПРЕПОРЪЧАНА ОТ:

МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ И НАРОДНОТО ЗДРАВЕ С ОКРЪЖНО № II-1202-Р ОТ 9.IX.1941 Г. И ОКРЪЖНО № 2002/12 ОТ 27.VI.1942 Г.

МИНИСТЕРСТВОТО НА НАРОДНОТО ПРОСВЕЩЕНИЕ С ОКРЪЖНО № 1275 ОТ 25.II.1942 ГОД.

МИНИСТЕРСТВОТО НА ВОЙНАТА С НАРЕДБА № 3 ОТ 21.III.1942 ГОД. ПО ЩАБА НА ВОЙСКАТА.
